HARUKİ MURAKAMİ

Dünya Edebiyatı / Roman

Karanlıktan Sonra

Haruki Murakami, 1949'da Kyoto'da doğdu. Vaseda Üniversitesi'nde klasik drama eğitimi aldı. 21. yüzyıl edebiyatının en önemli isimlerinden olan Murakami'nin kitapları pek çok ödül aldı, tüm dünyada ellinin üzerinde dile çevrildi. Haruki Murakami'nin *Yaban Koyununun İzinde, Zemberekkuşu'nun Güncesi, İmkânsızın Şarkısı, Sınırın Güneyinde-Güneşin Batısında, Sahilde Kafka, Haşlanmış Harikalar Diyarı ve Dünyanın Sonu, 1Q84, Renksiz Tsukuru Tazaki'nin Hac Yılları, Koşmasaydım Yazamazdım, Uyku, Kadınsız Erkekler, Sputnik Sevgilim* ve *Tuhaf Kütüphane* isimli kitapları da Doğan Kitap tarafından yayımlandı.

Karanlıktan Sonra

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Sınırın Güneyinde, Güneşin Batısında
İmkânsızın Şarkısı
Yaban Koyununun İzinde
Sahilde Kafka
Zemberekkuşu'nun Güncesi
Haşlanmış Harikalar Diyarı ve Dünyanın Sonu
1Q84
Koşmasaydım Yazamazdım
Renksiz Tsukuru Tazaki'nin Hac Yılları
Uyku
Kadınsız Erkekler
Sputnik Sevgilim
Tuhaf Kütüphane

KARANLIKTAN SONRA

Orijinal adı: Afutā Dāku
© 2004, Haruki Murakami
Yazan: Haruki Murakami
Japonca aslından çeviren: Ali Volkan Erdemir
Editör: Handan Akdemir

Türkçe yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
1. baskı / Mayıs 2017 / ISBN 978-605-09-4321-4
Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Geray Gençer
Baskı: Mega Basım Yayın San. ve Tic. A.Ş.
Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1
Baha İş Merkezi. A Blok Kat: 2
34310 Haramidere-İstanbul
Tel. (212) 412 17 00
Sertifika no: 12026

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 1 Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL
Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16
www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Karanlıktan Sonra

Haruki Murakami

Çeviren: Ali Volkan Erdemir

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Sınırın Güneyinde, Güneşin Batısında
İmkânsızın Şarkısı
Yaban Koyununun İzinde
Sahilde Kafka
Zemberekkuşu'nun Güncesi
Haşlanmış Harikalar Diyarı ve Dünyanın Sonu
1Q84
Koşmasaydım Yazamazdım
Renksiz Tsukuru Tazaki'nin Hac Yılları
Uyku
Kadınsız Erkekler
Sputnik Sevgilim
Tuhaf Kütüphane

KARANLIKTAN SONRA

Orijinal adı: Afutā Dāku
© 2004, Haruki Murakami
Yazan: Haruki Murakami
Japonca aslından çeviren: Ali Volkan Erdemir
Editör: Handan Akdemir

Türkçe yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
1. baskı / Mayıs 2017 / ISBN 978-605-09-4321-4
Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Geray Gençer
Baskı: Mega Basım Yayın San. ve Tic. A.Ş.
Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1
Baha İş Merkezi. A Blok Kat: 2
34310 Haramidere-İstanbul
Tel. (212) 412 17 00
Sertifika no: 12026

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 1 Kat 10, 34360 Şişli- İSTANBUL
Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16
www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Karanlıktan Sonra

Haruki Murakami

Çeviren: Ali Volkan Erdemir

DK DOĞAN KİTAP

1

Şehir gözümüzün önünde uzanıyor.

Yükseklerde uçan bir gece kuşunun gözlerinden, biz, bu manzarayı görüyoruz. Şehir, kuş bakışıyla, devasa bir canlıya benziyor. Ya da birçok canlı organizma birleşip tek bir varlığa dönüşmüş gibi görünüyor. Sayısız atardamarın bedenin en uç noktalarına kadar taşıdığı kanla, hiç durmadan hücreler yenileniyor. Damarlar yeni şifreleri verip eskileri topluyor. Tüketilecekleri gönderip eskileri alıyor. Yeni çelişkileri gönderip eski çelişkileri topluyor. Şehrin bedeninin her yerinde, nabız atışının ritmine uyarak ışık titremeleri, parlamalar ve kıpırdanmalar oluyor. Gece yarısına az bir zaman kaldı, hareketlilik zirve noktasını geçmiş olmasına rağmen, yaşamın sürmesi için temel metabolizma hiç hız kesmeden faaliyetine devam ediyor. Şehrin iniltisi, *basso continuo* olarak sürüp gidiyor. Alçalıp yükselmeyen, monoton, ancak uğursuz bir şeyler meydana geleceğinin habercisi gibi bir inilti bu.

Görüş alanımız içinde, ışıkların yoğunlaştığı bir yeri seçip oraya odaklanıyoruz. O noktaya yönelip, üzerine doğru sessizce alçalıyoruz. Rengârenk neon ışıklardan bir deniz. Eğlence bölgesi olarak adlandırılan yer burası. Bina duvarlarına monte edilmiş dev dijital ekranlar gece yarısı yaklaştıkça sessizliğe bürünürken, mağazaların ön taraflarındaki hoparlörlerden kesintisiz biçimde abartılı hip hop müziklerinin bas sesleri yayılıyor. Gençlerle tıklım tıklım dolu büyük bir oyun merkezi. Elektronik seslerin gürültüsü. Partiden dönen üniversite öğrencileri. Saçlarını parlak sarıya boyamış, mini eteklerinin altından diri bacakları görünen genç kızlar. Son trene yetişmek için hızlı adımlarla yaya geçidinden geçen takım elbiseli şirket çalışanları. Bu geç saatte bile karaoke barların çığırtkanları bağırarak müşteri peşinde. Cafcaflı bir steyşın vagon araba sanki bu bölgeye değer biçmeye çalışıyormuş gibi caddede ağır ağır ilerliyor. Camlarına simsiyah film çekilmiş. Bu haliyle, özel olarak gelişmiş derisi ve organlarıyla denizin derinliklerinde yaşayan bir yaratığı çağrıştırıyor. İki genç polis memuru, yüzlerinde gergin bir ifadeyle cadde boyunca devriyede ama onları kimse fark etmiyor. Bu saatte bölge, kendi kurallarına göre oynuyor. Mevsim, güz sonu. Esinti yok, yine de hava soğuk. Az sonra günün tarihi değişecek.

Şimdi Denny's'lerden[1] birinin içindeyiz.

İlginç bir yer denemez buraya; yeterli aydınlatma, gelişigüzel bir dekor ve sıradan yemek takımları; işletme uzmanları tarafından en ufak ayrıntısına kadar düşünülerek tasarlanmış oturma düzeni; rahatsız etmeyecek kadar kısık bir sesle çalan müzik, kitabına uygun biçimde müşterilerle ilgilenen eğitimli personel. "Denny's'e hoş geldiniz." Restoranla

1. Denny's: ABD çıkışlı, 24 saat açık kafe-restoran zincirlerinden biri. (ç.n.)

ilgili her şeyde bir sıradanlık var ve herhangi bir şeyin yerine başka bir şey konsa da fark etmeyecek gibi. Masaların neredeyse hepsi dolu.

Restoranın içine bir göz attıktan sonra pencere kenarında tek başına oturmuş bir kıza odaklanıyoruz. Neden bu kız acaba? Niye bir başkası değil? Sebebini bilmiyoruz. Ama o kız bir şekilde dikkatimizi çekiyor – gayet doğal bir şekilde. Kız, dört kişilik masada oturmuş kitap okuyor. Kapüşonlu gri parka, kot pantolon ve defalarca yıkanmaktan rengi atmış sarı bez ayakkabılar. Yandaki sandalyede de bir spor mont asılı duruyor. O da yeni gibi görünmüyor. Üniversiteye yeni başlamış bir öğrencinin yaşlarında. Liseli değil ama bir şekilde liseli havası var. Saçı siyah ve kısa, düz. Yok denecek kadar az makyaj yapmış, aksesuarı yok. Zayıf, küçük bir surat. Siyah çerçeveli gözlük takıyor. Arada bir kaşlarının arasında ona ciddi bir ifade katan kırışıklıklar oluşuyor.

Kitap okumaya kaptırmış kendini. Bakışları hiç sayfalardan başka bir yere kaymıyor. Kalın, ciltli bir kitap, üzeri kitabevinin kâğıt kabı ile kaplı olduğundan, kitabın adını göremiyoruz. Ciddi bir surat ifadesiyle okuduğuna bakılırsa, çetrefil bir konusu olmalı. Okuyup geçmek yerine, satır satır ısırıyor, tek tek çiğniyor sanki sözcükleri.

Masanın üzerinde kahve fincanı var. Bir de kül tablası. Kül tablasının yanında lacivert beyzbol şapkası duruyor. Üzerinde Boston Red Sox'ın "B" logosu var. Şapka kızın başı için biraz büyük gibi görünüyor. Yanındaki sandalyenin üzerinde kahverengi deri omuz çantası duruyor. Şişkinliğine bakılırsa, içine alelacele bir sürü şey tıkıştırılmış gibi. Düzenli aralıklarla kahve fincanını eline alıp ağzına götürüyor ama kahvenin tadından özel bir keyif alıyormuş gibi görünmüyor. Kahveyi, kahve fincanı gözünün önünde olduğu için, deyim yerindeyse, bir görevi yerine getirir gibi içiyor. Arada bir aniden hatırlamış gibi, dudaklarının arasına bir sigara sıkıştırıp

çakmakla yakıyor. Gözlerini kısıp sigarasının dumanını pervasızca havaya üflüyor, sonra sigarayı kül tablasına koyuyor, sanki yaklaşan baş ağrısını yatıştırmak ister gibi parmak uçlarıyla şakaklarını ovuyor.

Restoranda kısık sesle çalan müzik, Percy Faith ve Orkestrası'nın "Go Away Little Girl"ü. Elbette kimse dinlemiyor müziği. Çeşit çeşit insan gece yarısı Denny's'te yemek yiyor, kahve içiyor ama yalnız oturan tek kadın müşteri o. Ara sıra kitaptan başını kaldırıp kol saatine bakıyor. Zaman sanki istediği hızla geçmiyor. Biriyle buluşmak için sözleşmiş gibi de görünmüyor oysa. Ne restoranın içine bakınıyor ne de giriş tarafına göz atıyor. Bir başına kitap okuyup arada sigarasını yakıyor, mekanik bir şekilde kahve fincanından yudumlar alıp zamanın biraz daha hızlı geçmesini diliyor. Ancak, söylemeye gerek yok, gün doğumuna daha saatler var.

Kitabı okumaya ara verip pencereden dışarıya bakıyor. İkinci katın penceresinden, kalabalık caddeyi görebiliyor. Cadde bu saatte bile hâlâ çok aydınlık ve gelip geçen insanlarla dolu. Gidecek bir yeri olan insanlar, gidecek bir yeri olmayan insanlar. Amacı olan insanlar, hiçbir amacı olmayan insanlar. Zamanı durdurmak isteyen insanlar, zamanı ileri almak isteyen insanlar. Kız, sürekli insanların geçtiği bu caddeyi göz kırpmadan izledikten sonra bir an nefesini tutuyor, derken bakışlarını yine kitabın sayfalarına çeviriyor. Kahve fincanına elini uzatıyor. Birkaç fırt çektiği sigarası kül tablasında düzgün bir çubuk şeklinde küle dönüyor.

Girişteki otomatik kapı açılıyor, ince uzun boylu genç bir adam içeri giriyor. Siyah deri ceketi, kırış kırış zeytin yeşili *chino* pantolonu, kahverengi iş botları. Saçları oldukça uzun, yer yer birbirine karışmış halde. Son birkaç gündür saçını yıkama fırsatı bulamamış gibi görünüyor. Az önce çalıların di-

binden sürünerek gelmiş de olabilir. Ya da belki, saçını dağınık bırakmak kolayına geliyor, böylesini daha doğal buluyordur. Zayıflığı ona bir zarafet katmaktan ziyade yeterince beslenmemiş biri izlenimi yaratıyor. Omzunda büyük, siyah bir enstrüman kutusu asılı. Üflemeli çalgı. Bunların dışında bir de kirlenmiş bir bez çanta sarkıyor omzundan. Çantanın içine nota kâğıtları ve başka şeyler tıkılmış. Sağ yanağında göze çarpan derin bir iz var. Sivri bir şey oradaki eti çekip çıkarmış gibi kısa ve derin bir yara izi. Bu yara izi dışında, bir de şu var denecek, göze çarpan bir özelliği yok. Oldukça sıradan bir genç. Bu haliyle, yolunu şaşırmış, iyi huylu ama pek de akıllı olmayan melez bir köpeği andırıyor.

Garson kadın gelip ona restoranın arka tarafında bir yeri işaret ediyor. Kitap okuyan kızın masasının yanından geçiyorlar. Genç adam masayı tam birkaç adım geride bırakmışken bir şey hatırlamış gibi duruyor, bir filmi geri sararmışçasına yavaşça geri geri yürüyor ve kızın masasının yanında duruyor. Sonra başını eğip kızın yüzüne bakıyor. Bir şeyleri anımsamaya çalışıyor. Hatırlaması zaman alıyor. Yaptığı her iş zaman alan birisi.

Kız, onun varlığını hissedip başını kitaptan kaldırıyor, gözlerini kısıp orada dikilen genç adama bakıyor. Genç adamın boyu uzun olduğundan, kız sanki ta tepeye doğru bakıyormuş gibi görünüyor. İkisinin bakışları karşılaşıyor. Genç adam gülümsüyor. Kötü bir niyeti olmadığını gösterme amaçlı bir gülümseme bu.

"Bakar mısın, yanılıyorsam peşinen özür dilerim. Sen Eri Asay'ın kız kardeşi değil misin?" diyor genç adam.

Kız cevap vermiyor. Bahçenin köşesindeki aşırı büyümüş çalılara bakar gibi bakıyor onun suratına.

"Daha önce bir kez karşılaşmıştık" diyerek devam ediyor

genç adam. "Şey, adın Yuri'ydi değil mi? Ablanın adıyla seninki arasında bir hece farkı vardı sadece."

Kız, temkinli bir şekilde ona bakarken kısa bir cevapla onu düzeltiyor: "Mari."

Genç adam, işaretparmağını havaya kaldırıyor. "Tabii ya! Maricik. Eri ve Mari. Tek hecesi farklı. Beni kesin unutmuşsundur, değil mi?"

Mari bir şey söylemeden başını hafifçe eğiyor. Bu, evet mi hayır mı demek, anlaşılmıyor. Gözlüğünü çıkarıp kahve fincanının yanına bırakıyor.

Garson kadın geri gelip soruyor: "Birlikte misiniz?"

"Hı hı, öyle" diye yanıtlıyor adam.

Garson kadın mönüyü masanın üzerine bırakıyor. Genç adam, Mari'nin karşısına oturup enstrüman kutusunu yanındaki sandalyeye koyuyor. Birden aklına gelmiş gibi soruyor: "Burada biraz oturabilir miyim? Yemeğimi bitirir bitirmez kalkarım. Dışarıda birileriyle buluşacağım da."

Mari belli belirsiz kaşlarını çatıyor. "Bunu oturmadan *önce* söylemen gerekmez miydi?"

Genç adam anlamıyor. "Birileriyle buluşacağımı mı?"

"O değil" diyor Mari.

"Nezaketen izin istemem gerektiğini mi söylüyorsun yani?"

"Evet."

Genç adam, başıyla onaylıyor. "Öyle ya. Kesinlikle masana oturmadan önce izin istemeliydim. Affedersin. Ama hem restoran dolu, hem de uzun süre kalmayacağım. Oturabilir miyim?"

Mari hafifçe omuz silkiyor. Dilediğini yap der gibi. Genç adam mönüyü açıp içindekileri inceliyor.

"Yemek yedin mi?"

"Aç değilim."

Genç adam kaşlarını çatıp, mönüye baştan aşağı göz gezdirdikten sonra, pat diye kapatıp masanın üzerine koyuyor.

"Aslında mönüyü açmama gerek yok. İnceliyormuş gibi yapıyorum."

Mari bir şey demiyor.

"Burada tavuk salatasından başka bir şey yemiyorum. Asla. Bana sorarsan, Denny's'te yenebilecek tek yiyecektir tavuk salatası. Mönüdekilerin tamamına yakınını denedim. Sen burada tavuk salatası yedin mi hiç?"

Mari, hayır anlamında sallıyor başını.

"Lezzeti fena değil. Denny's'te tavuk salatası ve çıtır çıtır kızarmış ekmek dışında bir şey yemem."

"Öyleyse neden mönüye bakıyorsun?"

Bir kırışıklığı düzeltir gibi, parmağıyla gözünün kenarını ovalıyor genç adam. "Düşünsene. Denny's'e gelip de mönüye bakmadan, doğrudan tavuk salatası sipariş etmek çok ezik durmaz mı? O zaman, tavuk salatası yemeyi sevdiğim için Denny's'e geliyorum, demek gibi bir şey olmaz mı bu? Bu yüzden, önce mönüyü açıp içindekileri baştan aşağı inceledikten sonra tavuk salatasına karar vermiş gibi yapıyorum."

Garson kadın su getirdiğinde tavuk salatası ve kızarmış ekmek siparişi veriyor. "Ekmek *çıtır çıtır* olsun ama" diye vurguluyor. "İyice kızarsın." Yemekten sonrası için kahve de söylüyor. Garson kadın elindeki cihaza siparişleri girdikten sonra bir kez de yüksek sesle okuyarak teyit ediyor.

"Genç hanımın da kahvesini tazelemek gerek sanırım" diyor, Mari'nin kahve fincanını parmağıyla işaret ederek.

"Anladım efendim. Hemen getiriyorum kahveyi de."

Garson kadının gidişini izliyor genç adam.

"Tavuk sevmiyor musun?" diye soruyor.

"Sevmiyor değilim" diye yanıtlıyor Mari. "Ama dışarıda tavuk yemeyi pek tercih etmiyorum."

"Nedenmiş?"

"Zincir restoranlarda sunulan tavuklara tuhaf ilaçlar verilmiş oluyor çünkü. Büyüme hormonu ve benzeri şeyler. Ta-

vuklar, karanlık kafeslere kapatılıp kimyasal maddeler içeren yemlerle büyütülüyorlar, onlara bir sürü de iğne yapılıyor, sonra da taşıyıcı bantlara asılıp makineyle boyunları patır patır kesiliyor, kanatları koparılıyor."

"Vay be!" diyor genç adam. Sonra gülümsüyor. Gülümseyince gözlerinin kenarındaki kırışıklıklar derinleşiyor. "George Orwell usulü tavuk salatası."

Mari kaşlarını çatıp onun suratına bakıyor. Kendisiyle alay mı ediyor, karar veremiyor.

"Her neyse, buranın tavuk salatası pek fena olmuyor. Sahiden."

Genç adam bunları dedikten sonra, birden aklına gelmiş gibi üzerindeki deri montunu çıkarıyor, katlayıp yanındaki sandalyenin üzerine koyuyor. Sonra masanın üzerinde iki elini birleştiriyor. Üzerinde yeşil, kaba örgüden sıfır yaka bir kazak var. Kazağın yünü de saçları gibi birbirine dolaşmış sanki. Görüntüsüne pek önem veren bir tip değil.

"Seninle daha önce Şinagava'daki bir otelin havuzunda karşılaşmıştık. İki yıl önce, yazın. Hatırladın mı?"

"Hatırlar gibiyim."

"Benim bir arkadaşım vardı, senin ablan vardı, sen vardın ve de ben vardım. Toplam dört kişiydik. Biz üniversiteye yeni başlamıştık, sense lise ikinci sınıftaydın. Öyleydi değil mi?"

Mari pek de oralı değilmiş gibi başıyla onaylıyor.

"Arkadaşım ablanla flört ediyordu, işin içine beni de dahil edip dörtlü buluşma gibi bir şey ayarlamıştı. Otelin havuzu için ücretsiz dört bilet bulmuştu. İşte, ablan da seni getirmişti yanında. Ama sen hiç konuşmamış, sürekli havuzda takılmıştın, yavru yunuslar gibi yüzüp durmuştun. Sonra hep birlikte otelin çay salonuna gidip dondurma yemiştik. Sen peşmelba sipariş etmiştin."

Mari'nin kaşları çatılıyor. "Bu kadar çok detayı nasıl hatırlayabiliyorsun?"

"Çünkü daha önce peşmelba yiyen bir kızla hiç çıkmamıştım ve sen kesinlikle çok şirindin."

Mari ona ifadesiz bir suratla bakıyor. "Yalancı. Gözlerini bir türlü ablamdan alamamıştın."

"Öyle miydi?"

Mari sessizliğiyle cevap veriyor.

"Öyle de olmuş olabilir" diye onaylıyor genç adam. "Ablanın giydiği bikininin çok küçük olduğu kalmış aklımda her nasılsa."

Mari sigara çıkarıp dudaklarının arasına sıkıştırıyor, çakmakla yakıyor.

"Baksana" diyor genç adam, "Denny's'i savunmak gibi bir niyetim yok ama birtakım sakıncaları *olabilecek* tavuk salatası yemektense bir paket sigara içmek vücuda daha çok zarar verirmiş gibi geliyor bana. Sen de öyle düşünmüyor musun?"

Mari soruyu duymazdan geliyor.

"O gün aslında başka bir kız gelecekti ama kız son anda rahatsızlanınca yerine zorla beni götürmüştü ablam. Sayıyı eşitlemek için."

"Bu yüzden keyfin pek yerinde değildi demek."

"Seni hatırlıyorum yine de."

"Gerçekten mi?"

Mari sağ yanağına parmağını götürüyor.

Genç adam da kendi yara izine koyuyor elini. "Aa, bu mu? Çocukken oldu, yamaç aşağı çok hızlı bisiklet sürüyordum, en aşağıya ulaşınca gidonu çeviremedim. İki santimle kurtardım, az daha sağ gözümü kaybediyordum. Kulakmemem de yaralandı, şekli bozuldu. Görmek ister misin?"

Mari kaşlarını çatıp hayır anlamında sallıyor başını.

Garson kadın tavuk salatası ve kızarmış ekmeği masaya getiriyor. Mari'nin kahve fincanına taze kahve dolduruyor. Sonra sipariş edilen her şeyi getirip getirmediğini kontrol ediyor. Genç adam çatal ve bıçağı tutup alışkın hareketlerle

tavuk salatasını yemeye başlıyor. Sonra kızarmış ekmeği eline alıp ona yakından bakıyor.

"*Çıtır çıtır* olsun diye ne kadar yırtınsam da bir kez olsun istediğim kadar kızarmış getirmiyorlar. Anlamıyorum. Denny's'in pazarlama ilkeleriyle Japonların azmi ve yüksek teknoloji kültürüne bakınca ekmekleri çıtır çıtır kızartmaları o kadar da zor olmamalı. Öyle değil mi? Ama neden yapamıyorlar bunu? Bir ekmeği, müşterinin istediği gibi kızartamayan bir uygarlığın ne değeri olabilir ki?"

Mari hiç oralı olmuyor.

"Her neyse, ablan gerçekten de çok güzeldi" diyor genç adam, sanki kendi kendine konuşur gibi.

Mari başını kaldırıyor. "Bunu geçmiş zamanda söylemenin nedeni ne?"

"Nedeni mi? Geçmişten söz ettiğim için geçmiş zaman kullandım sadece. Artık güzel değil gibi bir şey demek istemedim."

"Hâlâ güzel ablam."

"E ne harika işte! Ama aslına bakarsan, ben Eri Asay'ı pek de yakından tanımıyorum. Lisede bir yıl aynı sınıftaydık, ancak o zaman pek konuşmazdık. Daha doğrusu, o benimle konuşmaya pek tenezzül etmezdi."

"Yine de ona bir ilgin var değil mi?"

Genç adam çatal ve bıçağı havada tutup bir süre düşünüyor. "İlgi mi? Aslında, entelektüel merak demek daha doğru olur."

"Entelektüel merak?"

"Eri Asay gibi güzel bir kızla çıkmak nasıl bir şeydir acaba, gibisinden. Dergi kapak kızı olacak türden biri çünkü o."

"Bu mu *entelektüel merak*?"

"Bir çeşit."

"Ama o sırada Eri ile çıkan, arkadaşındı ve sen de dörtlü buluşmadaki öteki çocuktun, öyle değil mi?"

Ağzı dolu halde başıyla onaylıyor genç adam. Aceleye getirmeden, ağır ağır çiğniyor lokmalarını.

"Ben, uyumlu bir insanımdır. Spot ışıkları benim harcım değil. Bana daha çok garnitür olmak uyar. Lahana salatası, patates kızartması, Wham! vokalisti olmak gibi."

"Bu yüzden benimle eşleştin demek."

"Ama sen de çok şirindin."

"Baksana, bu karakter özelliğin filan mı senin, geçmiş zaman kullanıp duruyorsun da?"

Genç adam gülümsüyor. "Hayır, öyle değil, o zamanki duygularımı, şimdiki zamanda ifade ediyorum yalnızca. Oldukça şirindin. Sahiden. Benimle çok az konuşmuştun gerçi."

Çatal ve bıçağı tabağın üzerine bırakıp bardaktan su içiyor. Kâğıt peçete ile dudaklarını kuruluyor.

"Sen yüzerken, Eri Asay'a sormuştum. Neden kız kardeşin benimle hiç konuşmuyor, bende mi bir sorun var, diye."

"Ne cevap vermişti?"

"Senin genelde pek kimseyle sohbet eden biri olmadığını söylemişti. *Biraz tuhaftır, Japon olmasına rağmen Japoncadan ziyade Çince konuşur. Bu yüzden üzerine alınma. Kendinde bir sorun olduğunu düşünme*, demişti."

Mari sessizce sigarasını kül tablasında söndürüyor.

"Özellikle benimle ilgili bir sorun yoktu, değil mi?"

Mari biraz düşünüyor. "Pek iyi hatırlamıyorum ama sende bir sorun olduğunu düşünmüyorum."

"Bu iyi işte. Epey endişelenmiştim. Elbette ben kendimde birkaç sorun görüyorum ama kendi içimdeki sorunlar olduğundan başkasının bunları görmesini istemem. Özellikle de yaz tatilinde, bir havuz kenarında."

Mari, sanki duyduklarını teyit etmek ister gibi karşısındakinin yüzüne bakıyor. "Bir sorun yaşadığını fark etmemiştim."

"Rahatladım."

"Adını hatırlayamıyorum gerçi" diyor Mari.

"Benim adımı mı?"

"Evet."

Genç adam başını sallıyor. "Unutmuş olman sorun değil. Çok sıradan bir addır. Hatta bazen ben bile adımı unutmayı istiyorum. Ama insan kendi adını öyle kolayca unutamaz. Başkalarının adını da, ezberlemek zorunda olsam dahi, unuturum çoğu zaman."

Dikkatsizlik edip de kaybettiği bir şeyi arar gibi pencereden dışarıya bakıyor. Sonra tekrar Mari'ye dönüyor.

"O zamandan beridir çözemediğim bir şey var, neden ablan o gün bir kez bile havuza girmemişti? Sıcak bir gündü, üstelik havuz da harikaydı."

Mari'nin yüzünde, *nasıl yani, böyle bir şeyi de mi anlayamıyorsun,* der gibi bir ifade oluşuyor. "Makyajının akmasından nefret ettiği için. Açık değil mi bu? Dahası öyle bir bikiniyle gerçekten yüzülemez ki."

"Öyle mi?" diyor genç adam. "İki kız kardeş ama yaşam biçimleri ne kadar farklı."

"Ayrı ayrı yaşamlar çünkü."

Genç adam, kızın söylediği şeyle ilgili olarak bir süre düşüncelere dalıyor. Sonra konuşuyor:

"Acaba neden hepimiz ayrı ayrı yaşamlar sürüyoruz? Demek istediğim, sözgelimi sizin durumunuzda, aynı ebeveynden doğmuş, aynı evde büyümüşsünüz, ikiniz de kız çocuğusunuz, buna rağmen neden bu kadar farklı karakterlere sahipsiniz acaba? Yol ayrımı nerede başlıyor? Biriniz el kadar bikinisiyle havuz başında seksi bir şekilde uzanırken, diğeriniz okulda beden eğitimi dersinde giyilenlere benzeyen bir mayoyla suyun içinde bir yunus gibi yüzüyor..."

Mari, onun yüzüne bakıyor. "Şimdi benden, iki yüz karakteri aşmadan bunu sana anlatmamı mı istiyorsun yani? Sen tavuk salatanı yerken?"

Genç adam başını sallıyor. "Hayır, öyle demiyorum, meraktan sanırım, aklıma aniden gelen bir şeyi sesli olarak ifade ediverdim. Yanıtlaman gerekmiyor. Kendime sordum yalnızca."

Yeniden tavuk salatasını yemeye koyulacakken fikrini değiştirip konuşmaya devam ediyor:

"Benim kardeşim yok. Nasıl olduğunu merak ettim sadece. Kardeşler ne kadar birbirine benzer, hangi noktadan sonra farklılık gösterirler, diye."

Mari susuyor. Genç adam, bıçak ve çatal elinde, bir şeyler düşünerek masanın üzerindeki boşluğa bakıyor.

Sonra şöyle diyor: "Denize düşen üç kardeşin bir Hawaii adasına sürüklendiği bir hikâye okumuştum. Bir söylence aslında, eski zamanlardan. Çocuktum okuduğumda, detayları tam olarak hatırlayamasam da şöyle bir şeydi: Üç erkek kardeş tekneyle balığa çıkıyor, fırtınaya yakalanıp sürükleniyorlar, tekneleri batınca uzun bir süre denizde yüzüp sonunda ıssız bir sahile varıyorlar. Burası çok güzel bir ada, hindistancevizi ağaçlarının, bolca meyvenin yetiştiği, ortasında yüksek bir dağın olduğu bir yer. O gece, Tanrı üçünün de rüyasına girip şöyle diyor: *Sahilin az ilerisinde, üç iri, yuvarlak kaya parçası bulacaksınız. O üç kaya parçasını istediğiniz yere kadar yuvarlayarak götürün. Artık kayayı daha fazla itemediğiniz yer, her birinizin yaşaması gereken yer olacak. Ne kadar yükseğe çıkarsanız dünyayı da o kadar fazla görebileceksiniz. Ne kadar gideceğiniz size kalmış.*"

Genç adam anlatmasına ara verip su içiyor. Mari, suratında ilgi göstermiyormuş gibi bir ifade olsa da, dikkatlice dinliyor.

"Buraya kadarı anlaşıldı mı?"

Mari başını hafifçe öne doğru eğerek onu onaylıyor.

"Devamını dinlemek istiyor musun? İlgini çekmediyse burada kesebilirim."

"Uzun değilse devam et."

"Pek uzun değil. Oldukça da basit bir hikâye."

Genç adam sudan bir yudum daha içtikten sonra anlatmaya devam ediyor:

"Tanrı'nın dediği gibi, üç kardeş sahilde üç iri kaya parçası buluyorlar. Sonra da onlara dendiği gibi, o kayaları yuvarlıyorlar. Çok iri, ağır kayalar bunlar, yuvarlaması güç, tepeye doğru itmek de fazlasıyla yorucu. En küçük kardeş ilk seslenen oluyor: 'Abilerim, bana bu kadarı yeter. Burası sahile de yakın, hem balık da avlanabilir. Rahatça yaşarım burada. Dünyayı o kadar fazla görmesem de olur.' Daha büyük iki kardeş ilerlemeye devam ediyorlar. Ancak dağın yarısına geldiklerinde, ortanca kardeş sesleniyor bu kez: 'Abicim, bana bu kadarı yeter. Burada bolca meyve yetişiyor, rahatça bir yaşam sürebilirim. Dünyayı o kadar fazla görmesem de olur.' En büyük kardeş dağa tırmanmaya devam ediyor. Yol giderek daralıp dikleşiyor ama o vazgeçmiyor. Sabırlı biri ve dünyayı da olabildiğince ötelere dek görmek istiyor. Gücü yettiğince kaya parçasını itiyor. Aylar boyu neredeyse hiçbir şey yemeden ve içmeden itiyor ve sonunda o kaya parçasını dağın tepesine taşımayı başarıyor. Sonra zirvede durup dünyaya bakıyor. Şimdi dünyayı herkesten daha fazla görebiliyor. Orası onun yaşadığı yer oluyor. Ancak orada ne bir ot yetişiyor, ne bir kuş uçuyor. Susayınca buz ve çiy yalamaktan, acıkınca yosun kemirmekten başka yapabileceği bir şey yok. Ama pişmanlık duymuyor. Çünkü tüm dünyayı görebiliyor. Bugün bile o Hawaii adasındaki dağın tepesinde tek bir iri, yuvarlak kaya parçası durmaktaymış. Böyle bir hikâye işte."

Sessizlik.

Mari, soruyor:

"Bu hikâyeden alınacak bir ders mi var?"

"Sanırım iki tane var. İlki" derken bir parmağını kaldırıyor genç adam, "herkesin birbirinden farklı olduğu. Kardeş olunsa bile. İkincisi" derken ikinci parmağını kaldırıyor, "bir

şeyi gerçekten bilmek istiyorsan, bunun bedelini ödersin."

"Bana, o ilk iki kardeşin seçtiği yaşam tarzları daha doğru geliyor" diye düşüncesini belirtiyor Mari.

"Öyle tabii" diye onaylıyor genç adam. "Hawaii'ye kadar gidip de çiy yalayıp yosun kemirerek yaşamayı kim ister ki? Ama tabii ki en büyük kardeşin dünyayı olabildiğince ötelere dek görme merakı vardı ve bu merakını bastıramadı. Bunun için ödemesi gereken bedel ne kadar büyük olsa da."

"Entelektüel merak."

"Tam anlamıyla."

Mari bir şeyler düşünüyor. Kalın kitabın üzerine bir elini koyuyor.

"Bütün nezaketimle sana ne okuduğunu sorsam bile yanıtlamazsın değil mi?"

"Yanıtlamam."

"Çok ağır görünüyor."

Mari susuyor.

"Kızlar genelde çantalarında bu kadar büyük bir şey taşımazlar."

Mari, sessizliğini koruyor. Genç adam ısrar etmeden, yemeğine devam ediyor. Bu kez hiç konuşmadan tavuk salatasına odaklanıp son lokmasına dek yiyor. Yavaş yavaş çiğniyor, bolca su içiyor. Garson kadından art arda su istiyor. Kızarmış ekmeğin son parçasını da ağzına atıyor.

"Eviniz Hiyoşi'deydi değil mi?" diye soruyor genç adam. Boş tabaklar önünden alınmış şimdi.

Mari başıyla onaylıyor.

"Son trene yetişemezsin artık. Eve taksiyle döneceksin sanırım, yarın sabaha kadar tren yok çünkü."

"O kadarını ben de biliyorum" diyor Mari.

"Biliyorsan iyi tabii."

"Nerede oturduğunu bilmiyorum ama sen de son treni kaçırmadın mı?"

"Koenci'de oturuyorum. Yalnız yaşıyorum ve tüm gece prova yapacağız. Dönmek istersem de arkadaşımın arabası var."

Yanındaki enstrüman kutusunun üzerine hafifçe vuruyor. Sanki sevdiği köpeğinin başını okşar gibi.

"Bu yakınlardaki bir binanın bodrumunda prova yapıyor müzik grubumuz" diyor genç adam. "Orada ne kadar gürültü çıkarırsak çıkaralım kimse şikâyet etmiyor. Isıtıcı neredeyse hiç çalışmadığından bu mevsimde buz gibi oluyor ama ücretsiz kullandırdıkları için bir talepte bulunma lüksümüz yok."

Mari, enstrüman kutusuna bakıyor. "Bu bir trombon mu?"

"Evet, öyle. Nasıl da bildin!"

"Bırak da trombonun neye benzediğini bileyim!"

"Hımm, dünyada trombon diye bir aletin var olduğunu bile bilmeyen bir dolu kız var ama. Neyse, onları suçlayacak değiliz ya. Mick Jagger ve Eric Clapton trombon üfleyerek *rock star* olmuş değiller ki. Jimi Hendrix ya da Pete Townshen sahnede hiç trombon kırıp parçalamış mı? Tabii ki hayır! Onlar elektrogitar parçalar sadece. Trombon parçalasalardı, seyirciler ancak gülerdi onlara."

"Peki kendine enstrüman olarak neden trombonu seçtin?"

Genç adam, yeni gelen kahvesine süt koyup bir yudum alıyor.

"Ortaokuldayken eski plaklar satan bir dükkândan *Bluesette* diye bir caz plağı almıştım tesadüfen. Eski, çok eski bir plaktı bu. Neden onu seçmiştim acaba? Hatırlamıyorum. O güne dek tek bir caz parçası dinlemişliğim de yoktu. Ama almıştım işte ve A tarafındaki ilk parça 'Five Spot After Dark' idi ve *harikaydı*. Trombonu çalan Curtis Fuller adında biriydi. İlk dinlediğimde gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi hissettim. İşte bu benim enstrümanım, diye düşündüm. Ben ve trombon; kader, yollarımızı birleştirmişti."

Genç adam, "Five Spot After Dark"ın ilk sekiz ölçüsünü mırıldanıyor. "Biliyorum bu parçayı" diyor Mari.

Şaşırmış görünüyor. "Biliyor musun?"

Mari şarkının sonraki sekiz ölçüsünü mırıldanıyor.

"Nereden biliyorsun?" diyor genç adam.

"Bilemez miyim?"

Genç adam kahve fincanını masaya koyup başını hafifçe sallıyor. "Bilebilirsin tabii. Sadece... Niyeyse inanamadım. Bugünlerde 'Five Spot After Dark'ı bilen bir kız varmış demek. Her neyse, Curtis Fuller tüylerimi diken diken etmişti ve böylece trombona başlamaya karar verdim. Annemle babamdan borç para isteyip ikinci el bir trombon satın aldım, okulun üflemeli çalgılar korosuna girip liseden sonra da gruplarda çaldım. Önce bir *rock* grubunun arkasında çaldım. Tower of Power gibi bir gruptu. Tower of Power'ı biliyor musun?"

Mari hayır anlamında başını sallıyor.

Genç adam anlatıyor: "Sorun değil. Eskiden böyle şeyler yapıyordum işte, şimdiyse en basit ve sade haliyle caz yapıyorum. Gittiğim okul iyi bir üniversite sayılmaz pek ama oldukça iyi müzik gruplarımız var."

Garson kadın boşalan su bardağını doldurmaya geliyor. Genç adam istemiyor. Kol saatine bakıyor. "Artık gitme zamanım gelmiş."

Mari karşılık vermiyor. *Seni durduran yok*, der gibi bir ifade var yüzünde.

"Herkes geç geliyor zaten" diyor genç adam.

Mari onun bu dediğine de bir yorum yapmıyor.

"Baksana, ablana selam söyle, tamam mı?"

"Onunla sen de telefonda konuşabilirsin, değil mi? Bizim evin telefon numarasını biliyorsundur. Hem senin selamını nasıl söyleyeyim? Adını bile bilmiyorum."

Genç adam düşüncelere dalıyor. "İyi de sizin eve telefon açsam ve telefona Eri Asay çıksa, onunla ne konuşacağım ki?"

"Lise arkadaşlarını bir araya getirmek istediğini filan söylersin, gelir bir şey aklına."

"Konuşmakta pek becerikli değilimdir, eskiden beri."

"Benimle epey konuşuyorsun oysaki."

"Nasıl oluyorsa seninle konuşabiliyorum."

"*Nasıl oluyorsa* benimle konuşabiliyor musun?" diye onun sözlerini tekrarlıyor Mari. "Ama ablamla konuşamazsın, öyle mi?"

"Sanırım."

"Çok fazla entelektüel meraktan dolayı mı?"

Acaba öyle mi? der gibi belli belirsiz bir ifade oluşuyor yüzünde genç adamın. Bir şey diyecek gibi oluyor ama düşününce vazgeçiyor. Derin bir nefes alıyor. Sonra masadaki hesap pusulasını eline alıp akıldan hesap yapıyor.

"Kendi payımı bırakıyorum, sonra ikisini birlikte ödersin, olur mu?"

Mari başıyla onaylıyor.

Genç adam önce kıza, sonra kitabına bakıyor. Biraz bocaladıktan sonra, "Biliyorum, üstüme vazife değil ama bir şey mi oldu? Mesela, erkek arkadaşınla mı bozuştun ya da anne babanla büyük bir tartışma mı yaşadın? Demek istediğim, sabaha kadar tek başına dışarıda olmak..."

Mari gözlüğünü takıp başını kaldırarak onun yüzüne bakıyor. Aralarında gergin ve soğuk bir sessizlik var. Genç adam iki elini kaldırıp avuç içlerini kıza doğru döndürüyor. *Sınırı aştım, özür dilerim,* der gibi.

"Sabah beşe doğru yine buraya kahvaltı etmeye geleceğim sanırım" diyor genç adam. "Karnım acıkacak nasıl olsa. O zaman seninle yine görüşürüz umarım."

"Neden?"

"Hımm, neden acaba?"

"Benim için endişeleneceğin için mi?"

"O da var."

"Ablama selamını iletmem için mi?"

"Biraz da onun için olabilir."

"Ablam bir trombon ile tost makinesi arasındaki farkı bile bilemez. Gucci ile Prada arasındaki farkı ise bir bakışta söyleyebilir eminim."

"Herkesin kendine göre bir savaş alanı vardır" diyor genç adam gülümseyerek.

Sonra ceketinin cebinden bir not defteri çıkarıyor ve tükenmezkalemle bir şey yazıyor. O sayfayı koparıp kıza uzatıyor.

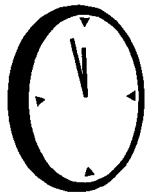
"Bu benim cep telefonu numaram. Eğer bir şey olursa bu numaradan ara. Şeey, senin cep telefonun var mı?"

Mari hayır anlamında sallıyor başını.

"Ben de öyle düşünmüştüm" diyor adam, etkilenmiş gibi. "Sezgilerim bana öyle söylemişti, bu kız cep telefonundan hoşlanmıyordur diye."

Genç adam, trombon kutusunu eline alıp ayağa kalkıyor. Deri ceketini giyiyor. Yüzünde hâlâ gülümsemenin izleri var. "Görüşürüz."

Mari duygusuz bir şekilde başıyla onaylıyor. Kâğıt parçasına bakmadan onu hesap pusulasının yanına bırakıyor. Sonra derin bir nefes alıyor, elini çenesinin altına koyarak yeniden okumaya dönüyor. Restoranda kısık sesle Burt Bacharach'ın "The April Fools"u çalıyor.

2

Odanın içi karanlık. Gözlerimiz yavaş yavaş karanlığa alışıyor. Bir kadın yatakta, uyuyor. Güzel, genç bir kadın, Mari'nin ablası Eri. Eri Asay. O olduğunu birisinden öğrenmiş değiliz, her nasılsa biliyoruz. Kara saçları, taşmış kara su gibi yastığın üzerine yayılmış halde.

Sabit bir noktadan bakıyoruz ona. *Röntgenliyoruz* demek daha uygun olur. Bakışımız havadaki bir kameranınki gibi, odanın içini serbestçe dolaşabiliyor. Şimdi kamera yatağın tam üzerinde, uyuyan kızın yüzüne odaklanmış durumda. Göz kırpar gibi düzenli aralıklarla açı değiştiriyor. Güzel, biçimli küçük dudakları, dümdüz bir çizgi halini almış. İlk bakışta nefes aldığına dair bir işaret görünmüyor. Dikkatli bakınca boğazının alt kısmında hafif, *belli belirsiz* bir hareket fark ediliyor. Nefes alıyor. Yastığa başını koymuş, tavana doğru bakıyormuş gibi bir duruşu var. Aslında hiçbir şey görmüyor. Gözkapakları, kış tomurcukları gibi kapalı. Derin uy-

kuda. Rüya bile görmüyordur belki de.

Eri Asay'ı izlerken, uykusunda *normal olmayan* bir şey olduğunu seziyoruz. Uykusu fazla saf, fazla mükemmel. Yüzünde tek bir kas, tek bir kirpik bile kıpırdamıyor. İnce, beyaz boynu el yapımı bir eserin olanca sakinliğini taşıyor, küçük çenesi keskin hatlarıyla düzgün ve biçimli bir çıkıntıya sahip. Uyku ne kadar derin olsa da, insan bu kadar derin bir âleme adım atmaz. Bilinç böyle büsbütün teslim olmaz.

Ne var ki, yaşamı sürdürmek için gerekli beden fonksiyonlarında bir sorun bulunmadığı müddetçe bilincin yerinde olup olmaması o kadar da büyük bir mesele değil. Gerekli olan, en alt düzeyde solunum ve nabız atışı. Genç kadının varlığı, canlı ile artık canlı olmayan arasındaki dar eşiğe yerleştirilmiş gibi – gizlice ama büyük bir özenle. Nasıl bu duruma geldiğini henüz bilmemiz mümkün değil. Ilık balmumuyla tüm bedeni sarmalanmış gibi, Eri Asay derin, ağır bir uyku halinde. Ve besbelli doğayla uyuşmayan bir şey var orada. Şimdilik ancak bu kadarını anlayabiliyoruz.

Kamera yavaşça geriye doğru çekiliyor, odanın tüm görüntüsünü naklediyor. Sonra ipuçları aramak için detayları inceliyor. Oda sahibinin hobileri ya da ona özgü şeylerle ilgili ipuçları bulunabilecek bir yer değil burası. Çok dikkatli bakmadıkça genç bir kadının odası olduğu bile anlaşılmaz. Oyuncak bebek, pelüş hayvan ya da bir aksesuvar görünmüyor. Poster yok, hatta takvim bile. Pencerenin olduğu köşede eski bir ahşap masa ve döner koltuk. Penceredeki stor kapalı. Masanın üzerinde basit, siyah bir lamba, son model bir dizüstü bilgisayar (kapağı kapalı). Bir kupanın içinde birkaç tane tükenmezkalem ve kurşunkalem.

Duvara dayalı, ahşap çerçeveli, sade bir tek kişilik yatak var; Eri Asay orada uyuyor. Düz bembeyaz yatak örtüsü. Yatağın karşısındaki duvara monte edilmiş rafta küçük bir CD çalarlı müzik seti ile kutuları içinde üst üste birkaç CD.

Onun yanında telefon ve 18 inç ekran televizyon. Aynalı bir konsol. Aynanın önünde olanlar sadece dudak kremi ve küçük, yuvarlak bir saç fırçası. Duvarda bir gömme dolap. Tek dekoratif eşya, rafta sıralanmış beş küçük çerçeve, içlerindeki fotoğrafların tümü Eri Asay'ın. Hepsinde de yalnızca o var. Ailesiyle ya da arkadaşlarıyla çekilmiş bir fotoğrafı yok. Model olarak poz verdiği profesyonel fotoğraflar bunlar. Muhtemelen dergilerde yayımlanmış. Küçük bir kitaplık var, kitaplar sayılabilecek kadar az, çoğu üniversite ders kitabı. Onların dışında kocaman moda dergileri dağ gibi yığılı. Onu bir okur olarak nitelemek zor.

Bakışlarımız, hayali kamera olarak, odada bulunan bütün bu şeyleri birer birer yakalıyor ve acele etmeden çekiyor onları. Biz, göze görünmeyen, adsız, davetsiz misafirleriz. Bakıyoruz. Dinliyoruz. Kokluyoruz. Ancak fiziksel olarak o odada olmadığımız için geride izimiz kalmıyor. Deyim yerindeyse geleneksel zaman gezginleriyle aynı kurallara uyuyoruz. Gözlem yapıyoruz ama karışmıyoruz. Dürüstçe söylemek gerekirse, bu odanın halinden Eri Asay hakkında elde edilebilecek bilgiler, hiç de fazla sayılmaz. Sanki kişiliği önceden bir yerlere gizlenmiş, gözleyen gözden akıllıca kaçırılıyor gibi. Saat şimdi 23:59.

Yatağın başucundaki dijital, elektrikli saat sessizce, durmadan zamanı yeniliyor. Şimdilik, odanın içinde hareket eden tek şey bu saat. Dikkatli, geceye ait, elektrikle çalışan bir yaratık.

Kamera, detayları gözlemlemeyi bitirir bitirmez geri çekiliyor, tekrar odanın bütününe bakıyor. Sonra her ne oluyorsa, sanki ne yapacağına karar verememiş gibi bir süre bu geniş açıyı koruyor. Kamera bu süre içinde tek bir yere sabitlenmiş durumda. Sessizlik bir şeylere gebe gibi. Bir süre sonra, sanki aklına bir fikir gelmişçesine, aniden dönüp odanın köşesindeki televizyona odaklanıyor, ona doğru yaklaşıyor.

Siyah, dört köşe, Sony marka bir televizyon bu. Ekran karanlık; ayın karanlık tarafı kadar cansız. Ancak kamera orada bir şeyin varlığını seziyor sanki ya da bir karaltıyı. Ekrana odaklanıyor. Sessizlik içinde kamera gibi biz de o şeyin varlığını ya da karaltıyı hissediyor, televizyon ekranına bakıyoruz.

Bekliyoruz. Nefesimizi tutup etrafa kulak kesiliyoruz.

Saat "00:00"ı gösteriyor.

Cız cız diye hafif bir elektriksel ses geliyor kulağa. Bu sesle birlikte televizyon ekranında bir canlanma oluyor ve ışık belli belirsiz bir halde titremeye başlıyor. Biri fark edilmeden gelip televizyonun açma düğmesine mi bastı acaba? Ya da zaman ayarı mı kuruluydu? Hayır, ikisi de değil. Her an tetikte olan kamera hemen televizyonun arkasına dolanıyor, *fişinin* çekili olduğunu görüyor. Evet, bu televizyonun gerçekte çalışmıyor olması gerekiyor. Katı ve soğuk, gece yarısı sessizliğini koruyor olmalıydı. Mantıksal olarak, teorik olarak. Ne var ki, çalışıyor.

Tarama çizgileri görülüyor ekranda, pırıldıyor, küçülüyor ve yok oluyorlar. Sonra çizgiler yeniden ortaya çıkıyor. Cızır cızır sesler bu sırada aralıksız devam ediyor. Nihayet ekranda bir şey görünmeye başlıyor. Görüntü yavaş yavaş şekilleniyor. Ancak, bir süre sonra, italik harfler gibi bir köşeden diğerine doğru yatıyor, mum alevine üflenmiş gibi sönüp gidiyor. Derken aynı şey bir kez daha baştan tekrar ediyor. Görüntü gücünü toplamaya, sendeleyerek ayağa kalkmaya çalışıyor sanki. Titreyerek orada olan bir şeye somut bir şekil kazandırmaya uğraşıyor. Ancak başaramıyor. Antenin kuvvetli rüzgârla sallanması sırasında olduğu gibi, görüntü bozuluyor. Parçalanıyor, dış hatlar belirginliğini yitiriyor. Kamera, bu karmaşayı baştan sonra bize iletiyor.

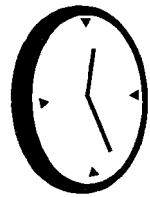
Uyuyan kadın, odanın içindeki bu sıra dışı olaylardan tamamen habersiz. Televizyondan çıkan ışık ve sese karşı tep-

kisiz. Yerleşik bir bütünlük içinde sadece sessizce uyuyor. Şu anda hiçbir şey onun bu derin uykusunu bölemez. Televizyon bu odadaki yeni davetsiz misafir. Ancak bizden farklı olarak, yeni davetsiz misafir bizim gibi sessiz olmadığı gibi saydam da değil. Nötr de değil. O şüphesiz bu odaya *katılmaya çalışıyor*. Bu niyetini seziyoruz.

Televizyon ekranındaki görüntü bir gidip bir gelse de, yavaş yavaş netleşmeye başlıyor. Ekranda bir odanın görüntüsü var. Oldukça geniş bir oda bu. Ofis binalarındaki odalardan biri gibi görünüyor. Bir sınıfı da andırıyor. Büyük aynalı camları var, tavanda sıra sıra bir sürü floresan lambası göze çarpıyor. Ancak ortada mobilya yok. Hayır, daha dikkatli bakınca, odanın tam ortasında tek bir sandalye görüyoruz. Eski, ahşap bir sandalye, arkalıklı ama kolları yok. Ofis tarzı, basit bir sandalye. Bu sandalyenin üzerinde biri oturuyor. Görüntü tam olarak netleşmediğinden sandalyede oturan kişinin ana hatları bulanık, belli belirsiz bir siluetten başka bir şey değil. Uzun zaman önce terk edilmiş bir mekânın soğuk atmosferi var odada.

Bu görüntüyü bize ileten (ilettiği düşünülen) televizyon kamerası, dikkatlice sandalyeye doğru yaklaşıyor. Bedeninin şeklinden, sandalyede oturanın bir erkek olduğu söylenebilir. Hafifçe öne eğilmiş halde. Öne doğru bakıyor, derin düşünceler içinde gibi. Koyu renk giysileri ve deri ayakkabısı var. Yüzü görünmüyor, pek uzun boylu olmayan, zayıfça biri. Yaşını söylemek mümkün değil. Biz, bulanık ekrandan bu tür bilgileri birer birer, aralıklarla edinirken görüntü bir bozulup bir düzeliyor. Parazit çizgileri dalgalanıyor ve artıyor. Ancak bu sorunlar uzun sürmüyor; görüntü kısa bir süre sonra tamamen düzeliyor. Cızırtı da kesiliyor. Ekran deneme yanılma yoluyla sonunda istikrara kavuşuyor.

Bu odanın içinde, kesinlikle bir şey olmak üzere. Muhtemelen önemli bir anlamı olan *bir şey*.

3

Az önceki Denny's'in içindeyiz yine. Martin Denny'nin "More" adlı parçası çalıyor. Otuz dakika öncesiyle kıyaslandığında müşteri sayısı gözle görülür biçimde azalmış. Sohbet sesleri duyulmuyor. Gecenin iyice ilerlediği hissediliyor.

Mari hâlâ o masada, kalın kitabını okumaya devam ediyor. Önündeki tabakta neredeyse hiç el sürülmemiş sebzeli sandviç duruyor. Karnı aç olduğu için değil de restoranda daha çok vakit geçirmek için sipariş etmiş olmalı. Arada bir, kitap okuma pozisyonunu değiştiriyor. Masaya dirseklerini dayıyor ya da sandalyeye iyice gömülüyor. Başını kaldırıp derin bir nefes alıyor, restoranda çok kişi olup olmadığına bakıyor. Bu birkaç hareketi hariç tutarsak, tümüyle okumaya odaklanmış durumda. Odaklanabilmek, onun en önemli kişisel becerilerinden biri olmalı.

Şimdi daha çok yalnız müşteri var gibi. Dizüstü bilgisayarlarında bir şeyler yazıyorlar. Cep telefonlarıyla mesajlaşanlar

da var, Mari gibi kitap okuyanlar da. Hiçbir şey yapmadan pencereden dışarıyı izleyip düşünenler de. Belki de uyuyamıyorlardır. Ya da uyumak istemiyorlardır. *24 saat açık bu restoranlar* bu tür insanlar için gece yarısı sığınacakları bir yer.

Bir kadın otomatik cam kapının tam açılmasını bile beklemeden restorana dalıyor. İri bir bedeni var ama şişman değil. Geniş omuzlu, görüldüğü kadarıyla da güçlü kuvvetli biri. Gözlerine kadar inen siyah, yün bir şapka takmış. Büyük, deri bir ceketle portakal rengi pantolon giymiş. Elinde bir şey taşımıyor. Güçlü görüntüsüyle dikkat çekiyor. Restorana girince, garson kadın, "Bir kişi misiniz?" diye soruyor ama kadın onu dikkate almıyor. Keskin bakışlarla restoranın içini tarıyor. Sonra Mari'yi görünce hızlı adımlarla ona doğru ilerliyor.

Kadın, Mari'nin masasına varınca, hiçbir şey demeden hemen onun karşısındaki sandalyeye oturuyor. İri bir kadına göre hareketleri çevik ve becerikli.

"Şey, affedersiniz..." diyor kadın.

Okumaya dalmış olan Mari başını kaldırıyor. Sonra karşısındaki sandalyede oturan, tanımadığı iri kadını fark edip şaşırıyor.

Kadın, yün şapkasını çıkarıyor. Saçları koyu sarı, iyi biçilmiş çimenler gibi kıpkısa. Yüz hatları net, cildi uzun süre rüzgâr ve yağmura maruz kalmış bir yağmurluk kadar buruşuk. Yüzünün sağıyla solu simetrik değil. Ancak çok dikkatli bakınca onda insanı rahatlatan bir yan var. Bu muhtemelen doğuştan gelen bir özellik. Kendini tanıtmak yerine dudağının kıyısıyla gülümsüyor, etli avucuyla kısa sarı saçlarını düzeltiyor.

Garson kadın gelip, usule uygun şekilde su bardağı ile mönüyü masaya bırakmaya yelteniyor ama kadın elini sallayıp istemediğini belirtiyor. "Gerek yok, hemen gideceğim. Kusura bakma."

Garson kadın yapmacık bir gülümsemeyle çekiliyor.

"Sen Mari Asay'sın, değil mi?"

"Evet. Öyle ama?"

"Takahaşi'den duydum. Hâlâ burada olabileceğini söyledi."

"Takahaşi?"

"Tetsuya Takahaşi. Uzun boylu, uzun saçlı, çok zayıf olan. Trombon çalan çocuk.

Mari, başıyla onaylıyor. "Aa, o çocuk."

"Senin çok iyi Çince konuşabildiğini söyledi."

"Günlük konuşma ise, eh biraz konuşabilirim" diye yanıtlıyor Mari dikkatle. "Çok iyi konuşuyorum denemez."

"O halde, benimle birlikte gelir misin? Çinli bir kızın başı belada. Ancak hiç Japonca bilmiyor. Başına ne gelmiş, neler yaşamış, durum hakkında hiçbir fikrim yok."

Mari onun ne dediğini anlamıyor, kitapta kaldığı yere ayracı koyuyor, kitabı kapatıp yanına bırakıyor. "*Bela* mı?"

"Hafif yaralı. Bu yakınlarda. Yürüme mesafesinde. Çok vaktini almaz. Ne olduğunu genel hatlarıyla tercüme etmen yeterli. Minnettar kalırım."

Mari biraz tereddüt ediyor ama sonra kadının yüzüne bakıp kötü niyetli biri olmadığını tahmin ediyor. Kitabı çantasına koyup montunu giyiyor. Masanın üzerindeki hesap pusulasını almak üzere elini uzatıyor ama kadın ondan önce davranıyor.

"Hesabı ben ödeyeceğim."

"Gerek yok. Benim ısmarladığım şeyler."

"Bırak ödeyeyim. Bana bırak."

Ayağa kalkınca kadının Mari'den çok daha iri olduğu anlaşılıyor. Mari, çelimsiz bir kız; kadın ise heybetli mi heybetli duruyor. Boyu 1,75 kadar. Mari hesabı kadının ödemesine izin veriyor.

İkisi Denny's'ten çıkıyor. Vakit geç olmasına rağmen cadde hâlâ kalabalık. Oyun merkezinden gelen elektronik sesler, karaoke barların önündeki çığırtkanlar. Motosikletlerin uğultusu. Üç genç adam kepengi inmiş bir dükkânın önünde-

ki kaldırıma oturmuş, hiçbir şey yapmadan duruyorlar. Önlerinden geçerken Mari'yle kadını başlarını kaldırıp ilgiyle izliyorlar. Tuhaf bir çifte benziyorlar demek ki. Gençler hiçbir şey demiyorlar. Sadece izliyorlar. Kepenkte spreyle boyanmış graffitiler var.

"Benim adım Kaoru. Kaoru[2] adı için fazla iri biriyim ama ne yapalım, doğduğumdan beri bu adı kullanıyorum."

"Memnun oldum" diyor Mari.

"Seni böyle alelacele çıkardığım için kusura bakma. Şaşırmış olmalısın."

Ne diyeceğini bilemeyen Mari susuyor.

"Çantanı taşıyayım mı? Çok ağır görünüyor" diyor Kaoru.

"Sorun değil, taşıyorum."

"Ne var içinde?"

"Kitap, yedek giysi falan..."

"Evden kaçmadın değil mi?"

"Öyle bir şey değil" diyor Mari.

"Peki, iyi o zaman."

Yürümeye devam ediyorlar. Işıklı caddeden ayrılıp dar bir sokağa giriyor, sonra bir yokuşu tırmanıyorlar. Kaoru hızlı adımlarla yürüyor, Mari onun peşinden gidiyor. Kimsenin olmadığı loş merdivenlerden çıkıp başka bir caddeye geçiyorlar. Merdiven, bir cadde ile bir diğerini birbirine bağlayan kestirme bir yol gibi. Birkaç büfenin tabela ışıkları hâlâ yanıyor ama etrafta insan görünmüyor.

"Şuradaki aşk oteli" diyor Kaoru.

"Aşk oteli mi?"

"Aşk oteli. Çiftler için. Kısacası, âşığınla birlikte gittiğin otel. 'Alphaville' yazılı neon ışıklı tabelayı görüyor musun? İşte orası."

Mari otelin adını duyunca istemeden Kaoru'nun yüzüne bakıyor. "Alphaville?"

2. Hoş koku. (ç.n.)

"Sorun yok. Tuhaf bir yer değildir. Ben o otelin müdiresiyim."

"Yaralı kadın orada mı?"

Kaoru yürürken arkasına bakıyor. "Evet. Açıklaması biraz zor gerçi."

"Takahaşi de otelde mi?"

"Hayır, değil. Yakındaki bir binanın bodrum katında müzik grubuyla prova yapıyor, sabaha dek sürecek. Öğrenciler pek rahatlar."

İkisi Alphaville Oteli'nin kapısından içeri giriyorlar. Müşterilerin, antrede her odanın fotoğrafının yer aldığı panelden beğendikleri odayı seçip, üzerinde oda numarası yazan düğmeye basarak anahtarı aldıkları bir sistem var. Sonra asansöre binip odaya geçiyorlar. Biriyle yüz yüze gelinmediği gibi, konuşmak da gerekmiyor. Kısa süreli kalma ile gece boyu konaklama için iki tür oda ücreti var. Kasvetli mavimsi aydınlatma. Mari her şeye büyük bir ilgiyle bakıyor. Kaoru resepsiyondaki kadına kısık sesle geldiğini bildiriyor.

"Yoksa böyle bir yere daha önce gelmiş miydin?" diye soruyor Kaoru, Mari'ye.

"Bu ilk."

"Ah, peki. Bu dünyada pek çok iş türü vardır."

Kaoru ve Mari müşteri asansörüyle yukarı çıkıyorlar. Dar ve kısa koridoru geçip 404 numaralı kapının önünde duruyorlar. Kaoru iki kere hafifçe tıklatınca, içeriden hemen açılıyor kapı. Saçını kıpkırmızı boyamış genç bir kadın asabi bir ifadeyle kapıda görünüyor. Zayıf, solgun yüzlü. Pembe, bol bir tişört ile yırtık kot var üzerinde. Kulaklarında büyük küpeler.

"Ah, çok iyi, Kaoru Hanım, sizsiniz demek. Epey vakit aldı gelmeniz. Sizi çok bekledik" diyor kırmızı saçlı kadın.

"Durumu nasıl?" diye soruyor Kaoru.

"Aynı, değişmedi."

"Kanama durdu mu?"

"Azaldı epey. Bir yığın kâğıt mendil kullandım."

Kaoru, Mari'yi içeri sokuyor. Sonra kapıyı kapıyor. Odanın içinde kırmızı saçlı kadından başka bir kadın görevli daha var. Ufak tefek bir kadın bu, siyah saçlarını toplamış, bezle yeri siliyor. Kaoru, Mari'yi iki görevliyle tanıştırıyor.

"Bu Mari. Az önce sözünü ettiğimiz Çince konuşabilen kişi. Bu saçı kırmızı olanın adı *Komugi*.[3] Tuhaf bir ad ama gerçek adı bu. Burada çok uzun zamandır çalışıyor."

Komugi, hoş bir gülümsemeyle Mari'ye, "Memnun oldum" diyor.

"Ben de memnun oldum" diyor Mari.

"Oradakinin adı da Korogi"[4] diyor Kaoru. "Bu onun gerçek adı değil."

"Kusura bakma. Gerçek adımdan kurtuldum" diyor Korogi, Kansay bölgesi Japoncasıyla. Korogi, Komugi'den birkaç yaş daha büyük gösteriyor.

"Memnun oldum" diyor Mari.

Odada pencere yok. Bu yüzden nefes almak zor. Odaya göre yatak ve televizyonun boyutu orantısız şekilde büyük. Odanın köşesinde, yerde çıplak bir kadın, büzülmüş oturuyor. Banyo havlusu ile bedenini sarmış, iki eliyle yüzünü kapatmış, için için ağlıyor. Yerde kanlı bir havlu var. Yatak çarşafına da kan bulaşmış. Abajur devrilmiş halde. Masanın üzerinde en çok yarısı içilmiş bir bira şişesi. Bir de bardak. Televizyon açık. Komedi programı var. Seyircilerin gülüşmeleri. Kaoru uzaktan kumandayı eline alıp kapama düğmesine basıyor.

"Fena dövmüşe benziyor" diyor Kaoru Mari'ye.

"Birlikte olduğu adam mı?" diye soruyor Mari.

"Evet, müşterisi."

"Müşteri mi? Fuhuş mu yani bu?"

"Evet, bu saatlerde profesyonel eskortlar çoktur burada"

3. Buğday. (ç.n.)

4. Çekirge. (ç.n.)

diyor Kaoru. "Bu yüzden bazen böyle problemler çıkar. Para ödeme konusunda sorun çıkabilir ya da sapkın şeyler yapmak isteyebilir müşteri."

Mari dudaklarını ısırıp düşüncelerini toplamaya çalışıyor.

"Ve bu kadın Çinceden başka bir dil konuşamıyor öyle mi?"

"Sadece birkaç Japonca sözcük biliyor. Ama polisi arayamayız. Büyük olasılıkla ülkede yasal ikamet izni yoktur ve bizim de karakola gidip ifade verecek zamanımız yok."

Mari omuz çantasını masaya bırakıp, yerde büzülmüş kızın yanına gidiyor. Çömelip ona Çince, "Neler oldu?" diye soruyor.

Kız duymamış olabilir; yanıtlamıyor. Omuzları titriyor, artık hüngür hüngür ağlıyor.

Kaoru başını sallıyor. "Şok geçiriyor. Canı çok yanmış olmalı."

Mari kıza yeniden Çince sesleniyor: "Çin'den mi geldin?"

Kız yine cevap vermiyor.

"Rahatla lütfen. Ben polis değilim."

Kız yine cevap vermiyor.

"Seni bir adam mı dövdü?" diye soruyor Mari Çince.

Kız nihayet başıyla onaylıyor. Uzun, siyah saçları dalgalanıyor.

Mari, sabırla, yumuşak bir ses tonuyla kızla konuşmaya çalışıyor. Aynı soruyu defalarca tekrarlıyor. Kaoru, kollarını kavuşturmuş, ikisi arasındaki iletişimi endişeli bakışlarla takip ediyor. O sırada, Komugi ve Korogi birlikte odayı temizliyorlar. Kana bulanmış kâğıt mendilleri toplayıp plastik çöp torbasına koyuyorlar. Kirlenmiş çarşafı yataktan alıp temizini seriyor, banyo havlusunu yenisi ile değiştiriyorlar. Abajuru yerden kaldırıp eski yerine koyuyor, bira şişesi ve bardağı alıp götürüyorlar. Değişmesi gereken şeyleri kontrol edip banyoyu temizliyorlar. Bu işleri her zaman birlikte yapıyor olmalılar; ikisinin de hareketleri hızlı ve uyumlu.

Mari, odanın köşesinde çömelmiş kızla konuşuyor. Kendi dilini duymak kızın rahatlamasını sağlamış gibi görünüyor. Mari'ye dönüp, olanları kesik kesik, Çince anlatıyor. Sesi son derece kısık olduğundan ancak kulağını yaklaştırınca duyuyor Mari. İyice eğilerek dikkatle onun anlattıklarını dinliyor. Arada onu avutucu şeyler söylüyor.

Kaoru, Mari'nin arkasından omzuna hafifçe dokunuyor. "Affedersin, bu odayı yeni müşteri kullanacak. Onu alt kattaki ofise götürelim. Sen de bizimle gelirsin değil mi?"

"İyi de çırılçıplak bu kız. Kıyafetlerinin hepsini adam götürmüş demek ki. Ayakkabısından iç çamaşırlarına kadar, her şeyini."

Kaoru başını sallıyor. "Hemen haber veremesin diye onu çırılçıplak bırakıp gitmiş. Ne pislik herifmiş!"

Kaoru, dolaptan ince bir bornoz çıkarıp Mari'ye uzatıyor. "Şimdilik bunu giysin."

Kız takatsiz bir şekilde yerinden kalkıyor, yarı sersemlemiş bir halde bornozu alıyor, sendeleyerek üzerine geçiriyor. Mari çekinerek ona bakıyor. Ufak tefek ama güzel bir vücudu var. Güzel ve biçimli memeler, yumuşak görünen ten, gölgemsi kasık tüyleri. Kendisiyle aynı yaşta olabilir. Vücuduna bakılırsa henüz çok genç. Sendeleye sendeleye yürüyünce, Kaoru kızın omzuna kolunu atıp ona destek oluyor ve odadan çıkarıyor. Sonra çalışanların asansörüyle aşağıya iniyorlar. Mari, çantası omzunda, onları takip ediyor. Komugi ve Korogi, temizliği bitirmek için odada kalıyorlar.

Üç kadın otelin ofisine giriyor. Odanın bir duvarında boylu boyunca karton kutular dizili. Bir çelik ofis masası ile basit bir resepsiyon koltuğu ve kanepe. Ofis masasının üzerinde bilgisayar klavyesi ile LCD ekran monitör var. Duvarda bir takvim ile televizyon, mini buzdolabının üzerinde mikrodal-

ga fırın. Oda, üç kişi için epey dar. Kaoru, bornozlu Çinli eskort kızı kanepeye oturtuyor. Üşüyormuş gibi bornozun önünü sımsıkı kapatıyor kız.

Kaoru, abajurun ışığı altında eskort kızın yüzündeki yaraları yeniden inceliyor. İlkyardım çantasını getirip oksijenli su ve pamuklu çubukla yüzüne yapışmış kanı siliyor nazikçe. Kesiklere yara bandı yapıştırıyor. Burnuna dokunup, kırılıp kırılmadığını kontrol ediyor. Gözkapaklarını kaldırıp gözlerinin ne kadar kanlandığına bakıyor. Başında şişlik var mı diye eliyle yokluyor. Bunları, çok önceden beri alışıkmış gibi, şaşılacak bir beceriyle yapıyor. Buzdolabından buz dolu bir torba çıkarıp küçük bir havluya sararak kıza uzatıyor.

"Bunu bir süre gözünün altına bastır."

Kızın Japonca anlamadığını hatırlayan Kaoru, buz torbasını gözünün altına bastırırmış gibi yapıyor. Kız, başıyla onaylayıp söyleneni yapıyor.

Kaoru, Mari'ye dönerek konuşuyor: "Çok fazla kan kaybetti, çoğu da burnundan aktı. Büyük bir yarası olmadığı için şanslı. Başında şişlik yok, burun kemiği de kırılmış görünmüyor. Göz kenarı ve dudağı yarılmış ama dikişe gerek yok. Gözünün çevresindeki morartı bir hafta kadar kalır, o sırada müşterileriyle birlikte olamayabilir."

Mari başıyla onaylıyor.

"Adam güçlü biriymiş ama vuruşları amatörce" diyor Kaoru, "böylesine gelişigüzel vuruşlar yapınca, kendi elini de incitmiş olmalı. Dahası, o kadar çok yumruk sallamış ki, odanın duvarını bile yumruklamış. Birkaç yer hafifçe içe göçmüş. Aklım kaçırmış olmalı. Sonrasını hiç düşünmemiş."

Komugi odaya giriyor, duvara yaslı karton kutuların içinden bir şey çıkarıp alıyor. 404 numaralı odaya konacak yeni bornoz.

"Çantasını, parasını ve cep telefonunu, hepsini alıp gitmiş adam" diyor Mari.

"Ona seks için para ödememek için kaçmış mı yani?" diyor yan taraftan Komugi.

"Öyle değil, nasıl desem... Daha birlikte olmadan kızın regli başlamış. Gününden önce. Adam da buna çok öfkelenmiş."

"İyi de kızın elinden ne gelirdi ki bu durumda?" diyor Komugi. "Başladı mı başlar işte."

Kaoru kınar gibi cık cık yapıyor. "Sen lak lak etmeyi kesip de 404'ü düzenlemeye gitsene."

"Peki. Affedersiniz" diyen Komugi, ofisten çıkıp gidiyor.

"Demek adam birlikte olmak istemiş, kız regl olunca da öfkelenip ona pata küte girişmiş; kızın parasını, cüzdanını kapıp ortadan kaybolmuş" diyor Kaoru. "Sorunlu herif."

Mari başıyla onaylıyor. "*Çarşafları kan içinde bırakıp berbat ettiğim için özür dilerim*, diyor."

"Hiç problem değil. Bu tür şeylere alışığız. Nedense aşk otellerinde reglin başlaması sıkça görülen bir durumdur. Hep telefonla ararlar. *Peçete gönderin, ped gönderin*, diye. Öyle çok ararlar ki, insanın, burası eczane değil diye bağırası gelir. Neyse, bu kıza bir şeyler giydirelim. Böyle çıplak kalmasın."

Kaoru, karton kutuların içine bakıp, bir naylon paketten külot çıkarıyor. Odalardaki otomatlara konulan cinsten, gerçek kullanım için olanlardan. "Acil durumlar için ucuz şeyler, yıkanmaya gelmez ama en azından şimdilik giysin. Külot giymezse aşağıdan cereyan alıp asabının bozulmasını istemeyiz."

Daha sonra Kaoru gömme dolabın içini karıştırarak, yeşil bir tişört ve eşofman altı bulup eskort kıza uzatıyor.

"Daha önce burada çalışan bir kız bırakmıştı. Yıkamıştık, temiz yani. Bunu geri getirmese de olur. Ayağına giymesi için plastik terlik dışında bir şey yok ama en azından çıplak ayak kalmasından iyidir, değil mi?"

Mari, onun bu söylediklerini çeviriyor kıza. Kaoru dolabın kapağını açıp regl için birkaç ped çıkarıyor. Bunları da kıza uzatıyor.

"Bunları kullan e mi? Şuradaki tuvalette giyinebilirsin" dedikten sonra kapıyı işaret ediyor çenesiyle.

Eskort kız başını tamam anlamında sallayıp, "Teşekkürler" diyor Japonca. Sonra kendisine verilen kıyafetleri alıp tuvalete giriyor.

Kaoru, masanın önündeki sandalyeye oturuyor, hafifçe başını sallarken nefesini düzenliyor. "Böyle bir işte çalışınca, insan pek çok şey görüyor" diyor.

"Japonya'ya geleli daha iki buçuk ay olmuş" diyor Mari.

"Yasal ikamet izni yok sanırım."

"O kadarını sormadım ama konuşmasından anladığım kadarıyla, kuzey bölgesi doğumlu."

"Eski Mançurya."

"Sanırım."

"Hımın" diyor Kaoru. "Peki, birileri gelip onu buradan alacak mı acaba?"

"Bu işlere bakan birileri var gibi."

"Çin mafyası. Bu bölgedeki fuhuşu onlar yönetiyor" diyor Kaoru. "Çin'den gemiye bindirip gizlice Japonya'ya sokuyorlar bu kızları, karşılığını da bedenleriyle ödetiyorlar. Randevuları telefonla alıp, kızı motosikletle otele getiriyorlar. Pizza dağıtır gibi, sıcağı sıcağına servis. Bizim en iyi müşterilerimiz onlar."

"Mafya dediğiniz, yakuza gibi bir şey mi?"

Kaoru, başını sallıyor. "Hayır, hayır, ben uzun yıllar boyunca profesyonel güreşçiydim, ülke içinde turlara da çıkardık, böylece birkaç yakuza ile ahbaplığım oldu. Ama Çin'in karanlık örgütleriyle kıyaslayınca, Japon yakuzalar onların yanında şirin kalır. Bir kere hepsinden önemlisi, ne yapacakları kestirilemeyen insanlardır bu Çinliler. Bu kız onların ya-

nına dönecek, gidebileceği başka bir yer yok. Daha iyi bir seçeneğe sahip değil artık."

"Bugünkü parasını alamadığı için onu hırpalarlar mı?"

"Hımın, kim bilir. Ama her ne olursa olsun bu durumdayken bir süre müşteri kabul edemez, para kazanmayınca da bir değeri kalmaz. Güzel bir kız oysaki."

Eskort kız tuvaletten çıkıp geliyor. Rengi atmış yeşil tişörtü, eşofman altı ve plastik terlikleri giymiş. Tişörtünün göğsünde Adidas logosu var. Yüzündeki yaralar iyice ortaya çıkmış ama saçları eskisine göre daha düzgün toplanmış. Bu eski tişörtle, hatta dudakları şişmiş ve yüzü yara bere içindeyken bile, güzel bir kız.

Kaoru eskort kıza Japonca soruyor: "Telefonu kullanmak istersin, değil mi?"

Mari onun dediğini Çinceye çeviriyor. Kız, Japonca yanıt veriyor: "Evet, teşekkürler."

Kaoru beyaz telsiz telefonu ona uzatıyor. Kız numaraları tuşluyor, telefona çıkan kişiye, Çince, kısık bir sesle durumu rapor ediyor. Karşıdaki hızlı hızlı konuşuyor, belli ki sinirli sinirli bir şeyler söylüyor. Sonra kız telefonu kapatıyor. Ciddi bir surat ifadesiyle ahizeyi Kaoru'ya uzatıyor.

Eskort kız Kaoru'ya dönerek Japonca teşekkür ediyor. "Çok teşekkür ederim." Sonra Mari'ye dönüp, Çince, "Beni almaya geliyorlar şimdi" diyor.

Mari, Kaoru'ya durumu anlatıyor: "Buraya onu almaya geliyorlarmış."

Kaoru'nun kaşları çatılıyor. "Bu arada oda ücretini almadık. Normalde birlikte olduğu erkek öder ama ödemeden çekip gitti. Bira ücreti de ödenmemiş."

"Onu almaya gelen kişi öder mi?" diye soruyor Mari.

"Hımın" diyor Kaoru, düşünceli düşünceli. "Öyle olsa iyi olur."

Kaoru, demliğe çay yaprakları koyarak termostan sıcak su

ekliyor. Üç fincana çay koyup birini Çinli eskort kıza uzatıyor. Kız teşekkür edip çayı alıyor ve içiyor. Dudağı yarıldığı için sıcak çayı içmekte zorlanıyor. Her yudumda alın kırışıyor.

Kaoru, çay içerken eskort kıza Japonca, "Senin için zor, değil mi? Sen kalk ta Çin'den Japonya'ya gel, o herifler de seni böyle sömürsün! Memleketindeki yaşamın nasıldı bilemiyorum ama buraya gelmesen daha iyi olmaz mıydı?" diyor.

"Tercüme edeyim mi?" diye soruyor Mari.

Kaoru, *hayır* anlamında sallıyor başını. "Gerek yok. Kendi kendime konuşuyorum işte."

Mari eskort kıza Çince soruyor: "Kaç yaşındasın?"

"On dokuz."

"Ben de. Adın ne?"

Kız biraz duraksadıktan sonra yanıtlıyor: "Guo Dongli."

"Benim adım da Mari."

Mari kıza hafifçe gülümsüyor. Belli belirsiz bir gülümseme ama gece yarısından beri ilk kez gülümsüyor.

Alphaville Oteli'nin ön kapısına bir motosiklet gelip duruyor. Büyük, kaba görünüşlü bir spor motosiklet. Kaskı yüzünü tümüyle kaplayan bir adam. Bir şey olursa derhal oradan uzaklaşmak üzere motor çalışır durumda. Üzerine oturan siyah deri mont ile kot pantolon giymiş. Boğazlı basketbol ayakkabısı. Kalın eldivenler. Adam, kaskını çıkarıp deponun üzerine koyuyor. Etrafı dikkatlice inceledikten sonra eldiveninin tekini çıkarıp cebinden cep telefonunu alıyor. Sonra numaraları tuşluyor. Otuz yaşlarında bir adam. Kahverengi saçlı, atkuyruklu. Geniş alınlı, çukur yanaklı, keskin bakışlı. Kısa bir konuşma yapıyor. Sonra cep telefonunu kapatıp tekrar cebine koyuyor. Eldivenini takıp bekliyor.

Kısa bir süre sonra Kaoru, Çinli eskort kız ve Mari dışarı çıkıyorlar. Eskort kız, plastik terliklerinden pat pat diye ses çıkarken, bitkin bir halde ağır adımlarla motosiklete doğru yürüyor. Hava öncesine göre daha soğuk, kız incecik tişört-

le üşüyor gibi. Motosikletteki adam ona dönüp sert bir ses tonuyla bir şeyler diyor, kız da kısık sesle cevap veriyor.

Kaoru, motosikletteki adama, "Baksana abicim, henüz oda ücreti ödenmedi ama" diyor.

Adam, Kaoru'nun yüzüne dik dik bakıyor. Sonra, "Oda ücretini biz ödemeyiz. Müşteri öder" diyor. Adamın konuşmasında hiç aksan yok. Tekdüze ve duygusuz.

"Bunu ben de biliyorum" diyor Kaoru boğuk sesle. Sonra boğazını temizleyip, "Ama sonuçta aynı işi yapıyoruz, bugün bana yarın sana. Öyle değil mi? Bu seferki olayda biz de kendimizce etkilendik. Hem şiddet ve yaralama olayı olduğundan, polisi de arayabilirdim. Ama öyle yapsaydım size de problem olurdu değil mi? Bu yüzden de odanın 6.800 yenlik ücretini ödemeniz yeterli olur. Bira bizden olsun. Ödeşmiş olalım."

Adam soğuk bakışlarla Kaoru'ya bakıyor. Başını kaldırıp otelin neon ışıklı tabelasına göz atıyor. Alphaville. Sonra bir kez daha eldiveninin tekini çıkarıyor, montunun cebinden deri cüzdanını alıyor, 1.000 yenlik banknotlardan yedi tane sayıp ayağının dibine, yere atıyor. Rüzgâr olmadığından kâğıt paralar düştüğü yerde kalıyor. Adam eldivenini geri takıyor. Kolunu kaldırıp saatine bakıyor. Her bir hareketi, doğal olmayan bir şekilde ağır ağır yapıyor. Hiç acelesi yok. Kendi varlığının ağırlığını oradaki üç kadına göstermek ister gibi. Ne olursa olsun, istediği kadar zaman harcayabilir. Bu arada motosiklet, sinirli bir yaratık gibi homur homur, derinden gelen bir ses çıkarmaya devam ediyor.

"Cesur birisin" diyor adam Kaoru'ya.

"Teşekkür ettim!" diyor Kaoru da.

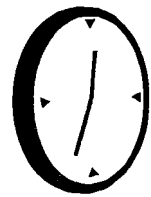
"Polisi ararsan buralarda yangın çıkabilir" diyor adam.

Bir süre derin bir sessizlik oluyor. Kaoru, kollarını kavuşturup gözünü ayırmadan karşısındakinin yüzüne bakıyor. Yüzü gözü yara içindeki eskort kız, aralarında ne geçtiğini

anlamadan, huzursuzluk içinde, bir onun bir diğerinin yüzüne bakıyor.

Adam nihayet kaskını eline alıp başına takıyor, eliyle kızı çağırıyor ve onu motosikletin arkasına oturtuyor. Kız iki eliyle onun montunu kavrıyor. Arkaya dönüp önce Mari'nin, sonra Kaoru'nun yüzüne bakıyor. Sonra yine Mari'nin yüzüne bakıyor. Bir şeyler söylemek ister gibi ama sonunda bir şey demiyor. Adam, pedala güçlü bir şekilde basıyor, motora gaz verip oradan ayrılıyor. Egzozun sesi gece yarısı caddede kuvvetli bir şekilde yankılanıyor. Kaoru ve Mari öylece kalakalıyorlar. Kaoru eğilip yerdeki 1.000 yenlik banknotları birer birer topluyor. Paraların yüzünü aynı tarafa çevirerek ikiye katlayıp cebine sokuyor. Derin bir nefes alıyor, elini kısa sarı saçlarının üstünden geçiriyor.

"Oh be!" diyor.

4

Eri Asay'ın odası.

Odada değişen bir şey yok. Yalnızca, sandalyede oturan adamın görüntüsü öncesine göre daha da büyümüş durumda. Şimdi bu adamı çok net bir şekilde görebiliyoruz. Sinyal hâlâ birtakım engellerle karşılaşıyor; arada görüntü dalgalanıyor, dış hatları yamuluyor, kalitesi düşüyor ve parazit artıyor. Kulakları rahatsız eden bir cızırtı yükseliyor. İlgisiz bir başka görüntü bir anlığına araya karışıyor. Fakat karışıklık hemen düzeliyor, eski görüntü geri geliyor.

Eri Asay, yatağında sessizce uyumaya devam ediyor. Televizyon ekranının yapay renkli ışığı onun profilinde hareketli gölgeler oluşturuyor ama bu onun uykusunu etkilemiyor.

Ekrandaki adam koyu kahverengi takım elbise giymiş. Eskiden harika, çok şık bir takımmış belki ama şu an yıpranmış durumda. Kollarına, sırt kısmına beyaz tozlar yapışmış halde. Yuvarlak uçlu siyah deri ayakkabılar giymiş, onlar da

tozlu. Tozla kaplı bir yerden geçip de mi bu odaya gelmiş acaba? Beyaz, standart kesimli bir gömlek giymiş, üzerine düz siyah bir yün kravat bağlamış. Gömleği de, kravatı da aynı derecede yıpranmış. Saçına kır düşmüş. Hayır, kır saçlı değil adam, siyah saçlarına beyaz tozlar yağmış olabilir. Her ne ise, saçları uzun bir süredir taranmamış gibi duruyor. Bunlara rağmen, tuhaf bir şekilde, bakımsız bir havası yok. Pejmürde de görünmüyor. Sanki beklenmedik bir durumla karşılaşmış da üstü başı tozlarla kaplanmış ve bu durum canını çok sıkmış gibi.

Yüzünü göremiyoruz. Şimdilik televizyon kamerasının çektiği, bu adamın arkadan görüntüsü, yüzü dışında bedeninin diğer bölümleri yalnızca. Işığın açısından mıdır ya da bilinçli olarak mı yapılıyor nedir, yüzü hep gölgede, gözlerimizin ulaşamayacağı bir yerde.

Adam hareket etmiyor. Arada derin bir nefes alıp veriyor, nefesiyle birlikte omuzları yükselip alçalıyor. Uzun bir süredir bir odada gözaltında tutulan bir tutsak gibi görünüyor. Adamın etrafında bitkin bir teslimiyet hali gibi bir şey salınıyor. Adam sandalyeye bağlanmış değil. Oturmuş, sırtını dikleştirmiş, sessizce nefes alıp verirken gözlerini önündeki bir noktaya dikmiş bakıyor yalnızca. Hareket etmemeye kendi mi karar vermiş, yoksa bir nedenden ötürü gerçekten hareket edemez durumda mı, o kadarı anlaşılmıyor. Elleri dizlerinin üstünde. Zaman, belirsiz. Gece mi gündüz mü, o bile anlaşılmıyor. Ancak tavandaki floresan lambalarından gelen ışığın parlaklığından oda, yaz öğleden sonrası kadar aydınlık.

Nihayet kamera öne doğru gidiyor ve adamın yüzünü gösteriyor. Yine de bu, adamı tanımaya yetmiyor. Aksine sır daha da derinleşiyor. Yüzünün tümü, yarı şeffaf bir maskeyle kaplı çünkü. Yüzüne tam olarak oturan maske bir zar gibi olduğundan, maske denmeyecek kadar şeffaf. Ancak ne kadar ince olursa olsun, bir maske olarak görevini tam anla-

mıyla yerine getiriyor. Işığı soluk bir parlaklıkla yansıtarak adamın yüzünün özelliklerini ve ifadesini gayet güzel gizliyor. Yapabileceğimiz tek şey, onun yüzünün genel hatlarını tahmin etmekten ibaret. Maskede burun, ağız ya da gözler için delik yok. Bununla birlikte nefes almasına, görmesine ya da işitmesine engel oluyormuş gibi değil. Nefes aldıran, müthiş geçirgen özellikte bir maske olmalı. Ancak görünüşünden, nasıl bir maddeden yapıldığı, ne tür bir teknoloji kullanıldığı anlaşılmıyor. Hem büyülü hem de aynı derecede işlevsel gibi. Sanki antikçağlardan karanlıkla birlikte gelmiş, aynı zamanda da gelecekten ışıkla bu zamana geri gönderilmiş bir şey.

Maskeyi bu kadar ürkütücü kılan, yüzüne sanki bir deri gibi yapışmış olmasına karşın, arkasındaki insan bir şey düşünüyor mu, hissediyor mu, bir şey planlıyor mu (ya da planlamıyor mu), bunları kesinlikle hayal edemiyor olmamız. Adam iyi biri mi, yoksa kötü biri mi? Düzgün düşüncelere mi sahip, çarpık düşüncelere mi? Maske onu gizlemek için mi, yoksa koruma amaçlı mı? Bunlara karar vermek için hiç ipucu yok. Adam, bu hassas üretim, altındakini gizleyen maskeyi yüzüne geçirmiş halde sessizce sandalyede otururken, televizyon kamerası tarafından yakalanmış; bu durumu olduğu haliyle kabul etmekten başka çare yok gibi. Bu adama Yüzü Olmayan Adam diyelim.

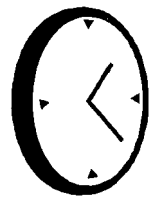
Kamera açısı şimdi sabit. Kamera, Yüzü Olmayan Adam'ın görüntüsünü ön cepheden, tam aşağıdan çekiyor. Kahverengi takım elbiseli adam hiç kıpırdamıyor; televizyonun tüpünden, camın içinden *bu tarafı* seyrediyor. Diğer bir deyişle, adam, *diğer tarafta,* dosdoğru bizim olduğumuz odanın içine bakıyor. Elbette gözleri, gizemli, parlak maskenin arkasında gizli. Ama buna rağmen bakışlarının varlığını, ağırlığını, tüm canlılığıyla hissediyoruz. Sarsılmaz bir kararlılıkla, önünde bulunan bir şeye bakıyor. Başının açısından anla-

şıldığına göre, baktığı yer Eri Asay'ın yatağı. Bu varsayıma dayanarak, onun bakışının yönünü büyük bir dikkatle takip ediyoruz. Evet, kuşku yok. Maskeli adamın görünmeyen gözleriyle baktığı, bu taraftaki yatakta uyumakta olan Eri. En başından beri sadece ona bakıyor. Nihayet anlıyoruz bu gerçeği. O, bu tarafı görebiliyor. Televizyon ekranı, bu tarafa dönük açık bir pencere işlevi görüyor.

Görüntü ara ara bozuluyor, sonra düzeliyor. Parazit sesinin yükseldiği de oluyor. Parazit sesi, birinin beyin dalgalarının hareketi ses sinyallerine dönüştürülüp yükseltilmiş gibi duyuluyor. Artan bir yoğunlukla yükseliyor ama belirli bir noktaya geldiğinde azalmaya başlıyor ve sonunda kesiliyor. Sonra bir anda fikrini değiştirmiş gibi tekrar yükseliyor. Tekrar tekrar oluyor bu. Ne var ki, Yüzü Olmayan Adam'ın bakış yönü asla değişmiyor. Gözleri milim oynamıyor.

Yatakta uyumaya devam eden güzel bir kız. Düz, siyah saçları yastığın üzerine derin anlamı olan bir yelpaze gibi yayılmış durumda. Hafifçe büzülmüş dudaklar. Denizin dibine batmış kalp. Televizyon ekranı titreştiğinde profilini aydınlatan ışık dalgalanıyor, gölgeler anlaşılmaz sinyaller gibi dans ediyor. Basit bir tahta sandalyede oturmuş, sessizce izleyen Yüzü Olmayan Adam. Omuzları her nefes alıp verişle birlikte kalkıp iniyor. Sabahın erken saatlerinde hafif dalgalarla sallanan başıboş bir kayık gibi.

Odada bundan başka bir hareket yok.

5

Mari ve Kaoru tenha arka caddede yürüyorlar. Kaoru, Mari'yi bir yerlere götürmekte. Mari, lacivert renkli Boston Red Sox şapkasını gözlerine kadar indirmiş. Bu şapkayla bir erkek çocuğunu andırıyor. Belki de bunun için takıyordur bu şapkayı.

"Gelmen iyi oldu" diyor Kaoru. "Ne olup bittiğini bir türlü anlayamadım çünkü."

İkisi, otele giderken kestirme olsun diye çıktıkları merdivenden bu kez aşağı iniyorlar.

"Vaktin varsa, dönmeden önce bir yere uğrayalım mı?" diye soruyor Kaoru.

"Nereye?"

"Boğazım kurudu. Soğuk bir bira içesim geldi. Ne dersin?"

"Ben alkollü içki içemiyorum" diyor Mari.

"Meyve suyu içersin sen de. Nasıl olsa sabaha dek bir yerlerde zaman geçirmeyecek misin?"

İkisi küçük bir barda tezgâha oturuyor. Barda başka müş-

teri yok. Ben Webster'ın eski bir plağı çalıyor. "My Ideal." 1950'lerden bir performans. CD yok, rafta eski plaklardan kırk elli kadarı sıralı. Kaoru, ince uzun bardakta fıçı birasını içiyor. Mari'nin önünde misket limonlu Perrier marka soda var. Yaşlanmaya başlamış olan barmen, tezgâhın arkasında sessizce buz kırıyor.

"Güzel kızdı ama değil mi?" diyor Mari.

"Şu Çinli mi?"

"Evet."

"Hı hı. Fakat öyle bir işi yapınca uzun süre güzel kalamaz insan. Fazla zaman geçmeden çöker, yaşlanır. Gerçekten! Çok gördüm öylelerini."

"O kız, benimle aynı yaşta, on dokuz yaşında."

"Ama" diyor Kaoru, ağzına birkaç çerez atıp, "yaşla ilgisi yok bunun. Yaptığı iş çekilmez olduğundan, normal bir ruh halinde kalmak kolay değildir, bu yüzden de uyuşturucu kullanır ve kendi sonlarını hazırlarlar."

Mari susuyor.

"Sen üniversite öğrencisi misin?"

"Evet. Yabancı Diller Üniversitesi'nde Çince okuyorum."

"Yabancı Diller Üniversitesi demek" diyor Kaoru. "Mezun olunca ne iş yapacaksın?"

"Yapabilirsem, kendi başıma sözlü ya da yazılı çeviri işleriyle uğraşmak istiyorum. Bir şirkette çalışmaya pek uygun görmüyorum kendimi."

"Zeki birisin."

"Pek zeki sayılmam. Ama çocukluğumdan beri annemle babam sürekli, 'Sen güzel biri değilsin, eğer çalışmazsan hiçbir şansın olmaz' deyip durdular."

Kaoru, gözlerini kısıp Mari'ye bakıyor. "Sen çok şirinsin aslında. İltifat olsun diye demiyorum, sahiden öylesin. Çirkin diye benim gibi insanlara denir."

Mari rahatsız bir şekilde omuz silkiyor. "Ablam inanılmaz

güzeldir, insanlar gözlerini alamaz ondan, bu yüzden de küçüklüğümden beri onunla kıyasladılar beni. Kardeş olmalarına rağmen nasıl bu kadar farklı olurlar diye. Gerçekten de, kıyaslandığımızda, durum ortada. Ben ufak tefeğim, memelerim küçücük, saçım karman çorman, dahası miyop astigmatım."

Kaoru gülüyor. "Bunlara kişisel özellik denir normalde."

"Ama ben hiç de öyle düşünemiyorum. Küçüklüğümden beri güzel olmadığımı söylediler hep."

"Bu yüzden de hep çalıştın yani, öyle mi?"

"Evet, öyle. Ama başkalarıyla not yarışına girmekten hoşlanmadım hiç. Spor konusunda iyi değildim, arkadaşlık da kuramıyordum, okulda bana eziyet ettikleri de oldu, bu yüzden ilkokul üçüncü sınıfta okula gitmeyi bıraktım."

"Okul fobisi gibi mi yani?"[5]

"Okula gitmekten nefret eder olmuştum, dayanamıyordum, sabah olunca yediklerimi kusuyordum, sürekli karnım ağrıyordu."

"Yapma ya! Benim notlarım felaket kötüydü, yine de her gün okula gitmekten o kadar da nefret etmezdim. Hoşuma gitmeyen biri oldu mu, bu her kim olursa olsun, indirirdim yumruğu."

Mari gülümsüyor. "Ben de öyle yapabilsem ne iyi olurdu..."

"Aman, boş ver sen bunları. Pek gurur duyulacak bir şey değil zaten... Ee, sonra ne oldu?"

"Yokohama'da Çinli çocuklar için özel bir okul vardı, komşumuzun çocukluktan beri tanıdığım kızı gidiyordu oraya. Derslerin yarısı Çinceydi ama Japon okullarından farklı olarak notlar konusunda çok baskı yapmıyorlardı ve o arkadaşım da orada okuyordu, bu yüzden o okula gitmemin iyi olacağını hissettim. Annemle babam elbette karşı çıktılar ama beni okula göndermek için başka çareleri yoktu..."

5. *Tōkōkyohi*, Japonya'da yaygın olarak görülen, okula gitmeyi reddetme anlamına gelen psikolojik bir durum. (ç.n.)

"Çok inatçıymışsın sen de."

"Öyleydim sanırım" diye onaylıyor Mari.

"O Çinlilerin okulu, Japonları da mı kabul ediyordu?"

"Evet. Özel bir vasıf aranmıyordu."

"Ama o zamanlar Çince bilmiyordun değil mi?"

"Hayır. Hiç bilmiyordum. Ama daha küçüktüm ve arkadaşım da yardım edince sözcükleri hemen ezberledim. Her şeyden önce, rahat bir okuldu. Ortaokuldan liseye kadar orada okudum. Ancak, annemle babama göre durum pek o kadar iç açıcı sayılmazdı. Benim havalı bir okula gidip, sonunda da avukatlık ya da doktorluk gibi uzmanlık isteyen bir meslek edinmemi bekliyorlardı. Rolleri paylaşmıştık mı desem?.. Pamuk Prenses abla ile zeki kız kardeş."

"Ablan gerçekten de o kadar güzel mi?"

Mari başıyla onaylayıp Perrier'den bir yudum içiyor. "Ortaokuldayken dergilere modellik yapmıştı. Ergen, ciks kızlar için olan dergilere."

"Vay be!" diyor Kaoru, "böyle harika bir ablanın olması senin için çok zor olmalı. Ama bunu bir kenara bırakalım, senin gibi bir çocuk neden gecenin bir yarısı böyle bir yerde tek başına dolanıyor bakayım?"

"Senin gibi derken?"

"Nasıl desem, görüldüğü kadarıyla *aklı başında* birisin."

"Bu gece eve dönmek gelmedi içimden."

"Ailenle kavga mı ettin?"

Mari hayır anlamında başını sallıyor. "Öyle bir şey değil. Sadece tek başıma ev dışında bir yerlerde olmak istedim. Şafak sökene dek."

"Böyle bir şeyi daha önce de yapmış mıydın?"

Mari susuyor.

"Üzerime vazife değil belki ama, dürüst olmam gerekirse, bu caddeler aklı başında bir kızın geceyi tek başına geçirmesi için uygun değil. Tehlikeli herifler dolanır etrafta. Benim bile

kaç defa başım belaya giriyordu az kalsın. Gece son tren kalkıp gidince sabah ilk trene dek burası bambaşka bir yer olur; gündüz haline benzemez" diyor Kaoru.

Mari, bar tezgâhının üzerinde duran Boston Red Sox şapkasını eline alıyor, bir süre tereğiyle oynuyor. Bir şeyler düşünüyor. Ama nihayetinde, o düşünceyi kafasından atmış gibi sakin ama tereddütsüz bir tonla, "Sakıncası yoksa konuyu değiştirebilir miyim?" diyor.

Kaoru eline birkaç fıstık alıp hepsini ağzına atıyor. "Elbette. Olur. Başka bir konuda konuşalım."

Mari, spor montunun cebinden Camel sigarasını çıkarıyor ve Bic marka çakmakla yakıyor.

"Aa, sigara içiyorsun" diyor Kaoru hayretle.

"Arada bir."

"Dürüst olmak gerekirse, sana pek yakışmıyor."

Mari'nin yüzü kızarsa da beceriksizce gülümsüyor.

"Bir tane alabilir miyim?" diye soruyor Kaoru.

"Buyurun."

Kaoru, Camel marka sigaradan bir tane alıp Mari'nin çakmağı ile yakıyor. Kesinlikle Kaoru'nun sigara içişi daha doğal görünüyor.

"Erkek arkadaşın var mı?"

Mari hafifçe başını sallıyor. "Şimdilik, erkeklere pek ilgim yok."

"Kızlara mı ilgin var yani?"

"Öyle de değil. Pek bilemiyorum."

Kaoru sigarasından bir nefes alıp müziği dinliyor. Kendini bırakınca yorgunluğu yüzüne vuruyor.

"Deminden beri sorayım diyorum" diyor Mari, "otelin ismi neden Alphaville?"

"Hımm, neden acaba? Sanırım bu adı patronum koymuş. Aşk otellerinin isimleri hep gelişigüzel verilmiş isimlerdir. Sonuçta bir erkekle bir kadın o işi yapmak için otele gelir, ya-

tak ve banyo varsa, tamamdır işte, otel adı kimsenin umurunda değildir. Oranın bir aşk oteli havasında olması yeterlidir. Neden sordun peki?"

"Çünkü *Alphaville* benim en sevdiğim filmlerden biridir. Jean-Luc Godard'ın."

"Hiç duymadım."

"Çok eski bir film. 1960'larda çekilmiş."

"Belki de adını oradan almıştır. Bir dahaki sefere patronu gördüğümde ona sorarım. Peki, anlamı ne Alphaville'in?"

"Yakın gelecekteki hayali bir şehrin adı" diyor Mari. "Samanyolu'nda yer alan bir şehir."

"Ah, bilimkurgu yani. *Star Wars* gibi mi?"

"Hayır, öyle değil. Filmde özel efektler kullanılmadığı gibi aksiyon filmi de değil... Pek iyi anlatamıyorum ama kavramsal bir film. Siyah beyaz ve çok fazla diyalog var, sanat filmlerindeki gibi."

"Kavramsalla neyi kastediyorsun?"

"Sözgelimi, Alphaville'de gözyaşı dökerek ağlayan kişi tutuklanır ve halk önünde ceza alır."

"Neden?"

"Alphaville'de insanların derin duygulara sahip olmasına izin verilmez çünkü. Bu yüzden orada aşk da yoktur. Çelişki ve ironi de yer almaz. Her şey rakamsal formüller kullanılarak yapılır."

Kaoru'nun kaşları çatılıyor. "İroni ne demek?"

"İroni, kişinin kendisine ya da kendisine ait bir şeye objektif olarak ya da başka bir açıdan bakarak oradaki tuhaflığı bulmasıdır."

Kaoru, Mari'nin açıklaması üzerine biraz düşünüyor. "Böyle deyince de bir şey anlamadım ama bana söyler misin, Alphaville dediğin yerde seks var mı?"

"Seks, evet, var."

"Aşk ve ironiye gerek duymayan seks."

"Öyle."

Kaoru içten bir kahkaha atıyor. "Düşününce, bu ad bir aşk oteline de tam uyuyor hani."

İyi giyimli, orta yaşlarda, çelimsiz bir adam gelip bar tezgâhının en ucuna oturuyor, bir kokteyl ısmarlayıp barmenle kısık sesle sohbet etmeye başlıyor. Sürekli müşterilerden biri olmalı. Her zamanki yeri ve her zamanki içkisi. Şehrin gece yarısı sakinlerinden, adsız insanlardan biri.

"Profesyonel güreş mi yaptım demiştiniz?" diye soruyor Mari Kaoru'ya.

"Hı hı, çok uzun süre hem de. Vücudum hep yapılıydı ve kavgada da güçlüydüm; lisede keşfedilip ilk kez ringe çıktım, ondan sonra da hep kötü bir kız oldum. Saçlarımı sarıya boyadım, kaşlarımı tıraş edip omzuma kırmızı bir akrep dövmesi yaptırdım. Televizyona da çıktım çok. Hong Kong'a, Tayvan'a müsabakalara gittim. Küçük ve yerel olsa da bir hayran topluluğum bile vardı. Sen hiç profesyonel kadın güreşi izledin mi?"

"Hiç izlemedim."

"Hımın, neyse, geçimini sağlamak için zor bir iş, sonunda belimi incittim ve yirmi dokuz yaşındayken bıraktım. Benim gibi bütün gücünü kullanıp elinden gelenden fazlasını yaparsan bedenin bir süre sonra pes eder. Ne kadar sağlam olursan ol, her şeyin bir sınırı vardır. Benim durumumda, bu kişiliğimle ilgiliydi, işleri yarım yamalak yapan biri değilimdir. Seyircileri memnun etme isteğim aşırıya kaçıyordu mu demek lazım, seyirciler bağırmaya başlayınca ben de kendimden geçip gereğinden fazlasını yapıyordum. Şimdiyse ne zaman yağmur yağsa, belim sızım sızım sızlar. Ağrılar bir kez başladı mı da hiçbir şey yapmadan öylece yatakta yatmaktan başka çare yoktur. Berbat bir halde olurum."

Kaoru başını sağa sola çeviriyor, kemiklerinden çatır çutur sesler çıkıyor.

"Popüler olduğum zamanlarda çok para kazanıyordum, etrafımdakileri şımartıyordum sürekli ama güreşi bırakınca elimde neredeyse *hiçbir şey* kalmamıştı. Hiçbir şey. Yamagata'daki ailem için bir ev inşa ettirmiştim, iyi bir evlat olmuştum yani, geri kalanı ise kardeşimin kumar borçlarını ödemeye, pek tanımadığım akrabalarıma ve bir bankacının önerdiği şüpheli banka yatırımlarına gitti. Tüm param elden gidince de artık insanlar yanıma uğramaz oldu. Son on yıldır ne yapıyorum ben diye düşününce kendimi berbat hissetmeye başladım. Otuz yaşına girmek üzereydim ve bedenim çöküyordu, hiç maddi birikimim de yoktu. Yaşamımda bundan sonra ne yapayım diye düşünürken, hayranlarımdan biri sayesinde şimdiki otelin patronuyla tanıştım ve o da bu otelin yöneticiliğini yapıp yapamayacağımı sordu. Gördüğün gibi, yöneticilik işi dense de, yarı yönetici, yarı fedai gibiyim."

Kaoru kalan birayı başına dikip içiyor. Sonra kol saatine bakıyor.

"Otelde işiniz yok muydu?" diye soruyor Mari.

"Aşk otellerinde bu saatlerde pek iş yoktur. Trenler artık çalışmadığından bu vakitte müşteriler genelde uyumak için gelirler, sabaha dek pek bir hareketlilik olmaz. Aslında şu an çalışma saatim, ancak bir bira içtim diye kimse ceza falan verecek değil."

"Sabaha dek çalışıp sonra eve mi dönüyorsunuz?"

"Yodobaşi'de bir daire kiraladım ama oraya dönünce ne yapacak bir işim ne de beni bekleyen biri var. Geceyi otelin arka odasında uyuyarak geçirip, uyanınca işbaşı yaptığım çok oluyor. Peki sen ne yapacaksın bundan sonra?"

"Bir yerlerde kitap okuyarak zaman geçireceğim."

"İstersen bizim mekâna gel. Bugün otel dolu değil, sabaha dek bir odayı sana verebiliriz. Aşk otelinde tek başına olmak biraz yürek burksa da uyumak için iyidir. Yataklarımız rahattır."

Mari, başını hafifçe eğiyor ancak kararı kesin. "Teşekkürler. Ama başımın çaresine bakabilirim."

"Peki öyleyse" diyor Kaoru.

"Takahaşi bu yakınlarda mı çalışıyor? Müzik grubuyla yani."

"Aa, Takahaşi mi? Hemen şuradaki binanın bodrum katında sabaha dek çalıyorlar. Biraz uğramak ister misin? Çok gürültü yapıyorlar ama."

"Yoo, onun için değil. Öylesine sordum."

"Hımın. Takahaşi oldukça iyi biridir. Gelecek vaat ediyor. Dışarıdan biraz şapşal görünür ama çok düzgün bir insandır. Fena biri değildir yani."

"Onunla nasıl tanıştınız?"

Kaoru dudaklarını büzüyor. "İşte bu çok ilginç bir hikâye ama doğrudan ona sorsan daha iyi olur. Benim ağzımdan dinlemektense."

Kaoru hesabı ödüyor.

"Senin tüm gece dışarıda olmana ailen çok sinirlenmeyecek mi?"

"Arkadaşımın evine kalmaya gittiğimi sanıyorlar. Annemle babam beni pek merak etmezler, ne yaparsam yapayım."

"Başının çaresine bakabildiğin için, seni kendi haline bırakınca sorun olmaz diye düşünüyorlardır."

Mari bunun üzerine hiçbir şey demiyor.

"Ama gerçekte öyle olmadığın zamanlar da vardır."

Mari hafifçe kaşlarını çatıyor. "Neden böyle düşünüyorsunuz?"

"Mesele benim öyle düşünmem ya da düşünmemem değil. On dokuz yaşında olmak tam da öyle bir şey zaten. Ben de bir zamanlar on dokuz yaşındaydım; bırak da bu kadarını bileyim."

Mari, Kaoru'nun yüzüne bakıyor. Bir şey demek istiyor ama pek iyi ifade edemeyeceğinden fikrini değiştiriyor.

"Bu yakınlarda Skylark[6] var. Sana oraya kadar eşlik ede-

6. Skylark Gusto: Japonya'daki 24 saat açık kafe-restoran zincirlerinden biri. (ç.n.)

yim" diyor Kaoru. "Oranın müdürü arkadaşım olur, sana göz kulak olmasını isterim kendisinden. Sabaha dek orada kalmana izin verir. Olur mu?"

Mari başıyla onaylıyor. Plak bitiyor, otomatik olarak iğnesi kalkıyor, kol yerine geçiyor. Barmen, pikabın yanına gidip plağı değiştiriyor. Plağı yavaşça pikaptan alıp kabına koyuyor. Yeni plağı çıkarıp ışığın altında yüzeyini kontrol ediyor, sonra döner tablaya yerleştiriyor. Düğmeye basınca iğne yüzeye iniyor. Hafif bir cızırtı. Sonra Duke Ellington'ın "Sophisticated Lady"si çalmaya başlıyor. Harry Carney'nin kışkırtıcı bas klarnet solosu. Barmenin telaşsız hareketleri barın kendine özgün zaman akışını gösteriyor.

Mari barmene soruyor: "Sadece plak mı çalıyorsunuz?"

"CD sevmiyorum" diye yanıtlıyor barmen.

"Neden?"

"Çok parlaklar."

"Sen karga mısın?" diye araya giriyor Kaoru.

"Plak çok zaman alıyor, baksanıza. Değiştirmesi" diyor Mari.

Barmen gülüyor. "Ee baksana, gece yarısı zaten. Sabaha dek tren de yok. Hızlı olmaya gerek var mı?"

"Bu adam cins biridir" diyor Kaoru Mari'ye bakarak.

"Gece yarısından sonra zamanın kendine özgü bir akışı vardır" diyor barmen. Kutusundan çıkardığı kibriti tutuşturup sigarasını yakıyor. "Ona karşı koyamazsın."

"Amcamın da birçok plağı vardı" diyor Mari. 'CD'den çıkan sesi bir türlü sevemedim' derdi. Çoğu caz plaklarıydı. Ona gittiğimde bana dinletirdi. Henüz küçük olduğumdan müzikten pek anlamıyordum ama eski plak kaplarının kokusunu, iğnenin düştüğü sırada çıkardığı cızz sesini severdim."

Barmen bir şey demeden başıyla onaylıyor.

"Jean-Luc Godard'ın filmini de bu amcamdan duymuştum" diyor Kaoru'ya Mari.

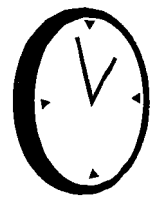
"O amcanla iyi anlaşıyormuşsunuz galiba ha?" diye soruyor Kaoru.

"Oldukça" diyor Mari. "Üniversitede hocaydı ama biraz da *playboy* yanı vardı. Üç yıl önce aniden kalp krizi geçirip öldü."

"Yine bekleriz. Pazar günleri hariç her gün akşam yediden sonra açığız" diyor barmen.

"Teşekkürler" diyor Mari.

Mari, tezgâhın üzerinde duran barın kibritlerinden alıp montunun cebine koyuyor. Sonra tabureden iniyor. Plağın çizgileri üzerinde gezinen iğne. Ellington'ın baştan çıkarıcı, şehvetli müziği. Gece yarısı müziği.

Skylark. Büyük neon lambalı tabela. Pencerelerden görünen ışıltılı oturma alanı. Büyük bir masada üniversite öğrencilerine benzeyen genç erkek ve kızlardan oluşan bir grup aynı şekilde ışıltılı kahkahalar atıyor. Daha önce oturduğu Denny's'le kıyaslandığında, burası epey canlı. Gece yarısının en derin karanlığı henüz buraya ulaşıp içeri sızamamış.

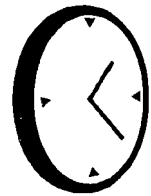
Skylark'ın tuvaletinde ellerini yıkıyor Mari. Şapkasını çıkarmış. Gözlüğünü de. Tavandaki hoparlörlerden kısık sesle Pet Shop Boys'un eski bir hit parçası çalıyor: "Jealousy." Büyük omuz çantası lavabonun yanında. Ellerini sıvı sabunla büyük bir titizlikle yıkıyor. Parmaklarının arasına bir şey yapışmış da onu çıkarmaya çalışıyor sanki. Arada başını kaldı-

rıp aynaya yansıyan yüzüne bakıyor. Musluğu kapatıyor, ışıkta parmaklarını inceleyip kâğıt mendille her birini kuruluyor. Sonra aynaya yaklaştırıyor yüzünü. Sanki bir şeyler olmasını bekler gibi, aynada yansıyan yüzüne bakıyor. Orada oluşacak en ufak bir değişikliği bile kaçırmamak için. Ama hiçbir şey olmuyor. Ellerini lavabonun üzerine koyup gözlerini kapatıyor, içinden sayıyor, sonra gözlerini açıyor. Bir kez daha yüzünü detaylıca inceliyor. Ne var ki, yine hiçbir değişiklik yok.

Eliyle şöyle bir kâküllerini düzleştiriyor. Spor montunun altına giydiği parkasının kapüşonunu düzeltiyor. Sonra kendini cesaretlendirmek istercesine dudaklarını ısırıyor, başını birkaç kez yukarı aşağı sallayarak kendini onaylıyor. Aynadaki Mari de aynı şekilde dudaklarını ısırıp başını hafifçe eğerek onaylıyor kendini. Çantasını omzuna takıp tuvaletten çıkıyor. Ardından kapı kapanıyor.

Kamera, o çıktıktan sonra da bir süre daha orada kalıyor, tuvaletin içini çekmeye devam ediyor. Mari artık orada değil. Orada hiç kimse yok. Tavandaki hoparlörden müzik sesi geliyor sadece. Hall and Oates'un şarkısı çalmakta. "I Can't Go For That." Ancak dikkatlice bakınca, tuvaletteki aynada hâlâ Mari'nin görüntüsü seçiliyor. Aynadaki Mari, diğer taraftan bu tarafa bakıyor. Ciddi bakışlarla, sanki bir şey olmasını bekler gibi. Ancak bu tarafta kimse yok. Sadece onun görüntüsü Skylark'ın tuvaletindeki aynada kalmış durumda.

Etraf kararmaya başlıyor. Yoğunlaşan karanlık içinde "I Can't Go For That" çalmaya devam ediyor.

6

Alphaville Oteli'nin ofis odası. Kaoru asık bir suratla bilgisayarın önünde oturuyor. LCD ekranda, giriş kapısındaki güvenlik kamerasının çektiği görüntü yer alıyor. Görüntü net. Ekranın köşesinde saat görünüyor. Kaoru kâğıda not aldığı sayılarla ekranda görünen saati karşılaştırarak bilgisayarın faresini kullanıp görüntüyü bir ileri sarıyor, bir durduruyor. İşlemin pek iyi gittiği söylenemez. Arada tavana bakıp iç çekiyor.

Komugi ve Korogi ofise giriyorlar.

"Ne yapıyorsunuz Kaoru Hanım?" diye soruyor Komugi.

"Böyle suratınız beş karış" diye ekliyor Korogi.

"Güvenlik kamerasının DVD kaydını izliyorum" diye yanıtlıyor Kaoru, ekrana bakmaya devam ederek. "Yaklaşık saatine bakarsak o kızı kimin dövdüğünü anlayabiliriz belki."

"O saatlerdeki müşteri sayısı az değildi ki. Kimin yaptığını anlayabilir miyiz?" diyor Komugi.

Kaoru kalın parmağıyla tuşlara tık tık vuruyor. "Diğer müşterilerin tümü çift olarak otele giriyor. Ama sadece şu adam önceden geliyor ve odasında kadının gelmesini bekliyor. Adam 404 numaralı odanın anahtarını saat 22:52'de alıyor. Bunu kesin olarak görüyoruz. Kızın motosikletle getirilişi ondan on dakika sonraydı diyor resepsiyon görevlisi Bay Sasaki."

"O zaman 22:52 civarındaki görüntüye dönseniz anlaşılacak" diyor Komugi.

"O kadar kolay değil" diyor Kaoru. "Ben bu dijital aletlerden anlamıyorum ki."

"Kas gücü bu işte yardımcı olmuyor değil mi?" diyor Komugi.

"Evet, öyle."

"Kaoru Hanım doğacağı zamanı biraz şaşırmış olmalı" diyor Korogi, ciddi bir surat ifadesiyle.

"İki bin yıl kadar" diyor Komugi.

"Doğru dedin" diye onaylıyor Korogi.

"Beni gayet güzel çözmüşsünüz demek" diyor Kaoru. "Sanki siz becerebiliyormuşsunuz gibi bu tür şeyleri."

"Beceremiyoruz" diyor ikisi bir ağızdan.

Kaoru ekrandaki arama çubuğuna saati girip tıklayarak ekrana görüntüyü getirmeye çalışıyor ama bir türlü istediği gibi olmuyor. Bir yerde işlem sırasını karıştırıyor. Sinirden cık cık diye sesler çıkarıyor. El kitapçığını alıp sayfalara göz atıyor, ne var ki bir şey anlamıyor ve masanın üzerine fırlatıyor kitapçığı.

"Kahretsin, neden olmuyor acaba? Böyle yapınca seçtiğim görüntü gelmeli oysaki. Takahaşi burada olsa hemen yapardı."

"Ama öyle olsa bile, Kaoru Hanım, o erkeğin tipinin nasıl olduğunu görmeniz neye yarayacak ki? Onu polise vermeyeceksiniz herhalde?" diyor Komugi.

"Övünmek gibi olmasın da, polislerle işim olmaz benim" diyor Kaoru.

"Ee, o zaman ne yapacaksınız?"

"Onu zamanı gelince düşünürüm" diyor Kaoru. "Ama benim karakterim böyle işte; bu adi herifin yaptıklarının yanına kalmasına izin veremem. Güçsüz bir kızı yumruklayıp, tekmeleyip, üzerindeki her şeyi çıkartarak alması, üstelik otel odası ücretini ödemeden kaçması. Pislik herif!"

"Böyle sapık herifleri yakalayıp ölesiye dövmek lazım" diyor Korogi.

Kaoru başını kuvvetli bir şekilde sallayıp onaylıyor. "Haklısın. Ama buraya tekrar gelecek kadar da akılsız olamaz. Bir süre gelmez en azından. Ayrıca bizim de her şeyi bırakıp onu arayacak zamanımız yok."

"Peki ne yapacağız?" diye soruyor Komugi.

"Dedim ya, bunu zamanı gelince düşüneceğiz."

Kaoru, sinirle bilgisayar faresine vuruyor, sonra rastgele bir ikonun üzerine iki kez tıklıyor, birkaç saniye sonra monitör ekranında 22:48 görünüyor.

"Yaptım işte!"

Komugi: "Muhteşem. Deneyince oluyormuş demek."

Korogi: "Bilgisayar da korkmuş olmalı."

Üçü sessizlik içinde soluklarını tutup ekrana bakıyorlar. 22:50'de genç bir erkekle bir kadın giriyor içeri. Öğrenciye benziyorlar. İkisi de heyecanlı görünüyor. Oda fotoğraflarının olduğu panelin önünde o oda mı, bu oda mı diye bir süre kararsız kaldıktan sonra 302 numaralı odanın düğmesine basıp anahtarı alıyorlar. Asansörün yerini başta anlamayıp etrafa bakınıyorlar. Sonra buluyorlar.

Kaoru: "Bunlar 302 numaralı odanın müşterileri."

Komugi: "302, değil mi? Sakin görünüyorlardı ama içeride

vahşileşmiş bunlar. Odayı düzeltmeye gittiğimde ağzım açık kaldı, odanın dağınıklığını görmeliydiniz."

Korogi: "Ne olmuş yani? Genç olduklarından dağıtıyorlar. Bunun için para verip buraya geliyorlar."

Komugi: "İyi de, ben de hâlâ gencim ama son zamanlarda hiç dağıtmadım."

Korogi: "Yeterince azmamışsın demek ki, Komugiciğim."

Komugi: "Azmak mı, sanırım azmadım."

Kaoru: "Bakın, yakında 404 numaralı odanın müşterisi görünecek. Abuk sabuk konuşmayı bırakın da izleyin."

Ekranda adam görünüyor. Saat, 22:52.

Adamın üzerinde açık gri yağmurluk var, otuzlu yaşlarının sonlarında, belki de kırklarının başında. Kravat takmış ve deri ayakkabı giymiş, tipik bir şirket çalışanına benziyor. Küçük, tel çerçeveli gözlük takıyor. Bir şey taşımıyor, iki eli de ceplerinde. Boyu, kilosu, saç şekli, tümü son derece normal. Caddede karşılaşsanız, sonrasında hakkında hiçbir şey hatırlamayacağınız türden bir insan.

"Son derece sıradan biri" diyor Komugi.

"Sıradan görünen kişiler, en tehlikeli olanlarıdır" diyor Kaoru, çenesini ovuşturarak. "Aşırı stresli olurlar çünkü."

Adam, kol saatine göz atıp, duraksamadan 404 numaralı odanın anahtarını alıyor. Sonra hızlı adımlarla asansöre yöneliyor. Adamın görüntüsü kameranın görüş alanından çıkıyor. Kaoru orada görüntüyü durduruyor.

Kaoru ikisine soruyor: "Evet, izlediğimiz adam hakkında ne sonuç çıkardık?"

"Şirket çalışanına benziyor" diyor Komugi.

Kaoru, küçümser gibi bir tavırla Komugi'ye bakıp başını sallıyor. "Baksana, sen söylemesen de bu saatte takım elbise giyip kravat takmış birinin işten dönen bir şirket çalışanından başkası olamayacağını anlarız zaten."

"Affedersiniz" diyor Komugi.

"Şey, bu adamın bu tür şeyleri yapmaya alışkın olduğu belli" diye fikrini söylüyor Korogi. "Bu otele de alışkın gibi; hareketleri kararlı, hiç tereddüt etmiyor."

Kaoru onu onaylıyor. "Gerçekten de öyle. Anahtarı hemen alıyor, doğrudan asansöre yöneliyor. Alışkın hareketler, hiç zaman kaybetmiyor. Etrafa da bakınmıyor."

Komugi: "Buraya ilk gelişi değil mi yani?"

Korogi: "Devamlı müşteri demek ki."

Kaoru: "Olabilir. Daha önce de burada eskort kızlarla birlikte olmuş muhtemelen."

Komugi: "Sırf Çinli kızlara düşkün olanlar da var."

Kaoru: "Hımın, evet, tercihleri o yönde olan epeyce erkek var. Bir şirket çalışanının buraya defalarca gelmiş olması, bu yakınlardaki bir şirkette çalışma olasılığının yüksek olduğu anlamına gelir."

Komugi: "Evet, haklısınız."

Korogi: "O halde, sıklıkla gece vardiyasında çalışıyor olmalı."

Kaoru yine küçümser bir tavırla Korogi'ye bakıyor. "Nereden çıkardın şimdi bunu? İş çıkışı bir yerlerde birkaç bira içmek istemiş olabilir, sonra da bir kadın çekmiştir canı, olamaz mı?"

Korogi: "İyi de bu adamın elinde bir şey yok. Eşyalarını ofiste bırakmış olmalı. Evine gidiyor olsaydı, elinde bir şeyler taşıyor olurdu. Evrak çantası ya da dosya gibi. Elleri boş olarak işe gidip, işten aynı şekilde dönen bir şirket çalışanı olmaz çünkü. Demek ki tekrar şirkete dönüp işine devam edecekti. Ben böyle düşünüyorum."

Komugi: "Bütün gece şirkette mi çalıştı yani?"

Korogi: "Sabaha dek şirkette kalıp çalışan epeyce insan var bu dünyada. Özellikle de bilgisayar yazılım işinde olanlar. Mesai sona erip diğerleri şirketten ayrılınca, hiç kimsenin olmadığı ortamda tek başlarına sistem üzerinde çalışıyorlar. Herkes işini yaptığı sırada sistemi kapatıp çalışamazlar

ki. Böylece saat ikiye, üçe dek fazla mesai yapıp taksiyle eve dönüyorlar. Bu tür çalışanlara şirket taksi kuponu verir."

Komugi: "Anlaşıldı. Bu adam bilgisayar kurdu bir tipe benziyor zaten. Ama Korogi, sen bu tür şeyleri nasıl bu kadar iyi biliyorsun?"

Korogi: "Böyle göründüğüme bakma, bir zamanlar bir şirkette çalışıyordum ben de. Düzgün bir işti ve ofis çalışanıydım."

Komugi: "Sahiden mi?"

Korogi: "Elbette, şirkette sahiden çalıştım."

Komugi: "Ee, peki sonra neden..."

Kaoru, sinirli bir ses tonuyla çıkışıyor: "Hey, bir susun bakalım! Şu anda *bu* konu hakkında konuşuyoruz. Kendiniz hakkında konuşmayı başka zaman yaparsınız."

Komugi: "Affedersiniz."

Kaoru görüntüyü bir kez daha 22:52'ye getiriyor, bu kez kare kare ileri sarıyor. Sonra uygun yeri seçip görüntüyü donduruyor, adamın görüntüsünün bulunduğu kısmı büyütüp yazıcıdan renkli çıktısını alıyor.

Komugi: "Süper!"

Korogi: "Neler de yapabiliyormuşsunuz. Tıpkı *Bıçak Sırtı* adlı filmdeki gibi."

Komugi: "Çok pratik ama düşününce dünya oldukça ürkütücü bir yer değil mi? Böyle hissedince insan rahat rahat bir aşk oteline gidemez ki bu devirde."

Kaoru: "Bu yüzden bu devirde dışarıda uygunsuz şeyler yapmasanız iyi olur. Ne zaman, nerede kamera var, bilemezsiniz çünkü."

Komugi: "Gökler biliyor, yerler biliyor, dijital kameralar biliyor."

Korogi: "Gerçekten. Dikkat etmek gerek."

Kaoru yazıcıdan beş tane çıktı alıyor. Üçü birden, dikkat kesilip adamın yüzüne bakıyorlar.

Kaoru: "Büyütünce çözünürlüğü düşmüş, yine de yüzü iyi kötü belli oluyor, değil mi?"

Komugi: "Hı hı, caddede karşılaşsam hemen tanırım onu."

Kaoru, boynunu çevirirken çatır çutur sesler çıkıyor. Sessizce düşünüyor, nihayet aklına bir şey geliyor.

"Ben buradan çıktıktan sonra ofis telefonunu kullandınız mı?" diye soruyor Kaoru ikisine.

İkisi de başlarını hayır anlamında sallıyor.

Komugi: "Kullanmadım."

Korogi: "Ben de."

Kaoru: "O zaman, o Çinli kız telefonu kullandıktan sonra hiç kimse numaraları tuşlamadı demek oluyor ha?"

Komugi: "Tuşlara dokunmadım bile."

Korogi: "Tek bir parmağımı dahi sürmedim."

Kaoru ahizeyi kaldırıyor, derin bir nefes aldıktan sonra tekrar arama tuşuna basıyor. İkinci çalıştan sonra telefona bir adam çıkıyor. Çabuk çabuk Çince bir şeyler söylüyor.

Kaoru konuşuyor: "Alo, Alphaville Oteli'nden arıyorum. Bugün gece 23:00 sularında sizinle çalışan kızlardan biri, bir müşterimiz tarafından çağırılınca buraya gelmiş ve dayak yemişti. İşte o adamın görüntüsü var elimizde. Güvenlik kamerasından çıkardık. Görmek isteyebileceğinizi düşündüm."

Telefondaki adam birkaç saniye susuyor. Sonra Japonca, "Bir dakika" diyor.

"Bekliyorum" diyor Kaoru. "Ne kadar sürerse sürsün."

Telefon hattının diğer tarafında bir şeyler konuşuluyor. Kaoru, ahize kulağında, bir tükenmezkalemi parmaklarının arasında döndürüp duruyor. Komugi o sırada süpürge sapını mikrofon yapıp bir şarkı söylüyor: "*Karlar düşeer... Sen gelmezsiin... Bekler de beklerüm... Ne kadar sürerse sürsün.*"

Adam tekrar telefona geliyor. "Fotoğraf şimdi sende mi?"

"Baskıdan yeni çıktı, sıcak daha" diyor Kaoru.

"Bu numarayı nereden buldun?"

"Bu modern aletlerde pek çok yararlı fonksiyon oluyor" diyor Kaoru.

Adam birkaç saniye sessiz kalıyor. "On dakikaya oradayım."

"Girişte bekliyor olacağım."

Telefon kapanıyor. Kaoru kaşlarını çatıp ahizeyi yerine koyuyor. Yine kalın boynundaki kemikleri çatırdatıyor. Odayı sessizlik kaplıyor.

Komugi telaşla konuşuyor: "Şey, Kaoru Hanım?"

"Ne var?"

"*Cidden* onlara adamın fotoğrafını verecek misiniz?"

"Adam masum bir kızı dövdü; bunu onun yanına bırakmayacağımı daha önce de söylemiştim. Oda ücretini ödememiş olması da beni sinirlendiriyor bir yandan, hem bu şirket çalışanının soluk benizli suratına da katlanamıyorum."

Komugi: "Ama o adamı bulurlarsa, onu bir kayaya bağlayıp Tokyo Körfezi'ne atmazlar mı? Böyle bir işe karışırsanız, sonu fena olur."

Kaoru'nun kaşları hâlâ çatık. "Yok, onu öldürmezler. Çinliler birbirlerini öldürse de polisin umurunda olmaz ama saygıdeğer bir Japon öldürülürse durum değişir. Sonrasında sorunlar çıkar. Onu yakalayıp hırpalarlar, en fazla bir kulağını keserler."

Komugi: "Off, ne de acır ama."

Korogi: "Van Gogh gibi."

Komugi: "İyi de, Kaoru Hanım, gerçekten bir fotoğrafla bu adamı bulabileceklerini düşünüyor musunuz? Burası büyük bir şehir."

Kaoru: "Onlar bir kez karar verirlerse bulurlar. Böyle konularda inatçıdırlar. Eğer bir adamın hakkından gelemezlerse, çalıştırdıkları kızları hizaya getiremezler, diğer çetelere karşı da rezil olurlar. Rezil oldular mı da bu dünyada var olamazlar."

Kaoru masanın üzerindeki sigaralardan birini alıp dudak-

larının arasına sıkıştırıyor, kibritle yakıyor. Dudaklarını büzüp monitöre dönük halde sigarasını tüttürüyor.

Donmuş ekranda, büyütülmüş haliyle adamın yüzü duruyor.

On dakika sonra. Kaoru ve Komugi otel girişinin yakınında bekliyorlar. Kaoru önceki gibi deri ceketini giymiş, yün şapkasını gözlerine kadar indirmiş. Komugi'nin üzerinde kalın, geniş bir kazak var. Çok üşüyormuş gibi, kollarını göğsünde kavuşturmuş. Az sonra, kızı alıp götüren adam büyük motosikletiyle geliyor. Motosikletini ikisinden biraz uzağa park ediyor. Motoru yine çalışır halde bırakıyor. Kaskını çıkarıp benzin deposunun üzerine koyuyor ve özenle sağ eldivenini çıkarıyor. Eldivenini montunun cebine koyup öylece dikiliyor. Hareket etmeyecek gibi görünüyor. Kaoru büyük adımlarla onun yanına gidiyor, yazıcıdan çıkardığı üç kopya fotoğrafı uzatıyor. Sonra konuşuyor:

"Bu yakınlardaki bir şirketin çalışanı gibi. Sık sık gece çalışıyor sanki, daha önce de bu otele eskort çağırmış olabilir. Belki de sizin düzenli müşterinizdir."

Adam, fotoğrafı alıp birkaç saniye bakıyor. Fotoğrafa özel bir ilgi gösteriyor gibi görünmüyor.

"Peki, şimdi?" diye soruyor adam Kaoru'ya bakarak.

"Ne demek şimdi?"

"Bu fotoğrafları bana neden veriyorsun?"

"İsteyebileceğinizi düşünmüştüm. İstemiyor musunuz?"

Adam buna cevap vermeden montunun fermuarını açıyor, kâğıtları ikiye katlayıp boynundan sarkan belge koruyucu gibi bir şeyin içine koyuyor. Sonra fermuarı çekiyor. Bütün bu süre boyunca Kaoru'nun yüzüne bakıyor. Bir an bile kaçırmıyor bakışlarını.

Kaoru'nun bu bilgi karşılığında ne istediğini anlamaya ça-

lışıyor adam. Ancak bunu anlamak için doğrudan soru sormuyor. Duruşunu değiştirmeden, ağzını açmadan, yanıtın gelmesini bekliyor. Kaoru kollarını kavuşturmuş halde, soğuk bakışlarla adamın yüzüne bakıyor. O da geri adım atmıyor. Bu yorucu meydan okuma bir süre daha devam ediyor. Sonunda boğazını temizleyip sessizliği bozuyor Kaoru.

"Onu bulursanız bana da bildirin, olur mu?"

Adam sol eliyle gidonu kavrıyor ve sağ elini kaskın üzerine koyuyor hafifçe.

"O adamı bulacak olursak sana bildirelim, öyle mi?" diye soruyor ruhsuz bir sesle.

"Aynen öyle."

"Sadece bildirelim, öyle mi?"

Kaoru başıyla onaylıyor. "Kulağıma bir fısıltı gelsin yeter. Sonrasında olacakları bilmeme gerek yok."

Adam bir süre düşünüyor. Sonra, kaskının üstüne yumruğuyla iki kere vuruyor. "Onu bulursak, sana bildireceğim."

"Bekleyeceğim" diyor Kaoru. "Hâlâ kulak kesiyor musunuz?"

Adamın dudakları seğiriyor hafifçe. "Her insanın tek bir yaşamı vardır. Kulağı ise iki tane."

"Öyle olabilir ama bir tanesi gidince bir daha gözlük takamaz."

"Uygunsuz bir durum" diyor adam.

Konuşmaları burada sona eriyor. Adam kaskını takıyor. Sonra pedala basıyor, dönüp gidiyor.

Kaoru ve Komugi caddede durup, uzun bir süre bir şey demeden motosikletin gidişini izliyorlar.

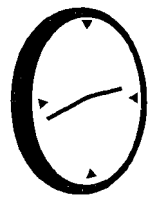
"Hayalet gibi bir adam, değil mi?" diye nihayet ağzını açıp konuşuyor Komugi.

"Hayaletlerin ortaya çıktığı saatler bunlar çünkü" diyor Kaoru.

"Korkutucu, değil mi?"

"Evet, korkutucu."
İki kadın otele dönüyor.

Ofiste Kaoru tek başına. Masanın üzerine iki bacağını uzatmış. Adamın fotoğraf çıktısını eline alıp ona bir kez daha bakıyor. Gözlerini adamın yüzüne iyice yakınlaştırarak. Sonra Kaoru kısık sesle inliyor ve gözlerini tavana çeviriyor.

7

Bir adam bilgisayar monitörüne bakarak çalışıyor. Alphaville Oteli'nin güvenlik kamerasındaki kayıttan fotoğrafı çıkarılan adam bu. Üzerinde açık gri yağmurlukla, 404 numaralı odanın anahtarını alan adam. Bakmadan klavyenin tuşlarına basıyor. Hızı inanılmaz. Buna rağmen on parmağı, düşüncelerinin hızına ancak yetişiyor gibi. Dudakları sımsıkı kapalı. Yüzünde hiçbir ifade yok. Ne işlerin yolunda gittiğine dair bir sevinç belirtisi var, ne de iyi gitmediğine dair bir hayal kırıklığı işareti. Beyaz gömleğinin kolları dirseğine kadar kıvrılmış, boyun düğmesi açılmış, kravatı da gevşetilmiş halde. Gerek gördüğü durumlarda, yanında duran not defterine bir kurşunkalemle rakamlar ve semboller karalıyor. Silgili uzun, gümüş rengi bir kurşunkalem. Üzerinde bir şirket ismi yazıyor: *VERITECH*. Aynı gümüş kurşunkalemden altı tanesi de, kalemlikte düzenli bir şekilde sıralanmış duruyor. Hepsinin uzunlukları da neredeyse aynı. Uçlar, iyice açılmış, sivriltilmiş.

Geniş bir oda. Çalışma arkadaşlarının hepsi evlerine döndükten sonra o, ofiste tek başına kalmış, çalışıyor. Masanın üzerine konmuş küçük CD çalardan, orta seste Bach'ın piyano müziğini dinliyor. Ivo Pogorelić'in çaldığı "English Suites". Odanın tümü karanlık, sadece masasının bulunduğu yeri floresan lambası tavandan aydınlatıyor. Bu görüntü Edward Hopper'ın bir tablosu olabilirdi; *Yalnızlık* isimli bir tablo mesela. Ne var ki, bu durumda kendini yalnız hissetmiyor adam. Aksine, etrafında kimsenin olmamasını tercih ediyor. Etrafta kimse olmadığında konsantrasyonu bozulmadan, sevdiği müziği de dinleyerek bir sürü iş halledebiliyor. İşinden nefret ettiği yok. İşine odaklanabildiği sürece, gerçekliğin önemsiz ayrıntılarını kafasına takmamayı başarıyor; o zaman, ne kadar gayret ya da zaman gerektirdiğini düşünmeden tüm sorunların üstesinden mantıklı ve analitik bir şekilde gelebiliyor. Müziğin akışının yarı farkında olarak ekrana bakıyor, parmaklarını Pogorelić'in gerisinde kalmayacak bir hızda oynatıyor. Gereksiz hiçbir hareket yok. Sadece özenli 18. yüzyıl müziği, adam ve çözmesi için ona verilmiş teknik bir problem var.

Dikkatini dağıtan tek şey sağ elinin üstündeki acı; zaman zaman işine ara verip sağ elini açıp kapıyor, bileğini çeviriyor. Sol eliyle sağ elinin üstüne masaj yapıyor. Derin bir nefes alıp kol saatine bakıyor. Belli belirsiz kaşları çatılıyor. Sağ elinin acısından dolayı her zamanki çalışma hızı yavaşlıyor.

Kıyafetleri temiz ve kusursuz. Aşırı özgün ya da seçkin değiller belki ama yine de epey itinayla seçilmiş gibi görünüyorlar. Ceketi de, kravatı da pahalı gibi duruyor. En azından markalı. Adamın yüzünde entelektüel bir hava var, iyi terbiye almış biri gibi. Sol elinin bileğinde zarif ince bir saat var. Gözlüğü Armani. Elleri büyük, parmakları uzun. Tırnakları manikürlü, sol elinin ortaparmağında ince bir evlilik yüzüğü var. Dikkat çekici bir yüzü olmasa da güçlü arzuları olan bi-

rinin ifadesine sahip. Tahminen kırk yaşlarında. Yüz çevresinde hiç sarkma yok. Adamın genel görüntüsü düzenli bir odanın havasına sahip. Bir aşk otelinde Çinli bir eskort kızla birlikte olan bir adam gibi görünmüyor. Ve o kadını acımasızca döverek kıyafetlerini çalıp giden biri gibi de görünmüyor kesinlikle. Ama gerçekte bunları yaptı ve *öyle yapmak zorundaydı*.

Telefon çalıyor ama adam ahizeyi kaldırmıyor. Yüz ifadesinde hiçbir değişiklik olmadan aynı hızla işine devam ediyor. Zilin öylece çalmasına izin veriyor. Başını bile çevirip bakmıyor. Zil dört kez çaldıktan sonra telesekreter mesajı çıkıyor.

"Ben Şirakava. Şu anda telefona cevap veremiyorum. Lütfen bip sesinden sonra mesajınızı bırakınız."

Bip sesi.

"Alo" diyen bir kadın sesi. Kısık, boğuk ve uykulu. "Benim, oradaysan telefonu açar mısın?"

Şirakava bilgisayar ekranına bakmayı sürdürürken, uzaktan kumandayı alıyor ve müziği duraklatıyor, sonra telefonu açıyor. Telefon, ahizeyi kaldırmadan konuşma yapılabilecek şekilde ayarlanmış.

"Buradayım" diyor Şirakava.

"Az önce aradığımda yoktun, acaba bu gece erken mi dönüyor diye düşünmüştüm" diyor kadın.

"Az önce dediğin, ne zamandı?"

"On biri geçiyordu. Mesaj bırakmıştım."

Şirakava telefona bakıyor. Haklı, kırmızı ışık yanıp sönüyor.

"Affedersin. Şimdi fark ettim. İşe dalmıştım da" diyor Şirakava. "On biri geçiyordu değil mi? Bir şeyler atıştırmak için çıkmıştım. Sonrasında Starbucks'a uğrayıp *macchiato* aldım. Sen bu saatte hâlâ uyumadın mı?"

Şirakava bir yandan konuşurken, diğer yandan iki eliyle klavyenin tuşlarına basmaya devam ediyor.

"On bir buçukta uyumuştum ama kâbus görüp uyandım

biraz önce. Baktım ki daha dönmemişsin... Bugünkü neydi?"

Şirakava, onun bu soruyla ne kastettiğini anlamıyor. Tuşlara basmayı bırakıp telefona bakıyor. Göz çevresindeki kırışıklıklar bir an derinleşiyor. "*Bugünkü ne neydi?*"

"Akşam yemeğini diyorum, ne yedin?"

"Aa, Çin yemeğiydi. Her zamankinden. Karnım doydu."

"Lezzetli miydi?"

"Hayır... Pek değildi."

Bakışlarını yine bilgisayar ekranına döndürüyor ve klavyenin tuşlarına basmaya başlıyor.

"Peki, işin?"

"Oldukça sıkıntılı bir durum söz konusu. Topa çok sert vuran biri var. Sabaha dek birisi düzeltmezse, öğleden önceki internet görüşmesi yapılamayacak."

"Ve o *birisi* yine sensin, değil mi?"

"Aynen öyle" diyor Şirakava. "Arkama dönüp bakınca başka kimseyi göremiyorum."

"Sabaha düzelecek gibi mi?"

"Elbette. Birinci sınıf bir profesyonel var karşında, en kötü günümde bile en azından berabere kalıyorum. Yarın öğleden önceki internet görüşmesini gerçekleştiremezsek, Microsoft'u satın alma şansımızı yitirebiliriz."

"Microsoft'u mu satın alacaksınız?"

"Şaka yapıyorum" diyor Şirakava. "İşim bir saate kadar biter sanıyorum. Sonra taksiyle eve dönmem dört buçuğu bulur."

"O zamana ben uyumuş olurum. Altıda uyanıp çocukların beslenme çantalarını hazırlamam gerek."

"Sen uyandığında ben derin uykuda olurum."

"Sen uyandığında da ben şirkette öğle yemeğimi yiyor olurum."

"Sen eve döndüğündeyse ben çoktan gelip işin başına oturmuş olurum."

"Bu durumda, yine karşılaşamayacağız demektir."

"Önümüzdeki hafta vardiya saatlerim daha makul olacak. Diğer çalışan da işe döner, yeni sistem de yerine oturmuş olur hem."

"Gerçekten mi?"

"Muhtemelen" diyor Şirakava.

"Yanılmıyorsam bir ay önce de aynı şeyleri söylemiştin, öyle aklımda kalmış ama."

"Evet, kopyala-yapıştır yaptım."

Karısı derin bir iç çekiyor. "Umarım bu kez dediğin gibi olur. Arada birlikte yemek yiyip, seninle aynı saatte uyumak istiyorum."

"Hı hı."

"Kendini çok yorma, olur mu?"

"Endişelenme. Her zamanki gibi son vuruşu güzelce yapıp kalabalığın alkışını duyup sonra eve döneceğim."

"Tamam, görüşürüz."

"Görüşürüz."

"Ah, bir dakika."

"Hıı?"

"Birinci sınıf bir profesyonelden böyle bir şey istemek zor ama dönerken markete uğrayıp süt alır mısın? Varsa Takanaşi'nin az yağlısından."

"Olur tabii. Kolay iş. Bir kutu Takanaşi, az yağlı."

Şirakava telefonu kapatıyor. Kol saatine bakıp zamanı teyit ediyor. Masanın üzerindeki kupayı eline alıp, soğumuş kahvesinden bir yudum içiyor. Kupada, Intel Inside logosu var. CD çaların düğmesine basıp çalıştırıyor, Bach'ın müziğine ayarlayarak sağ elini açıp kapıyor. Derin bir nefes alıp ciğerlerini taze havayla dolduruyor. Sonra, adeta kafasının içindeki bir düğmeyi çevirerek ara verdiği işine dönüyor. A noktasından B noktasına istikrarlı biçimde ulaşmak için en kısa mesafe nedir? İşte yeniden bu onun en önemli sorunu haline geliyor.

Bir marketin içi. Takanaşi marka az yağlı süt kutuları, dolabın içinde duruyor. Takahaşi, "Five Spot After Dark"ı ıslıkla hafifçe çalarak dolabın içindekileri inceliyor. Elinde sadece alışveriş sepeti var. Elini uzatıp Takanaşi marka sütten bir kutu alıyor ama az yağlı olduğunu görünce yüzü asılıyor. Bu onun için temel bir ahlaki sorun. Sadece sütün yağının az ya da çok olmasıyla ilgili değil. Az yağlı sütü yerine bırakıyor, onun yanındaki normal süt kutusunu alıyor. Son tüketim tarihini kontrol edip, sepete koyuyor.

Sonra meyve kısmına geçiyor ve bir elma alıyor. Işığın altında o elmayı farklı açılardan inceliyor. Elindekini beğenmiyor. Geri bırakıp başka bir elma alıyor, aynı şekilde inceliyor. Bu hareketi defalarca tekrarladıktan sonra en azından kabul edilebilir olanını –kesinlikle ikna olduğunu değil– seçiyor. Süt ve elma onun için özel anlamı olan yiyecekler gibi görünüyor. Kasaya doğru yönelmişken balık köftesi paketlerini görüyor ve bir tane alıyor. Paketin köşesindeki son tüketim tarihini kontrol ettikten sonra sepete koyuyor. Kasada hesabı ödeyip, para üzeri bozuklukları cebine tıkıştırarak marketten çıkıyor.

Yakındaki parmaklığa sırtını dayayıp ceketinin koluyla elmayı özenle siliyor. Hava serinlemiş olmalı; ağzından beyaz buharlar çıkıyor. Sütü neredeyse tek nefeste lıkır lıkır içip bitiriyor, sonra elmadan ısırıyor. Bir şeyler düşünerek ağır ağır çiğnediğinden tüm elmayı bitirmesi zaman alıyor. Bitirince ağzını buruşuk bir mendille siliyor, süt kutusu ile elmanın çekirdeklerini poşete koyup marketin önündeki çöp kutusuna atıyor. Balık köftesi paketini montunun cebine koyuyor. Swatch marka turuncu saatine bakıp zamanı kontrol ettikten sonra, iki kolunu uzatıp geriniyor.

Sonra bir yerlere doğru yürümeye başlıyor.

8

Eri Asay'ın odasındayız yine. Gördüğümüz kadarıyla, odanın durumunda az öncekine göre bir değişiklik yok. Zaman geçmiş, gece daha da ilerlemiş sadece. Sessizlik bir kat daha artmış.

Hayır, öyle değil. Bir şey değişmiş. Bu odanın içinde az öncekine göre *büyük* bir değişiklik var.

Fark hemen anlaşılıyor. Yatak boş. Eri Asay gitmiş. Yatak hiç bozulmamış sanki, bizim olmadığımız sırada gözünü açıp kalkıp bir yerlere gitmiş gibi değil. Yatak çok düzgün bir şekilde toplanmış. Az öncesine dek orada Eri'nin uyuduğuna dair bir iz yok. Biraz garip. Acaba ne olmuş?

Etrafa bakıyoruz.

Televizyon açık. Az önceki odayı gösteriyor. Mobilyasız, geniş oda. Sıradan floresan ışığı, muşamba zemin. Ancak şimdi ekrandaki görüntü sabit, neredeyse tanıyamayacağız odayı. Parazit de duyulmuyor, görüntü net ve sabit. Kanal ayarı

–artık hangi kanalsa bu– sabitlenmiş. Dolunay ışığının ıssız bir otlağa yayılması gibi, televizyonun parlak görüntü ışığı odanın içini aydınlatıyor. Odadaki nesnelerin hepsi, teki bile dışarıda kalmayacak şekilde, az ya da çok, televizyondan yayılan manyetik gücün etkisi altında.

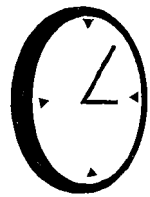
Televizyon ekranı. Yüzü Olmayan Adam, az önceki aynı sandalyede oturuyor. Kahverengi takım elbise, siyah deri ayakkabılar, beyaz tozlar, yüzüne yapışmış parlak maske. Duruşu da az önce gördüğümüzle aynı. Sırtı düz, iki elini dizine koymuş, yüzü biraz aşağıya dönük halde bir yere bakıyor. Gözleri maskenin içinde gizlenmiş halde. Ancak bakışlarını bir şeye odakladığını seziyoruz. Acaba böylesine dikkatle nereye bakıyor? Bizim düşüncemize yanıt verir gibi, televizyon kamerası onun görüş alanında hareket etmeye başlıyor. Baktığı yerde bir yatak var. Basit, ahşap, tek kişilik yatak – orada Eri Asay uyuyor.

Oradakinin asıl yatak olduğunu tahmin ediyoruz. Asıl yatak, biz başka yerlere bakarken (biz bu odadan çıkalı iki saat olmuş), Eri'yle birlikte oraya taşınmış. Buradaki, asıl yatağın yerine geçici olarak konmuş. Büyük olasılıkla, orada olması gereken boş alanı doldurmak için bir *işaret*.

Diğer taraftaki dünyada, diğer yatakta Eri, bu odada olduğu gibi, mışıl mışıl uyumaya devam ediyor. Tamamıyla aynı şekilde güzel ve derin uykusunda. Kendisinin (ya da bedeninin mi demeli?) bir şey tarafından televizyon ekranının içine taşınıp oraya konmuş olduğunun farkında değil. Tavandan gelen hafif floresan ışığı da o uykunun derinliklerine erişemiyor.

Yüzü Olmayan Adam, maskenin ardında görünmeyen gözleriyle Eri'yi gözlüyor. Şekli gizlenmiş kulaklarıyla ona dikkat kesilmiş. Eri de, Yüzü Olmayan Adam da, kıpırdamadan aynı duruşlarını koruyorlar. Kendini gizleyen hayvanlar gibi, ikisi de soluklarını yavaşlatmış, beden ısılarını düşürmüş,

sessizce durmuş, kaslarını kasarak bilinç kapılarını örtmüşler. Dondurulmuş bir görüntüye bakar gibiyiz ama aslında öyle değil. Bu, naklen buraya iletilen canlı görüntü. Bu taraftaki odada da, o taraftaki odada da, zaman aynı hızda akıyor. Her ikisi de aynı zamansallığın içinde bulunuyor. Yüzü Olmayan Adam'ın yavaşça inip kalkan omuzlarından anlıyoruz bunu. İkisinin niyeti her ne olursa olsun, biz de onlarla birlikte eşit hızda, zamanın akıntısında sürükleniyoruz.

9

Skylark'tayız. Müşteri sayısı öncekine göre iyice azalmış durumda. Gürültülü öğrenci grubu artık yok. Mari, pencere kenarındaki yerine oturmuş, yine kitap okuyor. Gözlük takmıyor. Beyzbol şapkası masanın üzerinde duruyor. Çantası ve spor montu yan sandalyeye asılı. Masanın üzerinde sandviç tabağı ve bitki çayı fincanı duruyor. Sandviçlerin yarısı yenmiş.

Takahaşi restorana giriyor. Elinde bir şey taşımıyor. Restoranın içine göz gezdirip Mari'yi buluyor ve doğruca ona doğru geliyor.

"Selam" diye sesleniyor Takahaşi.

Mari başını kaldırıp onu fark ediyor ve başını hafifçe eğerek onu selamlıyor. Hiçbir şey demiyor.

"Rahatsız etmezsem, biraz yanına oturabilir miyim?"

"Buyur" diyor Mari ifadesiz bir sesle.

Takahaşi onun karşısına oturuyor. Deri ceketini çıkarıp

kazağının kollarını sıvıyor. Kadın garson geliyor, siparişi alıyor. Takahaşi kahve ısmarlıyor.

Takahaşi kol saatine bakıyor. "Gece yarısı üç. Şu an gecenin en karanlık ve en zor zamanı. Gelmedi mi uykun?"

"Gelmedi."

"Ben dün gece de pek uyumadım. Zorlu bir ödev hazırlamam gerekiyordu da."

Mari bir şey demiyor.

"Senin burada olabileceğini duydum Kaoru Hanım'dan."

Mari başıyla onaylıyor.

Takahaşi konuşmaya devam ediyor: "Seni bu olaya karıştırdığım için üzgünüm. Şu Çinli kızın olayını diyorum. Prova yaparken Kaoru Hanım'dan telefon geldi, Çince bilen bir tanıdığım olup olmadığını sordu, bildiğim kimse yoktu, o arada birden sen geldin aklıma. Denny's'e gidersen Mari Asay adında, şu şu özelliklerde bir kız var, o kız Çinceyi anadili gibi konuşuyor, dedim. Umarım senin için sorun olmamıştır."

Mari parmak uçlarıyla gözlüğünün teninde bıraktığı izleri ovuşturuyor. "Hayır, sorun olmadı."

"Çok yardımcı oldu, dedi Kaoru Hanım. Sana minnettar. Seni çok sevmiş anladığıma göre."

Mari konuyu değiştiriyor. "Prova bitti mi?"

"Ara verdim" diyor Takahaşi. "Bir fincan sıcak kahve içip biraz ayılayım istedim, hem sana da teşekkür edeyim dedim. Seni böldüğüm için endişe etmiştim."

"Neyi bölmüşsün ki?"

"Bilmem" diyor Takahaşi, "yaptığın herhangi *bir şeyi* böldüm mü acaba diye düşünmüştüm."

"Müzikle uğraşmaktan hoşlanıyor musun?" diye soruyor Mari.

"Hı hı. Müzikle uğraşmak, gökyüzünde uçmaktan sonra en keyifli şey."

"Hiç gökte uçtun mu ki?"

Takahaşi gülümsüyor. Gülümsemesi yüzünden silinmiyor bir süre. "Yok, gökyüzünde uçmuşluğum yok" diyor. "*Lafın gelişi.* Misal olarak söyledim."

"Profesyonel müzisyen olmayı mı planlıyorsun?"

Başını hayır anlamında sallıyor. "O kadar yetenekli değilim. Müzikle uğraşmak çok keyifli ama onunla geçimimi sağlayamam. Bir şeyi iyi yapmakla, bir şeyi gerçekten yaratıcı bir şekilde yapmak arasında büyük fark vardır. Kendi adıma, iyi müzik yaptığımı düşünüyorum. Birçok insandan övgü alıyor ve mutlu oluyorum. Ama hepsi bu. Bu yüzden bu ay boyunca yarızamanlı işler yapıp ay sonunda o işleri de, müziği de bırakacağım."

"*Bir şeyi gerçekten yaratıcı bir şekilde yapmak* demekle tam olarak neyi kastediyorsun?"

"Hımm... Müziği, yüreğinin derinliklerine göndererek bir anlamda bedeninde fiziksel olarak bir şeyleri harekete geçiriyorsun; aynı zamanda, dinleyen kişinin bedeninde de fiziksel olarak bir şeyler harekete geçmiş oluyor. Ortak bir durumun meydana gelmesine neden oluyor. Sanırım."

"Zor bir şey gibi."

"Hem de *çok* zor" diyor Takahaşi. "Bu yüzden ben *iniyorum*. Bir sonraki durakta tren değiştireceğim."

"Artık müzik aletine hiç dokunmayacak mısın peki?"

Masanın üzerinde avuçlarını yukarıya doğru döndürüyor Takahaşi. "Dokunmam belki."

"İşe mi gireceksin?"

Takahaşi başını hayır anlamında sallıyor. "Hayır, işe girmeyeceğim."

"Ne yapacaksın?" diye soruyor Mari, kısa bir süre bekledikten sonra.

"Ciddi bir şekilde hukuk öğrenimi görmek istiyorum. Avukatlık sınavına gireceğim sonra."

Mari susuyor. Ancak Takahaşi'nin yanıtı, Mari'nin merakını uyandırmış görünüyor.

"Epey vakit alacak sanırım" diyor Takahaşi, "aslında hukuk fakültesine kayıtlıyım ama bugüne dek grup öncelikli olduğundan derslere pek çalışmadım. Bundan sonra kararlı bir şekilde gayret etsem, derslere çalışsam bile, yetişmem pek mümkün olmaz. Hayat o kadar kolay değil."

Garson kadın kahveyi getiriyor. Takahaşi fincana koyduğu kremayı kaşıkla sesli bir şekilde karıştırdıktan sonra kahvesinden içiyor.

Takahaşi konuşmayı sürdürüyor: "Dürüst olmam gerekirse, doğduğumdan beri ilk kez, *ciddi ciddi* bir konuda çalışmayı düşünüyorum. Okuldaki notlarım eskiden beri fena değildi. Çok çok iyi değildi ama kötü de sayılmazdı. Meselenin can alıcı noktasını hep yakaladığımdan notlarla ilgili sorunum olmuyordu. Bu konuda becerikliyimdir. Böylece iyi bir üniversiteye girebildim ve bu şekilde devam edersem, iyi bir işe de girerim. Sonra, iyi bir evlilik yapar, iyi bir aile kurarım, öyle değil mi? Ama şimdi her şeyden bir anda bıkkınlık geldi bana. Birdenbire."

"Neden?" diye soruyor Mari.

"Neden birdenbire ciddi şekilde çalışmaya karar verdiğimi mi soruyorsun?"

"Evet."

Takahaşi, kahve fincanını iki eliyle tutarken gözlerini kısıp Mari'nin yüzüne bakıyor. Pencere aralığından bir odanın içine bakar gibi. "Bunu, gerçekten cevabını öğrenmek için mi soruyorsun?"

"Elbette. Soruları, normalde, cevapları öğrenmek için sormaz mıyız ki?"

"Mantıken öyle. Ama nezaketen sorulan sorular da vardır."

"Pek anlamadım ama neden sana nezaket icabı bir soru sormuş olayım?"

"Doğru, orası da öyle ya." Takahaşi, biraz düşündükten sonra, kahve fincanını tabağına bırakıyor. Tık diye bir ses çıkıyor. "Bunun bir kısa, bir de uzun versiyonlu cevabı var, hangisini istersin?"

"Orta uzunlukta olanı."

"Tamam. Orta uzunluktaki cevap o halde."

Takahaşi zihninde anlatacaklarını toparlıyor.

"Bu yıl nisan ayından haziran ayına dek, defalarca adliyeye gittim. Tokyo bölgesindeki Kasumigaseki Adliyesi'ne. Bir seminer ödevi için; birkaç duruşmayı izleyip onlar hakkında rapor yazmamız istenmişti. Şeey, hiç mahkemeye gitmişliğin var mı?"

Mari hayır anlamında sallıyor başını.

Takahaşi devam ediyor: "Mahkeme salonu, sinema kompleksine benzer. O gün görülecek davalar ve başlama saatleri, film tablosunda olduğu gibi girişteki panoda listelenir; içlerinden ilgi duyabileceğin bir tanesini seçip o salona girer ve izlersin. Giriş serbesttir. Ancak fotoğraf makinesi ve ses kayıt cihazı sokmak yasaktır. Yemek de. İzlerken konuşmak da yasaktır. Oturaklar dardır ve uyuklarsan mübaşir seni hemen uyarır. Ne var ki, giriş ücretsiz olduğundan, şikâyet de edemezsin."

Takahaşi konuşmasına biraz ara veriyor.

"Ben çoğunlukla ceza davalarını izledim. Saldırı, kundaklama, silahlı soygun gibi. Kötü biri kötü bir şey yapıyor ve yakalanıp mahkemeye çıkarılıyor. Ceza alıyor. Bu şekilde bakınca anlaması kolay, değil mi? Ekonomik ya da ideolojik nedenlerle işlenen suçlar olunca, olayın geçmişi de davaya dahil oluyor. İyi ile kötünün ayrımını yapmak zorlaşıyor ve dava karışık bir hal alıyor. Kendi adıma, bir an önce raporu yazıp, iyi bir not alarak bu ödevden kurtulmak istiyordum. İlkokuldayken yaz tatillerinde yapılan gündüzsefası gözlem ödevi[7] gibi."

7. Japonya'da ilkokul birinci sınıf öğrencilerine yaz tatili ödevi olarak verilir. Yazın, bir gündüzsefası yetiştirip onunla ilgili gözlemlerini not ve resimle kaydetmeleri istenir. (ç.n.)

Takahaşi sözlerini burada kesiyor. Masanın üzerine koyduğu ellerine bakıyor.

"Ama biliyor musun, birkaç defa mahkemeye gittikten sonra, duruşmaları izlerken, tuhaf bir şekilde davası görülen olay ile o olaya karışan insanları gerçek anlamda görmeye, onlara ilgi duymaya başladım. Belki de şöyle demeliyim, giderek bunları başkalarının sorunları olarak göremez hale geldim. Alışılmadık bir duyguydu bu benim için. Orada davası görülen insanlar, ne kadar düşünsem de, benden farklı türde kişilerdi. Benimkinden farklı bir dünyada yaşıyor, farklı düşünüyor, farklı şekilde hareket ediyorlardı. Onların yaşadığı dünya ile benim yaşadığım dünya arasında sağlam ve yüksek bir duvar vardı. Başta böyle düşünüyordum. Yani benim saldırı suçu gibi bir şeyler işleme ihtimalim yoktu her şeyden önce. Ben barışsever, iyi huylu biriyimdir, çocukluğumdan beri kimseye el kaldırmışlığım bile yoktur. Bu yüzden de sadece bir izleyici olarak en tepeden duruşmayı izliyordum. İlgisiz biri olarak."

Başını kaldırıp Mari'ye bakıyor. Sonra sözcükleri özenle seçip anlatmaya devam ediyor:

"Ancak, mahkeme salonunda tanıkların ifadelerini, savcının iddianamesini, avukatın savunmasını, sanığın konuşmasını dinleye dinleye giderek kendimden o kadar da emin olmamaya başladım. En basit haliyle şu noktaya gelmiştim: Gerçekte iki dünyayı birbirinden ayıran duvar diye bir şey yoktu. Eğer varsa da, derme çatma, kartonpiyerden bir duvardı bu. Şöyle bir yaslansam diğer tarafa devrilecekti belki de. Ya da *diğer* taraf içimize gizlice sızmıştı da biz fark etmemiştik. Bunları cümlelere dökmek çok güç."

Takahaşi, kahve fincanının ağzında parmağıyla daireler çiziyor.

"İşte böyle düşününce artık pek çok şey gözüme daha farklı görünmeye başladı. Mahkeme denen sistemin kendisi de

kendine özgü, tuhaf bir yaratık gibi gelmeye başladı."

"Tuhaf bir yaratık mı?"

"Ahtapot gibi bir şey mesela. Denizin derinliklerinde yaşayan devasa bir ahtapot. Çok kuvvetli bir yaşam enerjisine sahip, bir sürü uzun koluyla denizin karanlıklarında bir yerlere doğru gidiyor. Duruşmaları izlerken, böylesi bir yaratığı hayal etmeden duramıyordum. O şey, farklı şekillere bürünüyordu. Bazen devlet oluyordu, bazen hukuk. Ne kadar kesersen kes, kolları yeniden uzuyordu. Kimse onu öldüremezdi. Çok kuvvetliydi ve çok derinlerde yaşıyordu çünkü. Kalbinin nerede olduğu bilinmiyordu. İşte o zaman çok yoğun bir korku hissettim. Çaresizlik hissi... Ne kadar uzağa kaçarsam kaçayım, ondan kurtulamayacağımı anlamıştım. Ve o yaratık için, benim ben olmam veya senin sen olman arasında bir fark yok. Onun önünde her insan adını yitiriyor, yüzünü kaybediyor. Hepimiz birer işarete dönüşüyoruz. Sadece birer rakam oluyoruz."

Mari'nin bakışları onun yüzüne mıhlanmış durumda.

Takahaşi, kahvesinden bir yudum içiyor. "Anlattıklarım çok mu sıkıcı?"

"Kulağımı dört açtım dinliyorum" diyor Mari.

Takahaşi kahve fincanını tabağına bırakıyor. "İki yıl kadar önceydi, Taçikava'da bir kundaklama ve cinayet olayı yaşanmıştı. Bir adam yaşlı karıkocayı baltayla öldürmüş, banka cüzdanlarını ve mühürlerini[8] çalmış, geride delil bırakmamak için de evi ateşe vermişti. Rüzgârın kuvvetli estiği bir geceydi ve yandaki dört ev de yanmıştı. O herif idama mahkûm edildi. Mevcut Japon yasalarına göre bu normal bir karardı. İki veya ikiden fazla kişiyi öldürenler, çoğu kez ölüm cezası alırlar. Asılarak idam. Üstelik bu adam kundakçılık suçu da işlemişti. Islah olmaz biriydi. Şiddete meyilliydi; daha öncesinde de defalarca mahkemelik olmuştu. Ailesinin

8. Japonya'da resmi işlemlerde imza yerine, resmi makamlarca onaylanmış, soyadın ideogram ya da ideogramlarının yer aldığı mühür kullanılır. (ç.n.)

çoktan umudu kestiği, uyuşturucu bağımlısı, hapisten salınır salınmaz yeni bir suç işleyen biri. Yaptıklarından zerre kadar pişmanlık duyuyor gibi de görünmüyordu. Temyize gidilse reddedileceği kesindi. Avukatı devlet tarafından atanmıştı ve bu davayı kaybedecekleri baştan beri gün gibi açıktı. Bu yüzden idam cezası verilmesine kimse şaşırmıyordu. Ben bile şaşırmadım. Yargıcın kararı okumasını dinlerken not alıyordum ve bu karar bekleniyordu diye düşünüyordum. Sonra, duruşma sona erince Kasumigaseki istasyonundan metroya binip evime döndüm, masanın üzerindeki duruşma notlarını düzenlemeye başladım, o sırada aniden büyük bir ümitsizliğe kapıldım. Nasıl anlatsam bilemiyorum; dünyanın tüm elektriğinin voltajı düşmüş gibi bir histi. Her şey giderek kararıyor, giderek soğuyordu. Bedenim tir tir titremeye başlamıştı ve durduramıyordum. Gözlerimden yaşlar geliyordu. Neden böyle olmuştum? Açıklayamıyordum. O adam idam cezası aldı diye neden ben böylesine kendimi kaybetmiştim? Demek istediğim, o adam için hiçbir kurtuluş yolu yoktu. Onunla benim aramda bir bağ da yoktu. Buna karşın, neden bu kadar etkilenmiştim acaba?"

Bu sorusu, bir soru işareti gibi, otuz saniye kadar havada asılı kalıyor. Mari konuşmanın devamını bekliyor.

Takahaşi anlatmaya devam ediyor: "Demek istediğim, sanırım şöyle bir şey olmuştu: Bir insan, nasıl bir insan olursa olsun, devasa, ahtapot gibi bir yaratık tarafından yakalanmıştı ve karanlıkların içine çekiliyordu. Hangi mantıkla yaklaşırsan yaklaş, bu önüne geçilemeyen bir durumdu."

Masanın üzerindeki boşluğa bakıp derin bir iç çekiyor.

"Bir şekilde, o gün benim için dönüm noktası oldu ve düşüncelerim değişti. Artık ciddi ciddi hukuk çalışacaktım. Belki de aradığım şey oradaydı. Hukuk çalışmak, müzikle uğraşmak kadar eğlenceli olmayabilir ama ne çare, yaşam böyle bir şeydir zaten. Yetişkin olmak da böyle bir şeydir."

Sessizlik.

"Bu senin orta uzunluktaki cevabın mı?"

Takahaşi başıyla onaylıyor. "Biraz uzun oldu sanırım. Bunu birine ilk kez anlatıyorum, uzunluğunu kestiremedim. Şey, şu kalan sandvici yemiyorsan alabilir miyim?"

"Bir tek tonbalıklı kaldı ama."

"Olsun. Tonbalıklısı en sevdiğimdir. Sen sevmez misin?"

"Severim. Ama tonbalığı yiyince vücutta cıva birikiyor."

"Aa?"

"Cıva vücutta birikince, kırk yaşını geçtikten sonra kalp krizi geçirme riski artıyor. Saç dökülmesi de hızlanıyor."

Takahaşi'nin yüzü asılıyor. "Yani, tavuk yemediğin gibi tonbalığı da yemiyorsun öyle mi?"

Mari başıyla onaylıyor.

"Ne tesadüf ki her ikisi de benim en sevdiğim yiyeceklerden" diyor Takahaşi.

"Ne kadar yazık" diyor Mari.

"Bunların dışında patates salatası da favorilerimdendir; patates salatasında bir sorun var mı peki?"

"Patates salatasında önemli bir sorun yok diye biliyorum" diyor Mari. "Aşırıya kaçıp da şişmanlaman dışında tabii."

"Şişmanlamak dert değil. Kendimi bildim bileli zayıfımdır ben."

"O zaman, baro giriş sınavına dek hep öğrenci olarak mı kalmayı planlıyorsun?" diye soruyor Mari.

"Öyle. Basit yarızamanlı işler yaparak, bir süre yoksul hayatı sürdüreceğim gibi görünüyor."

Mari bir şey düşünüyor.

"Sen *Aşk Hikâyesi* filmini izledin mi? Eski bir filmdir" diye soruyor Takahaşi.

Mari hayır anlamında başını sallıyor.

Takahaşi anlatıyor: "Geçenlerde televizyonda gösterdi. Oldukça ilginç bir filmdir. Ryan O'Neal, zengin ve köklü bir ai-

lenin tek oğlu, üniversite öğrencisi, İtalyan bir aileden. Fakir bir kızla evlenince evlatlıktan reddediliyor. Okul giderlerini ödemeyi bile kesiyor ailesi. Ama ikisi de yoksul bir yaşam sürerken derslerini aksatmadan yürütüyorlar ve Harvard Hukuk Fakültesi'nden yüksek dereceyle mezun olup bir hukuk şirketinde işe giriyorlar."

Takahaşi soluklanmak için duruyor. Sonra devam ediyor:

"İnsan Ryan O'Neal olunca yoksulluğun da kendince bir zarafeti oluyor. Üzerinde kalın, beyaz bir süveterle Ryan O'Neal'ın Ali MacGraw'la birbirlerine kartopu atmaları, arka planda çalan Francis Lai'nin dokunaklı müziği. Ama ben bunları yapsam da, yine de bunlarda bana uymayan bir şeyler olur diye düşünüyorum. Benim durumumda yoksulluk, sonuna kadar yoksulluk olur. Kar bile benim için o kadar çok yağmaz."

Mari hâlâ bir şey düşünüyor.

"Sonra, Ryan O'Neal çalışıp çabalayıp avukat çıkıyor, ne tür davalara baktığı hakkında izleyiciye tek bir bilgi bile verilmiyor. Bizim anladığımız, onun birinci sınıf bir avukatlık bürosunda çalıştığı, insanların imreneceği kadar yüksek bir maaş aldığı. Manhattan'da kapısında görevli bulunan havalı, çok katlı bir apartmanda yaşayıp WASP adında bir spor salonuna gittiği ve boş zamanlarında *yuppie* arkadaşlarıyla *squash* oynadığı. Tüm bildiğimiz bu."

Takahaşi bir yudum su içiyor.

"Peki sonra ne oluyor?" diye soruyor Mari.

Takahaşi bakışlarını yukarıya çevirip filmin geri kalanını hatırlamaya çalışıyor. "Mutlu son. İkisi sonsuza dek mutlu mesut ve sağlıklı bir yaşam sürüyorlar. Aşkın zaferi. Geçmiş güçlüklerle dolu olsa da şimdi her şey harika, gibisinden bir his. Parlak bir Jaguar'a bindikleri, *squash* oynanan, kışın bazen birbirlerine kartopu attıkları bir yaşam. Öte yandan, onu evlatlıktan reddeden babası, diyabet oluyor, siroza

ve Ménière hastalığına yakalanıyor ve tek başına, acılar içinde ölüyor."

"Pek anlayamadım. Bu hikâyenin nesi ilginç?"

Takahaşi başını yana eğiyor. "Şey, nesi ilginçti acaba? Pek iyi hatırlamıyorum. Bir işim çıkmıştı ve sonunu pek iyi izleyememiştim. Baksana, biraz yürüyüp hava alalım mı? Biraz ileride kedilerin toplandığı küçük bir park var. Cıvalı tonbalıklı sandvicini götürüp onlarla paylaşalım. Benim yanımda da balık köftesi var. Kedileri sever misin?"

Mari başıyla onaylıyor. Kitabını çantasına koyup ayağa kalkıyor.

İkisi, cadde boyunca yürüyorlar. Konuşmadan. Takahaşi ıslık çalıyor. Yanlarından siyah Honda marka bir motosiklet, hızını azaltarak geçiyor. Alphaville'deki eskort kızı almaya gelen Çinli adamın sürdüğü motosiklet bu. Saçını atkuyruğu yapmış adam. Kaskını çıkarmış, çevresini dikkatli bakışlarla süzüyor. Ancak o adam ile ikisi arasında bir bağ yok. Güçlü motor sesi önce ikisine doğru yaklaşıyor, sonra uzaklaşıyor.

Mari, Takahaşi'ye soruyor: "Kaoru Hanım ile nasıl tanıştınız?"

"O otelde altı ay kadar yarızamanlı çalıştım. Alphaville'de. Yerleri silme ve benzeri işler yaptım. Bir de bilgisayarla ilgili işleri. Program yükleme, çıkan problemleri giderme gibi. Güvenlik kameralarını bile ben taktım. Orada çalışanların hepsi kadın olduğundan, bir süreliğine de olsa bir erkeğin yardımını almaktan çok mutlu oldular."

"Hangi vesileyle oradaki işi buldun peki?"

Takahaşi'nin kafası karışıyor. "Vesile?"

"Bir şey orada çalışmana vesile olmuştur, değil mi?" diyor Mari, "Kaoru Hanım o kısmı geçiştirdi de."

"Anlatması benim için biraz zor."

Mari susuyor.

"Aman, tamam" diyor Takahaşi teslim olmuş gibi, "aslında o otele bir kızla birlikte gitmiştim. Anlayacağın, müşteri olarak. Ancak işimiz bittikten sonra oda ücretini ödemeye param çıkışmadı. Kızın parasıyla birleştirince de yetmedi. Otele girerken sarhoştum ve sonrasını pek düşünmemiştim. Çare yoktu. Öğrenci belgemi onlara rehin bıraktım."

Mari yorum yapmıyor.

"Gerçekten de çok utanç verici bir hikâye bu" diyor Takahaşi. "Böylece, sonraki gün, çıkışmayan kısmı ödemeye gittim. O gün Kaoru Hanım çay ikram etti bana. Havadan sudan konuşurken de ertesi günden itibaren orada yarızamanlı çalışmamı istedi. Zorladı beni bu işe. Ücreti pek iyi değildi ama epey güzel yemekler yedirdi bana. Şimdi grubun çalışması için kullandığımız yeri de Kaoru Hanım buldu bize. Kaba saba görünür ama iyiliksever biridir. Bazen ziyaretine giderim. Bilgisayarda bir sorun çıktığında da çağırır beni."

"O kıza ne oldu peki?"

"Otele birlikte gittiğim kıza mı?"

Mari başıyla onaylıyor.

"Tek seferlik bir şeydi" diyor Takahaşi, "sonra görüşmedik. Eminim benden iğrenmiştir. Ne de olsa beceriksizin tekiyim. Ama ben de o kızdan pek etkilenmiş değildim. Bu yüzden de umurumda olmadı. Çıkmaya devam etsek, er ya da geç bitecekti zaten."

"Bunu çok sık yapıyor musun? Çok da etkilenmediğin kızlarla otellere mi gidiyorsun yani?"

"Tabii ki hayır. Bir kere böyle bir şeye para yetiştiremem ki. Aşk oteline ilk gidişimdi o."

İkisi yürümeye devam ediyorlar.

Takahaşi bir bahane üretir gibi, "Ayrıca, o seferinde de davet eden ben değildim. İşin aslı, 'Hadi gidelim' diyen kızın kendisiydi" diyor.

Mari susuyor.

"Her neyse, anlatması uzun sürecek başka bir hikâye. Olaylar öyle gelişmişti işte, öylesine bir şeydi" diyor Takahaşi.

"Ne de çok uzun hikâyen varmış senin."

"Öyle sanırım" diye onaylıyor Takahaşi, "neden acaba?"

Mari, "Baksana, az önce, kardeşim yok mu demiştin sen?" diyor.

"Evet, tek çocuğum."

"Eri ile lisede aynı sınıfta okuduğuna göre, ailen burada, Tokyo'da olmalı. Buna rağmen neden ailenin yanında yaşamıyorsun? Daha az masraflı olmaz mı?"

"Anlatmaya kalkarsam bu da başka bir uzun hikâye olur."

"Kısa versiyonu yok mu?"

"Var. Çok kısası" diyor Takahaşi, "dinlemek ister misin?"

"Hı hı" diyor Mari.

"Annem benim biyolojik annem değil."

"Bu yüzden mi anlaşamıyorsunuz?"

"Hayır, anlaşamıyor değiliz. Ben pek öyle karşımdakine diklenip de kendi hakkımı arayacak biri değilimdir zaten. Ama her gün yemekte masa başında bir araya gelip keyifle havadan sudan sohbet edecek biri de değilim. Zaten kendimi bildim bileli, yalnızlıktan yakınan biri olmadım. Dahası, babamla o kadar da iyi geçindiğimizi söyleyemem."

"Aranız kötü mü demek oluyor bu?"

"Onun yerine, farklı kişiliklerimiz var diyelim, değer yargılarımız da farklı."

"Baban ne iş yapıyor?"

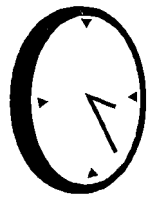
Takahaşi bir şey demeden ayak uçlarına bakarak ağır ağır yürüyor. Mari susuyor.

"Ne yaptığını pek iyi bilmiyorum aslına bakarsan" diyor Takahaşi, "ancak her ne yapıyorsa, pek de övünülecek bir şey olmadığından neredeyse eminim. Ayrıca, bunu başkalarına pek söylemem ama ben henüz çocukken, babam yıllarca

hapiste yattı. Özetle, toplum karşıtı bir insan mı demeli, bir suçluydu. O evde yaşamak istemeyişimin sebeplerinden biri de bu. Genlerimle ilgili endişe duymaya başlıyorum."

Mari alaycı bir bıkkınlıkla, "Bu senin *çok kısa* versiyonun muydu şimdi?" diyor ve gülüyor.

Takahaşi, Mari'nin yüzüne bakıyor. "İlk kez güldün."

10

Eri Asay uyumaya devam ediyor.

Ancak az öncesine dek onun yanında sandalyede oturmuş, Eri'nin yüzünü pür dikkat izleyen Yüzü Olmayan Adam orada değil. Sandalye de yok. Geride bir iz de kalmamış. Adam ve sandalye olmadığı için oda öncesine göre daha boş, daha terk edilmiş görünüyor. Odanın neredeyse tam ortasında yatak var ve yatakta da Eri yatmış uyuyor.

Sessiz denizde sürüklenen bir kurtarma botunda tek başınaymış gibi görünüyor. Biz bu görüntüyü bu taraftan, diğer bir deyişle Eri'nin gerçek odasından, televizyon ekranından izliyoruz. Diğer taraftaki odada var olduğunu düşündüğümüz kamera, Eri'nin uyurkenki halini çekiyor ve bize iletiyor. Belirli aralıklarla kameranın yeri ve açısı değişiyor. Bir yaklaşıp bir uzaklaşıyor.

Zaman geçiyor ama hiçbir şey olmuyor. Eri'nin bedeninde en ufak kıpırtı yok. Tek bir ses bile duyulmuyor. Dalgasız,

akıntısız deniz yüzeyinde saf düşüncelerle sırtüstü vaziyette sürükleniyor. Buna rağmen bize ulaşan görüntüden gözümüzü alamıyoruz. Neden acaba? Nedenini bilmiyoruz. Fakat bir çeşit sezgiyle orada *bir şeyler* olduğunu hissediyoruz. Bir şey var orada. O şey, varlığının belirtilerini silmiş, suyun dibine gizlenmiş. Bu göze görünmeyen şeyin ne olduğunu anlamak için, hareketsiz ekrana dikkatle bakıyoruz.

Tam şu anda Eri Asay'ın dudağının kenarında hafif bir kıpırtı oldu gibi. Hayır, pek kıpırtı da denemez buna. Görünür görünmez kaybolan, hafif bir titreme. Belki de ekran sallanmıştır. Ya da göz yanılmasıdır. Bir değişiklik arzu eden yürek, bu tür bir yanılsamaya kapılmış olabilir. Kıpırtıyı teyit etmek için, ekrana daha dikkatli bakmaya başlıyoruz.

Kameranın objektifi bu arzumuzu tatmin etmek istermişçesine, çektiği objeye doğru yaklaşıyor. Eri'nin ağzına odaklanıyor. Nefesimizi tutup televizyon ekranına bakıyoruz. Orada belirecek şeyleri sabırla bekliyoruz. Bir kez daha kıpırdıyor ağzı. Bir anlık kas seğirmesi. Az öncekiyle aynı hareket. Şüphe yok. Göz yanılsaması değil bu. Eri Asay'ın bedeninde bir şeyler oluyor.

Giderek, pasif bir şekilde televizyon ekranına bakmaktan usanmaya başlıyoruz. O odanın içini doğrudan kendi gözümüzle görüp kontrol etmek istiyoruz. Eri'de göze çarpan hafif hareketlenmeyi, muhtemelen bilincinin hızlanışını daha yakından görmek istiyoruz. Bu gördüğümüzün anlamını daha da somutlaştırmak istiyoruz. Bu yüzden de gözümüzü kararttıp, ekranın diğer tarafına geçmeye karar veriyoruz.

Bir kez karar verince bu o kadar da zor bir şey değil. Bedeni terk ederek cisimsiz, kavramsal bir *görüş açısı* olmak yeterli. Böyle yapınca her duvardan geçmek mümkün. Ne kadar derin olsa da her uçurumun üzerinden atlanabilir. Bu-

nu yaptığımızda gerçekten de, basit bir tek nokta olur ve iki dünyayı ayıran televizyon ekranından geçeriz. Bu taraftan diğer tarafa taşınmış oluruz. Duvarı aşarken, uçurumun üzerinden atlarken, dünya büyük bir bozunuma uğrar, yarılır, ufak parçalara ayrılır ve birden yok olur. Her şey saf, ince bir toza dönüşüp dört bir yana dağılır. Sonra yeniden kurulur dünya. Yeni bir madde sarar etrafımızı. Tüm bunlar göz açıp kapayıncaya dek oluverir.

Şimdi diğer taraftayız. Televizyon ekranından görünen odanın içinde. Etrafa bakıyor, durumu inceliyoruz. İçeride, uzun bir süredir temizlenmemiş bir odanın kokusu var. Pencereler sıkı sıkıya kapalı, hava girmiyor. Oda serin, hafif bir küf kokusu hissediliyor. Sessizlik, kulakları rahatsız edecek kadar yoğun. Hiç kimse yok. Etrafta bir şey gizlendiğine dair bir belirti de yok. Orada bir şey gizleniyorduysa da bir yerlere gitmiş artık. Şu anda burada olan sadece bizimle Eri Asay.

Odanın tam ortasına konmuş tek kişilik yatakta Eri uyumaya devam ediyor. Bildiğimiz yatak bu, nevresim takımı tanıdık. Eri'nin yanına yaklaşıp uykudaki yüzünü izliyoruz. Bir süre ayrıntıları dikkatlice inceliyoruz. Daha önce de dediğimiz gibi, basit bir görüş açısı olarak bizim yapabildiğimiz, yalnızca gözlemlemek. Gözlemleyip bilgi toplamak, mümkün olursa da bir hükme varmak. Onun eline dokunmamıza izin yok. Onunla konuşmamıza da. Hatta dolaylı olarak ona varlığımızı hissettirmeye bile iznimiz yok.

Nihayet Eri'nin yüzünde yeniden bir hareketlenme oluyor. Yanağındaki küçük bir sineği kovarmış gibi, refleks olarak kasın seğirmesi. Sonra sağ göz kapağı seğiriyor. Düşünce dalgaları hareketleniyor. Bilincinin koyu karanlık bir köşesinde ufacık bir parça sessizce bir diğerine sesleniyor, küçük dalgaların yayılması gibi genişliyorlar. Tüm bu süreci seyrediyoruz. Böylece bir düşünce birimi oluşmaya başlıyor. Son-

ra, o birim başka bir yerde oluşan birimle birleşiyor, derken temel farkındalık oluşmaya başlıyor. Başka bir deyişle, Eri, adım adım uyanmaya doğru gidiyor.

Uyanış hızı bıktıracak kadar yavaş olsa da geriye dönüş olmuyor. Sistem, ara sıra yolunu kaybetse de, adım adım, kesin bir şekilde ilerliyor. Bir hareketten bir diğerine gereken zaman aralığı da giderek kısalıyor. Kasların hareketi ilkin sadece baş bölgesiyle sınırlıyken, zamanla tüm bedene yayılıyor. Bir süre sonra bir omzu sessizce yukarı kalkıyor, sonra küçük, beyaz eli yorganın altından kendini gösteriyor. Sol eli bu. Sol eli, sağ elinden bir adım önce uyanıyor. Parmak uçları yeni zamansallığın içinde çözülüyor, gevşiyor ve bir şey arar gibi hareket ediyor. Nihayet, o parmaklar, bağımsız küçük yaratıklar gibi yorganın üzerinde hareket ediyor, narin boynuna doğru gidiyorlar. Şüphe içinde, kendi bedeninin anlamını arar gibi.

Kısa bir süre sonra gözkapakları açılıyor. Ancak tavandaki floresan lambalarının ışığı gözüne girince, hemen kapanıyorlar. Bilinci bir şekilde uyanmaya direniyor sanki. Oradaki gerçek dünyayı görmezden gelip, gizemli karanlığın içinde sonsuz uykusuna devam etmek istiyor gibi. Buna karşın, bedeni kararlı, uyanmak istiyor. Gerçek gün ışığı istiyor. Eri'nin içinde bu iki kuvvet birbiriyle savaşıyor. Ancak zaferi uyanmak isteyen güç kaynağı kazanıyor en sonunda. Gözkapakları yeniden açılıyor. Ağır ağır, tereddüt ede ede. Ama ışık hâlâ gözünü alıyor. Floresan lambalarının ışığı fazla parlak. Ellerini kaldırıp gözlerini elleriyle kapatıyor. Yan dönüp yanağını yastığa yaslıyor.

Bir süre geçiyor. Üç ya da dört dakika kadar, Eri Asay, aynı şekilde yatakta yatıyor. Gözleri kapalı. Yeniden mi uykuya daldı acaba? Hayır, dalmamış. Bilincine, uyanık olma haline alışması için biraz zaman veriyor. Hava basıncının çok farklı olduğu bir odaya giren bir insanın, bedenini bu yeni atmos-

fere alıştırmasında da zamanın önemli bir rolü vardır. Eri'nin bilinci, kaçınılması güç bir değişimin geldiğini fark etmiş, istemeyerek de olsa bunu kabullenmeye uğraşıyor. Hafiften kusacak gibi hissediyor kendini. Midesi kasılıyor, içinde bir şey kabarıyormuş gibi bir his duyuyor. Ancak art arda derin nefesler alarak bu histen kurtuluyor. Nihayetinde kusma hissi geçiyor ama bu sefer de başka nahoş hisler ortaya çıkıyor. El, ayak uyuşması, hafiften kulaklarının uğuldaması, kas ağrısı. Çok uzun bir süre aynı pozisyonda uyuduğu için oluyor bunlar.

Bir süre daha geçiyor.

Nihayet yatağında doğruluyor, bakışlarını odaklamakta güçlük çekerek etrafa bakınıyor. Oda çok geniş. İçeride kimse yok. *Burası neresi acaba? Ben burada ne yapıyorum?* Hafızasını yokluyor. Ancak hafızası, ince bir ip gibi, kopuveriyor. Onun tek bildiği, şu ana dek orada uyumuş olduğu. Bunun kanıtı ise, pijamasını giymiş halde yatağın içinde oluşu. *Bu benim yatağım, benim pijamam. Buna şüphe yok. Ama burası benim odam değil. Tüm bedenim uyuşmuş durumda. Eğer uyumuşsam, çok uzun, çok derin bir uyku olmalı bu. Ancak ne kadar zamandır uyuyorum, tahmin edemiyorum.* Düşünmek için kendini zorladıkça şakakları seğirmeye başlıyor.

Yataktan kalkıyor. Çıplak ayaklarını dikkatli bir şekilde yere basıyor. Üzerinde pijaması var. Mavi, desensiz bir pijama. Saten kumaşı pürüzsüz. Oda soğuk, ince yorganı alıp pijamasının üzerine pelerin gibi örtüyor. Yürümeye yelteniyor ama düzgün ilerleyemiyor. Kasları, nasıl yürüdüğünü hatırlayamıyor gibi. Ancak gayret edip, her seferinde bir adım atarak ilerleyebiliyor. Desensiz, muşamba zemin, son derece resmi bir şekilde onu inceleyip soğuk bir tavırla ona sorular soruyor sanki: *Sen kimsin ve burada ne yapıyorsun?* Ancak, elbette o bu soruları yanıtlayamıyor.

Pencere kenarına gidip pervaza ellerini koyuyor, gözlerini kısıp dışarıya bakıyor. Ancak pencerenin ardında manzara

namına bir şey yok. Orada olan sadece basit, soyut bir kavram gibi, renksiz uzam. İki eliyle gözlerini ovuşturuyor, derin bir soluk alıyor, bir kez daha pencereden dışarı bakıyor. Ancak boşluktan başka bir şey görünmüyor. Pencereyi açmaya çalışıyor fakat pencere açılmıyor. Sırayla birer birer diğer pencereleri deniyor ama sanki çivilenmişler gibi hiçbirini yerinden oynatamıyor. *Belki de bir gemideyim*, diye düşünüyor. Bu düşünce geliyor aklına. Çünkü bedeninde hafif bir sallantı hissediyor. *Ben şu anda, büyük bir gemide olabilirim. Su odanın içine girmesin diye pencereler kapatılmıştır.* Kulak kabartıp motorun sesini ya da geminin dalgaları yarma sesini duymaya çalışıyor. Ne var ki, kulağına ulaşan, sonsuz bir sessizlikten başka bir şey değil.

Bir süre geniş odanın içinde dolanıyor, duvarlara dokunuyor, elektrik düğmelerini açıp kapıyor. Hangi düğmeyi açıp kapatsa da tavandaki floresan lambaları sönmüyor. Hiçbir işe yaramıyorlar. Odada iki kapı var. Son derece sıradan, kaplama kapılar. Bir tanesinin kolunu çevirmeye çalışıyor. Ancak kol boşa çevriliyor, yerini bulmuyor. İtse de, kendine doğru çekse de, açılmıyor kapı. Diğer kapı da aynı durumda. Odadaki tüm pencere ve kapılar, sanki her biri bağımsız bir yaratıkmış gibi, ona karşı koyan sinyaller gönderiyorlar.

Kapıyı, iki eliyle, var gücüyle yumrukluyor. Birileri bu sesi duyup dışarıdan kapıyı açar belki diye ümit ederek. Ne var ki, ne kadar güçlü vurursa vursun, şaşırtıcı derecede alçak bir ses çıkıyor. Neredeyse kendisinin bile işitemeyeceği denli alçak. Hiç kimse (tabii dışarıda biri var ise) böyle bir sesi duyamaz. Elleri acıyor. Baş dönmesine benzer bir şey hissediyor. Bedenindeki sallanma hissi az öncekine göre daha da şiddetli şimdi.

Şaşkınlıkla bu odanın Şirakava'nın gece yarısı çalıştığı ofise benzediğini fark ediyoruz. Hem de çok benziyor. Hatta aynı oda bile olabilir. Bomboş haliyle tabii. Ne bir mobilya ne de

bir cihaz var odada, süs eşyası da yok, geride tek bir şey bırakmadan her şey alınıp götürülmüş, sadece floresan lambaları kalmış. Bütün her şey odadan çıkarıldıktan sonra, son kişi de kapıları kilitlemiş ve binadan çıkıp gitmiş, ondan sonra da odanın varlığı dünyadaki herkes tarafından unutulmuş, sanki oda denizin dibine gömülmüş. Dört duvar tarafından emilmiş sessizlik ve küf kokusu, zamanın geçişini duyumsatıyor ona – ve bize.

Eri yere çömelip sırtını duvara veriyor. Gözlerini kapatıyor, baş dönmesi ve titremesinin geçmesini bekliyor. Nihayet gözlerini açtığında yanına düşmüş bir şeyi fark edip onu eline alıyor. Bir kurşunkalem bu. Silgili kurşunkalem, kalemin üzerinde *VERITECH* yazıyor. Şirakava'nın kullandığı gümüş rengi kurşunkalemin aynısı. Ucu körelmiş. Eline alıp uzun bir süre bakıyor kaleme. *VERITECH* adı hafızasında hiçbir şey çağrıştırmıyor. Bu bir şirket adı mı? Ya da bir ürün adı mı? Bilmiyor. Hafifçe başını eğiyor. Kurşunkalem dışında bu oda hakkında bilgi edinebileceği başka hiçbir şey yok.

Neden böyle bir yerde tek başına olduğunu anlayamıyor. Bilmediği bir yer burası, hatırlamıyor da neresi olduğunu. *Acaba kim, ne amaçla beni buraya getirmiş olabilir? Öldüm mü yoksa? Bu, ölümden sonraki dünya mı?* Yatağın ucuna oturuyor ve bu olasılık üzerinde düşünmeye başlıyor. Ama öldüğüne inanmıyor. Hem ölümden sonraki yer de böyle bir yer olmamalı. Eğer boş bir ofis binasının bir odasında tek başına kilitli kalmak ölümden sonraki hayat ise, bu, hiçbir kurtuluş şansı kalmamış demek değil midir? *Bu bir rüya olabilir mi? Hayır, değil. Bir rüya için fazla tutarlı her şey. Detaylar somut ve fazla canlı. Burada olan şeylere elimle dokunabiliyorum.* Kurşunkalemin ucunu eline batırıyor, acı duyduğundan emin oluyor. Silgiyi yalayıp, lastiğin tadını alıp almadığını teyit ediyor.

Bu gerçek, diye karar veriyor. *Başka bir tür gerçeklik, bir*

nedenle benim asıl gerçekliğimle yer değiştirmiş durumda. Bu gerçeklik nasıl bir şeyse, beni buraya getiren her kimse ya da her neyse, ben tek başıma, manzarası, çıkış kapısı olmayan, bu tozlu, tuhaf odada terk edilmiş haldeyim, buraya tıkılmış durumdayım. Aklımı mı kaçırdım acaba? Aklımı kaçırıp bir sağlık merkezine kapatılmış olabilir miyim? Hayır, öyle bir şey olamaz. Mantıklı düşünelim, kimin kendi yatağı hastaneye getirilir ki? Üstelik bu oda, bir hastane odasına da hiç benzemiyor. Hapishane hücresi de değil. Burası sadece geniş, boş bir oda, hepsi bu.

Yatağına doğru dönüp eliyle yorganı okşuyor. Hafifçe yastığa vuruyor. Ancak bunlar sıradan bir yorgan ve yastık. Sembol olmadıkları gibi birer kavram da değiller. Gerçek yorgan ve gerçek yastık. Bunlar ona en ufak bir ipucu bile vermiyor. Eri, yüzünün her yerine parmak uçlarıyla dokunuyor. Pijamasının üzerinden iki eliyle memelerini kavrıyor. Her zamanki kendisi olduğundan emin oluyor. Güzel bir yüz ile güzel, biçimli memeler. *Ben bu şekilde bir et parçasıyım, ticari değeri olan bir varlığım,* gibi tutarsız düşünceler geçiyor aklından. Sonra kendisinin gerçekten kendisi olup olmadığından şüpheye düşüyor.

Baş dönmesi geçiyor fakat vücudunun titremesi devam ediyor. Sanki ayaklarını bastığı yer altından çekilip alınmış gibi bir his bu. Bedeni ağırlığını yitirip boş bir oyuğa dönüşmekte. O ana dek onu oluşturan organları, duyuları, kasları, hafızası, bir el tarafından ustaca çekilip alınıyor ondan. Bunun sonucunda, bir hiç olacağını, yalnızca dışarıdaki şeylerin geçmesi için uygun bir kanal gibi bir şey halini alacağını biliyor. Tüylerini diken diken eden müthiş bir yalnızlık duygusu çörekleniyor içine. Yüksek sesle bağırıyor. *Hayır, ben böyle bir şeye dönüşmek istemiyorum.* Ne var ki, yüksek sesle bağırmak, haykırmak istemiş olsa da ağzından gerçekte çıkan, zayıf bir iniltiden başka bir şey değil.

Ne olur yeniden uyuyayım, diye içinden yalvarıyor. *Güzel bir uykunun ardından uyanıp kendi gerçekliğime dönsem ne kadar harika olur.* Şu anda Eri'nin bu odadan kaçmak için düşünebildiği tek yöntem bu. Denemeye değer. Ancak kolayca uykuya dalamaz ki. Çünkü daha az önce uyandı. Ve çok uzun bir süredir, bayağı derin bir uykudaydı. Asıl gerçekliği geride bırakmasına neden olacak kadar derin bir uykuda.

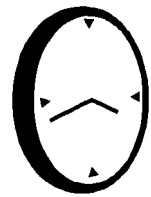
Yerden aldığı gümüş rengi kurşunkalemi parmaklarının arasında tutup çeviriyor. Bu kalemin bir şeyleri hatırlamasına yol açabileceğine dair belli belirsiz bir ümitle. Ancak parmak uçlarında hissettiği, dinmeyen bir özlem. Kurşunkalemi farkında olmadan yere düşürüyor. Yatağa uzanıyor. Yorganın altına girip gözlerini kapatıyor.

Burada olduğumu kimse bilmiyor, diye düşünüyor. *Bunu biliyorum, benim burada olduğumu kimse bilmiyor.*

Biz biliyoruz. Ama ona müdahale etme yetkimiz yok. Onu yukarıdan izliyoruz. Bir görüş açısı olarak giderek geri çekiliyoruz. Tavandan geçip gitgide uzaklaşıyoruz. Biz yükselip uzaklaştıkça Eri Asay'ın görüntüsü de giderek ufalıyor, tek bir nokta haline geliyor, sonunda da kayboluyor. Hızımızı artırıp ta stratosfere doğru çıkıyoruz. Dünya ufalıyor ve sonunda o da yok oluyor. Hiçliğin ortasına doğru bir görüş açısı olarak çekildikçe çekiliyoruz. Kontrolümüz dışında olan bir şey bu.

Sonra bir bakıyoruz, yeniden Eri Asay'ın odasına dönmüşüz. Yatakta kimse yok. Televizyon ekranı görünüyor. Ekranda parazitli bir kum fırtınasından başka bir şey yok. Kulakları tırmalayan bir ses. Bir süre o kumlanmayı boş boş izliyoruz.

Oda giderek kararıyor. Işık hızla kayboluyor. Kum fırtınası diniyor. Tam bir karanlık çöküyor.

11

Mari ve Takahaşi, parktaki bankta yan yana oturuyorlar. Şehrin ortasında yer alan, dar ve uzun, küçük bir park bu. Çevrede eski toplu konutlar var, onun bir köşesine de çocuklar için oyun alanı yapılmış. Salıncak, tahterevalli ve su fıskiyesi var. Sokak lambası etrafı aydınlatıyor. Ağaçlar karanlık dallarını gökyüzüne doğru uzatmış, altlarında çalılıklar var. Ağaçlardan dökülen yapraklar yerleri öyle kaplamış ki toprak görünmüyor, yaprakların üzerinde yürüdükçe hışır hışır diye kuru sesler çıkıyor. Gece yarısı, saatin dördünde parkta ikisinden başka kimse yok. Güz sonunda beyaz ay, keskin bir hançer gibi asılı duruyor gökte. Mari, dizinin üzerindeki yavru kediye, peçeteye sarıp getirdiği sandviçi yediriyor. Yavru kedi iştahla yiyor. Mari, kedinin sırtını okşuyor. Başka kediler de biraz uzaktan izliyor onları.

"Alphaville'de çalıştığım zaman molalarda buraya kedileri beslemeye gelirdim" diyor Takahaşi. "Şimdi tek odalı bir evde

kaldığım için kedi besleyemiyorum, onları çok özlüyorum."

"Ailenle yaşarken kedi besliyor muydun peki?" diye soruyor Mari.

"Kardeşim olmadığından, onun yerine kedimiz vardı."

"Köpek sevmiyor musun?"

"Köpek de severim. Bir sürü besledim de. Ama kedileri daha çok severim. Özel ilgim var."

"Benim ne kedi ne de köpek beslemişliğim var" diyor Mari. "Ablamın hayvan tüyüne alerjisi vardı, hapşırtırdı onu."

"Öyle mi?"

"Onun çocukluğundan beri pek çok şeye alerjisi vardır. Sedir ağacı polenlerine, saman nezlesine neden olan otlara, uskumruya, karidese, yeni boya kokusuna. Bunlar sadece birkaçı."

"Yeni boya kokusu" diyor Takahaşi kaşlarını çatarak, "böyle bir alerjiyi ilk kez duyuyorum."

"Evet ama öyle. Gerçekten de alerjik tepki gösteriyor."

"Nasıl tepkiler?"

"Bedeninde isilik çıkıyor, doğru düzgün nefes alamıyor. Soluk borusunda yumrular oluşuyor, bu durumda da hemen hastaneye götürülmesi gerekiyor."

"Yeni boya kokusunu her alışında mı?"

"Her zaman değil ama çoğu kez."

"Çoğu kez olması bile kötüymüş."

Mari sessiz sessiz kediyi sevmeye devam ediyor.

"Peki ya sen?" diye soruyor Takahaşi.

"Alerjim olup olmadığını mı soruyorsun?"

"Evet."

"Hiçbir şeye alerjim yok" diyor Mari. "Tek bir hastalık bile geçirmedim. Ailemizdeki narin Pamuk Prenses ablamdır, ben ise sağlıklı çoban kızı."

"Bir eve iki Pamuk Prenses fazla olurdu."

Mari başıyla onaylıyor.

Takahaşi, "Ama sağlıklı çoban kızı olmak da fena bir şey değil. Bankların yeni boyanmış olup olmadığından endişe etmene gerek yok" diyor.

Mari, Takahaşi'nin yüzüne bakıyor. "O kadar basit bir durum değil gerçi."

"Elbette o kadar basit bir durum değildir" diyor Takahaşi. "Bunu biliyorum. Baksana, üşümedin mi?"

"Üşümedim, iyiyim."

Mari sandviçten bir parça daha koparıp yavru kediye veriyor. Yavru kedi uzun süredir aç kalmış gibi, iştahla yiyor.

Takahaşi, bir şey söylemek ister gibi ama konuyu açıp açmamakta bir süre tereddüt ediyor. Sonunda konuşmaya karar veriyor. "Aslına bakarsan, bir kez, ablanla oldukça uzun bir süre sohbet etmiştik."

Mari başını kaldırıp onun yüzüne bakıyor. "Ne zaman oldu bu?"

"Nisandı yanılmıyorsam. Akşamüzeri Tower Records'a bir şeyler bakmaya gitmiştim, o gün tesadüfen onunla karşılaştım. Ben yalnızdım, o da tek başınaydı. Bir süre ayakta sohbet ettik ama konuşmamız bitmeyince yakındaki bir kafeye gittik. Bir süre ondan bundan söz ettik. Lisedeki eski sınıf arkadaşınla uzun zaman sonra yolda karşılaşınca konuşulacak türden şeyler. Sen neler yaptın, ben de bu arada şunları bunları yaptım gibi. Ama sonra, içki içilen bir yere geçelim dedi ve orada kendi hakkında oldukça derin ve kişisel şeyler anlattı. Nasıl desem, anlatacak çok şeyi var gibi görünüyordu."

"Derin ve *kişisel* şeyler ha?"

"Öyle."

Mari'nin yüzünden pek anlayamadığı görülüyor. "Neden *seninle* böyle bir konuşma yaptı ki? Sen ve Eri o kadar yakın değildiniz bildiğim kadarıyla."

"Hayır, kesinlikle ablanla o kadar yakın değiliz. İki yıl önce, senin de olduğun gün o otel havuzuna gittiğimizde ilk kez

sohbet etmiştik diyebilirim. Tam adımı biliyor muydu, ondan bile şüpheliyim."

Mari bir şey demeden dizinin üzerindeki kediyi okşamaya devam ediyor.

Takahaşi, "Anladığım kadarıyla, Eri *birileriyle* konuşmak istiyordu. Aslında bu tür şeyler bence yakın bir kız arkadaşla konuşulur. Ama belki de ablanın içini dökeceği yakın bir kız arkadaşı yoktu. Bu yüzden öyle biri yerine beni seçmiş olabilir. Konuştuğu kişi tesadüfen bendim yani. Herhangi başka biri de olabilirdi."

"İyi de neden *seni* seçti acaba? Bildiğim kadarıyla, eskiden beri erkek arkadaş edinme konusunda hiç sıkıntısı yoktu."

"Eminim hiç sıkıntısı olmadığından."

"Buna rağmen, tesadüfen yolda karşılaştığı birine, diğer bir deyişle, hiç de yakın olmadığı birine, oldukça derin ve *kişisel* şeylerini anlatmış. Neden acaba?"

"Neden acaba?" diye yineliyor Takahaşi, bir süre bunu düşünüyor. "Ona zararsız biri olarak görünmüş olabilirim."

"Zararsız mı?"

"Bir seferliğine içini dökse de bir tehdit oluşturmayacak biri anlamında."

"Pek anlayamadım."

"Yani" diyor Takahaşi, konuşmakta güçlük çeker gibi sözleri geveleyerek, "tuhaf ama beni bazen *gey* sanıyorlar. Yolda tanımadığım kişiler laf atıyor, teklifte bulunuyor."

"Ama *gey* değilsin, değil mi?"

"Olmadığımı düşünüyorum... Ama olup olmamam bir kenara, eskiden beri insanlar bana sırlarını anlatırlar. Kadını da erkeği de, pek yakın olmadığım, hatta hayatımda ilk kez gördüğüm insanlar bana yüreklerinin derinliklerindeki en acayip sırlarını açarlar. Neden acaba? Sanki anlattıklarını ben dinlemek istiyormuşum gibi."

Mari onun söyledikleri üzerine düşünüyor. Sonra, "Her

neyse, Eri sana sırlarını anlattı demek" diyor.

"Hı hı. Ya da sırlarını değil de, *kişisel* şeylerini anlattı diyelim."

"Örneğin, ne gibi şeyler anlattı?" diye soruyor Mari.

"Örneğin... ailevi şeyler."

"Ailevi şeyler mi?"

"Yani" diyor Takahaşi.

"Bu ailevi şeylere ben de dahil miydim peki?"

"Evet."

"Nasıl?"

Takahaşi ne şekilde anlatması gerektiğini düşünüyor. "Örneğin, ablan seninle daha yakın olmak istiyormuş."

"Benimle *daha yakın* mı olmak istiyormuş?"

"Senin ikinizin arasına bilinçli olarak mesafe koyduğunu hissediyormuş. Bir yaştan sonra hep öyle olmuş."

Mari iki avucunun içinde nazikçe tutuyor yavru kediyi. Minik kedinin sıcaklığını ellerinde hissediyor.

"Ama aralarında belirli bir mesafe bırakarak da insanlar birbirlerine yakın olabilirler, öyle değil mi?" diye soruyor Mari.

"Elbette" diyor Takahaşi. "Elbette bu da mümkündür. Ancak bir insan için normal olan mesafenin bir diğeri için fazla uzak kaldığı durumlar da vardır."

Nereden çıktığı belli olmayan büyük, kahverengi bir kedi, başını Takahaşi'nin ayağına sürtüyor. Takahaşi eğilip kediyi okşuyor. Sonra cebinden balık köftesi paketini çıkarıyor, paketi yırtıp içindekinin yarısını ona veriyor. Kedi iştahla yiyor.

"Bu, Eri'nin *kişisel* sorunu muydu yani?"

"Kişisel sorunlarından *biriydi*. Sadece o değildi."

Mari susuyor.

Takahaşi anlatmaya devam ediyor: "Benimle konuştuğu sırada Eri Asay çeşit çeşit hap içti. Prada marka çantası haplarla doluydu, *bloody mary* içerken hapları sanki çerez gibi

yutuyordu. Elbette yasal ilaçlardır ama o kadar çok alması hiç normal değildi."

"O, ilaç manyağıdır. Eskiden de öyleydi, gittikçe de kötüleşiyor."

"Birileri durdurmalı onu."

Mari başını sallıyor. "İlaçlar, fallar ve diyet – kimse onu bunlardan vazgeçiremez."

"Bir uzman doktora gitmesinin faydalı olabileceğini ima ettim. Terapist ya da bir psikoloğa. Ama gitmemeye kesin kararlı görünüyordu. Demek istediğim, kendi içinde bir şeyler yaşadığının farkında değildi. Nasıl desem, onun için endişelenmiştim. Eri Asay'a neler oluyor, diye düşünmüştüm."

Mari'nin yüzü asılıyor. "Bunu, telefon edip kendisine doğrudan sorsan nasıl olur? Eğer *gerçekten* Eri için endişe duyuyorsan."

Takahaşi hafifçe iç çekiyor. "Şimdi, bu geceki konuşmamızın başına dönmüş oluyoruz; sizin eve telefon edersem ve telefona Eri Asay çıkarsa, onunla ne konuşacağımı bilmiyorum."

"İyi de karşılaştığınız o gün, baş başa içki içip uzun uzun samimi bir sohbet etmişsiniz, değil mi? Derin ve kişisel bir sohbet."

"Hı hı. Orası öyle ama yine de, *sohbet ettik* desem bile, aslında ben neredeyse hiçbir şey konuşmadım ki. O, kendi başına konuşup durdu, ben ona eşlik ettim sadece. Açık söylemem gerekirse, esasında benim onun için yapabileceğim pek bir şey de yok gibi. En azından daha yakın ve kişisel bir ilişkim olmadığı sürece."

"Ve sen de o denli yakınlaşmak istemiyorsun."

"Nasıl desem... becerebileceğimi sanmıyorum" diyor Takahaşi. Elini uzatıp kedinin kulak arkasını kaşıyor. "Ben o kadar nitelikli değilim desem daha yerinde olur belki."

"Daha açık konuşursak, Eri Asay'a o denli yoğun bir ilgi duymuyor musun yani?"

"Eri Asay da bana yoğun bir ilgi hissetmiyor. Az önce de dediğim gibi, sadece birileriyle konuşmak istemişti. Ben onun için, karşısındaki insan şeklinde bir duvardan öte bir şey değildim ki; arada bir, gerektikçe yanıt veren insan şeklinde bir duvar."

"O başka bir konu; sen Eri'ye yoğun bir ilgi duyuyor musun, duymuyor musun? Evet ya da hayır diye yanıtlasana."

Takahaşi, kafası karışmış gibi, ellerini hafifçe birbirine sürtüyor. Bu hassas bir soru. Yanıtlaması çok zor.

"Evet, ben Eri Asay'a ilgi duyuyorum. Senin ablanda, doğal bir ışıltı var. Bu özel şey, ona doğuştan verilmiş. Mesela, onunla bir şeyler içip samimi bir şekilde sohbet ederken, herkes gözünü dikmiş bakıyordu bize. Neden bu kadar güzel bir kız, benim gibi ezik bir tiple birlikte diye."

"Ama..."

"Ama?"

"İyi düşün" diyor Mari, "ben, 'Eri'ye yoğun bir ilgi duyuyor musun?' diye sormuştum. Sense, 'İlgi duyuyorum' diye yanıtladın. Orada 'yoğun' sözcüğü eksik kaldı. Sanki bir şeyleri bilerek atlıyormuşsun gibi geliyor bana."

Takahaşi, etkilenmiş gibi, "Ne kadar da dikkatlisin" diyor.

Mari sessizce onun konuşmasını bekliyor.

Takahaşi nasıl yanıtlaması gerektiği konusunda biraz bocalıyor. "Ancak... durum şu ki... ablanla karşılaşıp uzun uzun sohbet edince, gitgide tuhaf bir duyguya kapılmaya başladım. İlk başta bu tuhaflığın farkına varmamıştım. Ama biraz zaman geçtikçe iyice hissetmeye başladım. Nasıl desem, *orada olup bitene dahil değilmişim* gibi bir his. Eri gözlerimin önünde olmasına karşın aynı zamanda da kilometrelerce uzaktaydı."

Mari yine bir şey demiyor. Hafifçe dudaklarını ısırarak, konuşmanın devamını bekliyor. Takahaşi acele etmeden uygun kelimeleri bulmaya çalışıyor.

"Demek istediğim şu, ben ne söylersem söyleyeyim, hiçbiri ona ulaşmıyordu. Sanki benimle Eri Asay arasında saydam bir sünger katmanı yükseliyordu, benim ağzımdan çıkan sözcükler bu süngerden geçerken sanki içlerindeki tüm besin emiliyordu. Aslında, Eri benim dediklerimi dinlemiyordu. Konuşurken anlıyordum bunu. Ve onun ağzından çıkanlar da bana doğru düzgün ulaşmıyordu. Çok garip bir histi bu."

Tonbalıklı sandvicin bittiğini anlayan yavru kedi, kendini Mari'nin ellerinden kurtarıp kucağından aşağıya atlıyor. Sonra koşup çalılıkların arasında kayboluyor. Mari, sandvici sardığı peçeteyi buruşturup çantasının içine koyuyor. Eline yapışan ekmek kırıntılarını yere silkeliyor.

Takahaşi, Mari'nin yüzüne bakıyor. "Dediklerimi anlıyor musun?"

"Anlıyor muyum?" diyor Mari. Sonra derin bir nefes alıyor. "Senin bu söylediklerin, benim her zaman Eri'yle ilgili hissettiklerime yakın olabilir. En azından son yıllarda hissettiklerime."

"Söylediklerinin ona doğru düzgün ulaşmadığı gibi bir his mi?"

"Öyle."

Takahaşi balık köftesinin kalanını, yakınına gelen başka bir kediye doğru atıyor. Kedi dikkatli bir şekilde köfteyi kokladıktan sonra heyecanla hapur hupur yiyor.

"Baksana, bir soru sorsam dürüstçe cevaplar mısın?" diyor Mari.

"Tabii."

"Alphaville'e birlikte gittiğin kız benim ablam mıydı yoksa?"

Takahaşi şaşırıp başını kaldırıyor ve Mari'nin yüzüne bakıyor. Küçük bir gölün yüzeyinde yayılıp genişleyen küçük dalgalara bakar gibi.

"Bunu da nereden çıkardın?" diye soruyor Takahaşi.

"Öylesine aklımdan geçti. Biz önsezi sadece. Oydu, değil mi?"

"Hayır, Eri Asay değildi. Başka bir kızdı."

"Doğru mu bu dediğin?"

"Doğru."

Mari bir süre düşünüyor.

"Bir soru daha sorabilir miyim?" diyor Mari.

"Elbette."

"Ablamla birlikte o otele gidip orada onunla seks yaptığını kabul edelim. Bir varsayım olarak."

"Bir varsayım olarak."

"Bir varsayım olarak. Bunun üzerine ben sana, 'Ablamla birlikte o otele gidip orada seks yaptınız, değil mi?' diye sorsam. Bir varsayım olarak."

"Bir varsayım olarak."

"Bunun üzerine sen, 'Evet' diye yanıtlar mıydın?"

Takahaşi kısa bir süre düşünüyor.

"Evet diye yanıtlamazdım" diyor; "sanırım, 'Hayır' derdim."

"Neden?"

"Ablanın özeline girmiş oluruz çünkü."

"Mahremiyetine yani ha?"

"Bir çeşit."

"O halde, 'Bu soruna cevap verememem' demek daha doğru olmaz mı? Eğer söz konusu olan mahremiyet ise?"

Takahaşi soruyor: "Peki ben sana, 'Bu soruna cevap verememem' dersem, bu koşullar altında bu cevabım aslında evet anlamına gelirdi, öyle değil mi? Bu bilinçli bir göz ardı ediş olurdu."

"Bu yüzden her durumda yanıtın hayır olurdu, değil mi?"

"Teorik olarak öyle olurdu."

Mari, gözlerini Takahaşi'nin gözlerine dikip bakıyor: "Benim açımdan hangi cevabı verdiğinin önemi yok. Eri'yle yatmış olup olmamanın da. Bu onun isteğiyse eğer."

"Eri Asay'ın ne istediği hakkında kendisinin bile en ufak

fikri olmayabilir. Neyse, bu konuşmaya artık bir son verelim. Benim Alphaville'e birlikte gittiğim kız başka biriydi, Eri Asay değildi."

Mari hafifçe iç çekiyor. Sonra bir süre susuyor.

"Eri'yle daha yakın olmayı ben de isterdim" diyor. "Özellikle de onlu yaşlarımın başlarında bunu sık sık düşünürdüm. Ablamın en yakın arkadaşı olabilmeyi. Elbette onu biraz idealize ettiğim de olmuştur. Ama o zamanlar Eri çok meşgul biriydi. Genç kız dergilerine modellik yapıyor, bir sürü kursa gidiyor, insanlar çevresinde pervane oluyordu. Bana ayıracak boş vakti yoktu. Demem o ki, ben onunla yakın olmayı istediğim zamanlarda, Eri'nin bu isteğimi karşılayacak lüksü yoktu."

Takahaşi bir şey demeden Mari'yi dinliyor.

"Biz iki kız kardeş olarak, doğduğumuz günden beri aynı çatı altında yaşıyoruz ama sanki gerçekten de iki farklı dünyada yetiştik. Örneğin, yediklerimiz farklıydı. Onun bir sürü şeye alerjisi olduğundan, evdeki herkesten farklı, özel bir mönüsü olurdu."

Mari bir süre konuşmasına ara veriyor.

Sonra devam ediyor: "Onu bir şey için suçlamıyorum. Annemin Eri'yi çok şımarttığını düşünüyorum, gerçi artık bunun da bir önemi yok. Anlatmaya çalıştığım şey kısaca şu; aramızda bir geçmiş ya da yaşanmışlık var. Buna rağmen, senden onun benimle daha yakın olmayı istediğini duyunca, açıkçası ne yapmam gerektiğini bilemiyorum şimdi. Bu duyguyu anlıyor musun?"

"Anlıyorum."

Mari bunun üzerine bir şey demiyor.

"Eri Asay'la konuşurken birden aklıma bir şey geldi" diyor Takahaşi. "Onun seninle ilgili bir tür kompleksi olduğunu düşündüm. Muhtemelen çok uzun zamandan beri."

"Kompleks mi? Eri'nin mi, benimle ilgili ha?"

"Öyle."

"Durum bunun tersi değil yani, öyle mi?"

"Hayır, değil."

"Bunu da nereden çıkardın?"

"Onun kız kardeşi olarak sen her zaman, kendine ait bir imajı korumuşsun. Hayır demen gerektiğinde bunu açık bir şekilde dile getirmişsin. Yapman gerekenleri kendi hızına göre yapıp sürdürmüşsün. Ama Eri Asay senin gibi yapamadı. Kendisine yüklenen görevleri yerine getirdi; etrafındakileri memnun etmek, küçük yaşlarından beri onun işi gibi olmuştu. Senin deyişinle, harikulade bir Pamuk Prenses olma görevini yerine getiriyordu. Şüphesiz herkes onun gözünün içine bakıyordu ama aynı zamanda bu onun için çok yorucuydu herhalde. Yaşamının en önemli dönemlerinde, sağlam bir benlik duygusu oluşturamadı. Kompleks denen sözcük aşırı kaçtıysa, özetle, sana imreniyordu diyebilirim."

"Eri böyle mi dedi sana?"

"Hayır, onun anlattıklarından bu çıkarımı ben yaptım. Haksız da sayılmam bence."

"Abarttığını düşünüyorum" diyor Mari. "Eri'ninkiyle kıyaslandığında biraz daha başına buyruk bir yaşam sürmüş olabilirim. Bunu anlıyorum. Ama bunun somut sonuçları buradaki ben işte: Önemsiz, güçsüz biriyim. Ne bilgim yeterli, ne de yeterince akıllıyım. Güzel olmadığım gibi, beni seven biri de yok. Sağlam bir benlik inşa etmekten söz ediyorsak, bunu başardığımı sanmıyorum. Kendi dar dünyamda tökezleyip duruyorum işte. Böyle birinin nesine imreniyor ki Eri?"

"Senin için bu daha hazırlık aşaması gibi bir şey. Öyle kolayca sonuca ulaşamazsın. Muhtemelen zamana ihtiyacı olanlardansın."

"O kız da on dokuz yaşındaydı" diyor Mari.

"Hangi kız?"

"Alphaville Oteli'ndeki odada tanımadığı bir adam tarafından dövülüp, tüm elbiseleri alınıp, çıplak bedeni kanlar

içinde bırakılan o kız. Güzel bir kızdı. Fakat o kızın yaşadığı dünyada hazırlık aşaması falan yoktu. Henüz zamana ihtiyacı var diye de düşünmüyordu kimse. Haksız mıyım?"

Takahaşi sessizce onaylıyor.

Mari, "İlk gördüğüm andan itibaren o kızla arkadaş olmak istedim. Çok güçlü bir histi bu. Başka bir yerde, başka bir zamanda karşılaşmış olsaydık, mutlaka iyi arkadaş olabilirdik diye düşündüm. Daha önce bir başkasıyla ilgili böyle hissetmemiştim pek. Pek değil, aslında *hiç* böyle hissetmemiştim" diyor.

"Hımın."

"Ama ne düşünürsem düşüneyim, yaşadığımız dünyalar fazlasıyla farklıydı. Elimden de bir şey gelmiyordu. Ne kadar gayret etsem de."

"Öyle tabii."

"Ne var ki, kısacık bir süre görüşmemize ve çok az konuşmamıza karşın, şimdi her nedense o kız benim içimde yaşamaya devam ediyor gibi bir hisse kapılıyorum. Sanki benim bir parçam haline gelmiş gibi. Pek iyi ifade edemiyorum ama..."

"Sen o kızın acısını hissedebiliyorsun."

"Öyledir belki de."

Takahaşi derin derin düşünüyor. Sonra konuşuyor:

"Biraz düşündüm de, olaya şöyle bakmaya ne dersin? Ablanın nerede olduğunu bilmiyorum ama diyelim ki başka bir Alphaville'de ve biri tarafından nedensiz bir şiddet görüyor. Sonra sessiz bir çığlık atıyor ve bedeninden de görünmez kanlar akıyor."

"Mecazi anlamda, değil mi?"

"Evet" diyor Takahaşi.

"Eri'yle konuşunca böyle bir izlenime mi kapıldın?"

"Eri birçok problemi tek başına yüklenmiş ve artık daha ileriye gidemiyor, yardım istiyor. Ve kendi canını acıtarak bu

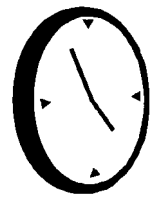
duygusunu ifade ediyor. Bu, varsayımdan öte bir şey, açık bir şekilde görülüyordu."

Mari banktan kalkıyor, gece göğüne bakıyor. Sonra gidip salıncağa oturuyor. Sarı bez ayakkabısının kuru yapraklar üzerinde çıkardığı kuru ses, parkta abartılı bir şekilde yankılanıyor. Salıncağın kalın ipinin sağlamlığını ölçmek istercesine bir süre onlara dokunuyor. Takahaşi de banktan kalkıyor, kurumuş yaprakların üzerinde yürüyerek geliyor, Mari'nin yanındaki salıncağa oturuyor.

"Eri şimdi uyuyor" diyor Mari, itiraf eder gibi. "Çok derin bir uykuda hem de."

"Herkesin uyuduğu saat bu."

"Öyle değil" diyor Mari, "o uyanmak istemiyor."

12

Şirakava'nın çalıştığı ofis.

Şirakava, üst tarafı çıplak halde yoga matına uzanmış, karın egzersizi yapıyor. Gömlek ve kravatı, sandalyenin arkasına asılı, gözlük ve saati masanın üzerinde yan yana duruyor. Zayıf bir vücudu var ama göğsü geniş, karnında hiç yağ yok. Kasları sıkı. Çıplak hali, giyinik haldeyken verdiği izlenimden tamamıyla farklı. Derin ama kesik nefesler alarak gövdesini hızla yukarı kaldırıp sağa sola çeviriyor. Göğsündeki ve omzundaki küçük ter damlaları floresan ışığında parlıyor. Masanın üzerindeki mini müzik setinde, Brian Asawa'nın seslendirdiği bir Scarlatti kantatı çalıyor. Müziğin sakin temposunun, bedeninin sert hareketleri ile uyumsuz olduğu düşünülebilir, ne var ki, müziğin akışına ayak uydurarak, bedenini ustalıkla kontrol ediyor. Gece yarısı şirketteki işini bitirip eve dönmeden önce, ofiste yerde, klasik müzik dinleyerek kendiyle baş başa bir seri hareket yapmak, günlük alışkanlıkların-

dan biri olmalı. Kendinden emin, hareketleri sistematik.

Belirli sayıda diz çökme hareketinden sonra yoga matını sarıp dolabına kaldırıyor. Raftan beyaz yüz havlusunu ve plastik tıraş takımı çantasını alıp tuvalete gidiyor. Üstü çıplak halde sabunla yüzünü yıkıyor, havluyla kuruluyor, sonra vücudundaki teri siliyor. Hareketlerinin her biri özenli. Tuvaletin kapısını açık bıraktığı için Scarlatti buradan da duyuluyor. 17. yüzyıldan kalma bu müziğe eşlik ederek ara sıra mırıldanıyor. Tıraş takımı çantasından küçük bir şişe deodoran çıkarıp koltukaltlarına sıkıyor. Yüzünü yaklaştırıp kokusunu kontrol ediyor. Sonra sağ elini defalarca açıp kapıyor, birkaç hareket deniyor. Elinin üzerinde şişlik var mı diye kontrol ediyor. Göze çarpacak kadar şiş değil. Acısı ise azalmış olsa da hâlâ hissediliyor.

Çantadan küçük bir saç fırçası çıkarıp saçını düzeltiyor. Saç çizgisi biraz geriye çekilmiş ama alnının şekli fena olmadığından saçları azalmış gibi görünmüyor. Gözlüğünü takıyor. Gömleğinin düğmelerini ilikleyip kravatını bağlıyor. Soluk gri renkli gömlek üzerine şal desenli, lacivert kravat. Aynaya bakarak, gömleğinin yakasını, kravatını düzeltiyor.

Şirakava, tuvaletteki aynada yüzünü inceliyor. Yüz kaslarını oynatmadan, uzun bir süre keskin bakışlarla süzüyor kendini. Elleri, lavaboya dayanmış halde. Nefesini tutmuş, göz bile kırpmıyor. Böylece durursa sanki *başka bir şey* çıkıp gelecekmiş gibi bekliyor. Tüm algılarını ve bilincini kapatarak, mantığını dondurarak zamanın akışını biraz da olsa durdurmak. Yapmaya çalıştığı şey bu işte. Ben denen varlığı, mümkün olduğunca manzara içinde eritip ona katmak. Her şeyi nötr, hareketsiz bir yaşam gibi göstermek.

Ne var ki, varlığını ne kadar bastırsa da, *başka bir şey* çıkıp gelmiyor. Aynadaki görüntüsü, gerçek görüntüsünden başka bir şey değil. Tamamen var olan şeyin yansımasından ibaret. Şirakava vazgeçip derin bir soluk alıyor, ciğerlerini

taze havayla dolduruyor ve bedeninin duruşunu düzeltiyor. Kaslarını gevşetiyor, boynunu birkaç kez sağa sola iyice çeviriyor. Sonra lavabonun üzerinde duran özel eşyalarını tekrar plastik çantaya dolduruyor. Bedenini kuruladığı havluyu buruşturup çöp kutusuna atıyor. Çıkarken, tuvaletin ışığını kapatıyor. Kapı kapanıyor.

Şirakava çıkıp gittikten sonra da bakış açımız öylece tuvalette kalıyor, sabit bir kamera olarak, karanlık aynayı çekmeye devam ediyoruz. Aynada, Şirakava'nın görüntüsü yansımakta hâlâ. Şirakava –ya da onun görüntüsü mü demek gerekir?– aynadan bize doğru bakıyor. İfadesi sabit, tek bir hareket yok. Dimdik bakarak bizim tarafı süzüyor. Ancak, sonunda usanmış gibi bedeninin kaslarını gevşetiyor, derin bir nefes alıyor, başını sağa sola çeviriyor. Sonra elini yüzüne götürüp yanağını birkaç kez ovuşturuyor, etine değme hissini kontrol ediyormuşçasına.

Şirakava, masada bir şeyler düşünerek, gümüş renkli, üzeri marka baskılı kurşunkalemi parmaklarının arasında döndürüyor. Bu kalem, Eri Asay'ın uyandığı odanın zeminine düşenle aynı. *VERITECH* yazıyor üzerinde. Ucu kör. Bir süre kurşunkalemle oynadıktan sonra onu kalemliğe bırakıyor. Kalemlikte aynı kalemden altı tane daha var. Diğer kalemlerin uçları sipsivri.

Eve dönmek için hazırlanmaya başlıyor. Yanında götüreceği evrağı kahverengi deri çantasına koyup takım elbisesinin ceketini giyiyor. Tıraş takımı çantasını tekrar dolaba kaldırıp, dolabın yanında yerde duran büyük alışveriş çantasını masasına koyuyor. Sandalyeye oturup çantanın içindekileri birer birer çıkarıp inceliyor. Alphaville'deki Çinli eskort kızdan çaldığı kıyafetler bunlar.

Koyu krem rengi manto ve uzun topuklu kırmızı ayakka-

bılar. Ayakkabının tabanı çok yıpranmış durumda. Boncuklu, bisiklet yaka pembe bir hırka, işlemeli beyaz bir bluz ve daracık bir mini etek. Siyah tayt. Koyu pembe iç çamaşırları. Ucuz, sentetik, dantelli. Bu kıyafetler seksi olmaktan ziyade, acınası geliyor ona. Bluz ve iç çamaşırlarında kara kan lekesi var. Ucuz bir kol saati. Siyah, suni deri çanta.

Bunları birer birer eline alıp incelerken, Şirakava'nın yüzünde hep aynı ifade var: *Bunlar da nereden geldi buraya?* der gibi. Şaşkın, hoşnutsuz bir ifade. Kuşkusuz, Alphaville Oteli'nin bir odasında ne yaptığını gayet iyi hatırlıyor. Unutmaya çalışsa bile, sağ elindeki acı ona olanları anımsatıyor. Buna rağmen, orada bulunan hiçbir şey onun için bir anlam taşımıyor gibi. Değersiz çöp bunlar. Onun yaşamına girmemesi gereken türde şeyler. Yine de, duygusuz ama dikkatli bir şekilde yakın geçmişin perişan kalıntılarındaki kazısını sürdürüyor.

Çantanın tokasını açıp içindekileri masanın üzerine boşaltıyor. Mendil, kâğıt peçete, pudra kutusu, ruj, birkaç küçük kozmetik eşyası. Boğaz pastili. Küçük bir kutu vazelin, prezervatif kutusu. İki adet tampon. Tacizcilere karşı küçük bir kutu göz yaşartıcı sprey (şanslı Şirakava, kızın bunu çantasından çıkaracak zamanı olmamış). Bir çift ucuz küpe. Yara bandı. Doğum kontrol haplarının bulunduğu bir kutu. Kahverengi cüzdan. Cüzdanında, onun başta verdiği üç adet on bin yenlik banknot. Gerisi birkaç bin yenlik banknot ve madeni bozuk para. Bunlardan başka, telefon kartı ile metro biniş kartı. Güzellik salonu indirim kuponu. Kimliğini açığa çıkaracak türde bir şey yok. *Nasıl olsa benim verdiğim para. Geri alıyorum sadece.*

Çantada, kapaklı cep telefonu da var. Kontörlü hat. Sahibi takip edilemez. Telefonda telesekreter özelliği açık. Telefonu açıyor ve mesajları dinleme butonuna basıyor. Birkaç mesaj kayıtlı ama hepsi de Çince. Hepsinde aynı adamın sesi. Hız-

lı hızlı, azarlar gibi konuşuyor. Mesajlar kısa. İçeriği anlayamıyor elbette. Yine de telesekreteri kapatmadan önce kayıtlı mesajları sonuna kadar dinliyor.

Bir yerden kâğıt çöp torbası bulup geliyor, cep telefonu dışındakilerin tümünü onun içine doldurup küçücük yapana kadar sıkıyor ve ağzını bağlıyor. Sonra kâğıt torbayı içindekilerle birlikte plastik bir çöp torbasına koyuyor, içindeki havayı tamamen çıkardıktan sonra bu torbanın da ağzını bağlıyor. Yalnızca cep telefonu diğerlerinden ayrı, masanın üzerinde duruyor. Telefonu eline alıyor, bir süre ona bakıyor, sonra tekrar masanın üzerine koyuyor. Ancak bir sonuca varamıyor.

Şirakava, düğmesine basıp kapattığı mini müzik setini masanın en altındaki derin çekmeceye koyup kilitliyor. Mendille gözlüğünün camlarını özenle sildikten sonra masadaki kablolu telefondan taksi şirketini arıyor. Şirketinin adıyla kendi adını söyleyip bir taksinin on dakika sonra çıkış kapısına gelmesini istiyor. Askıdaki soluk gri trençkotunu giyip, kızın masanın üzerinde duran cep telefonunu cebine atıyor. Deri çantasıyla çöp poşetini eline alıyor. Kapının önünde durup odaya bakarak bir sorun olup olmadığını kontrol ettikten sonra ışıkları kapatıyor. Tavandaki tüm floresan lambaları sönse de, odanın içi karanlık olmuyor. Cadde ve reklam panolarının ışıkları perdenin arasından içeri sızıyor, odayı belli belirsiz aydınlatıyor. Şirakava ofisin kapısını kapatıyor, koridora çıkıyor. Koridorda yürürken ayakkabılarından tok sesler çıkıyor. Uzun uzun esniyor, sanki *sıradan bir gün daha nihayet bitti,* der gibi.

Asansörle aşağıya iniyor. Binanın kapısını açıyor, dışarı çıkıp kapıyı kilitliyor. Ağzından çıkan nefes bembeyaz. Biraz bekledikten sonra taksi geliyor. Orta yaşlı bir şoför, sürücü koltuğu tarafındaki camı açıp Şirakava'nın adını teyit ediyor. Sonra gözü Şirakava'nın elindeki çöp poşetine takılıyor.

"Yiyecek artığı değil, kokmaz" diyor Şirakava. "Ayrıca hemen yakında atacağım."

"Sorun değil, buyurun" diyor şoför. Kapıyı açıyor.

Şirakava taksiye biniyor.

Şoför aynaya bakarak konuşmaya başlıyor: "Affedersiniz ama yanılmıyorsam daha önce de arabama binmiştiniz. Yine bu saatlerde, buraya sizi almaya gelmiştim. Şeyy, eviniz Edoda'daydı, değil mi?"

"Tetsugakudo" diyor Şirakava.

"Öyleydi değil mi, Tetsugakudo tabii. Bugün de mi oraya?"

"Evet. Beğensem de beğenmesem de, gidecek başka bir yerim yok zaten."

"İnsanın gidecek bir yerinin olması iyi bir şey" diyor şoför. Sonra gaza basıyor. "Peki ama zor değil mi? Her zaman bu kadar geç saatlere kadar çalışmak."

"Ekonomik durgunluktan dolayı maaşlar artmıyor, artan yalnızca fazla mesailer."

"Ben de aynı durumdayım. Kazancım azaldıkça, o açığı çalışma saatlerimi artırarak kapatmak zorundayım. Ama, fazla mesai yapınca en azından taksi ücretini şirket karşılıyordur; benden iyi durumdasınız. Gerçekten öyle."

"Ee yani, bu saatlere kadar çalıştırıp da taksi ücretini ödemezlerse, eve dönemem ki" diyor Şirakava acı bir tebessümle.

Sonra bir şey geliyor aklına. "Aa, neredeyse unutuyordum. Şu ilerideki kavşaktan sağa dönüp 7-Eleven'ın önünde durabilir misin? Eşimin siparişleri var da. Çabucak alırım."

Şoför aynaya bakarak konuşuyor: "Oradan sağa dönünce cadde tekyönlü, yolu uzatmış oluruz. Yol üstünde başka marketler de var, onlar olmaz mı?"

"Aradığım sadece o markette bulunuyor. Hem bir an önce şu çöp poşetinden de kurtulmak istiyorum."

"Olur. Benim için problem değil. Sadece taksimetre fazla yazabilir, o yüzden sordum."

Şoför kavşaktan sağa dönüp ilerliyor, uygun bir yerde arabayı durdurup kapıyı açıyor. Şirakava çantasını koltukta bırakıp çöp poşetini alarak arabadan iniyor. 7-Eleven'ın önündeki çöp kutusu ağzına kadar dolu. Elindeki çöp poşetini diğer çöplerin üzerine koyuyor. Bir sürü benzer çöp poşeti birbirine karışınca, onun getirdiği poşet özelliğini kaybediveriyor. Sabah olunca çöp kamyonu gelip onları alacak. İçinde yiyecek artığı olmadığından kargaların poşeti parçalama olasılığı da yok. Son olarak bir kez daha çöp yığınına baktıktan sonra markete giriyor.

Markette müşteri yok. Kasadaki genç adam cep telefonunda biriyle konuşmaya dalmış. Southern All Stars'ın yeni parçası çalıyor. Şirakava doğrudan süt kutularının olduğu yere gidiyor, bir kutu Takanaşi marka az yağlı süt alıyor. Son tüketim tarihini kontrol ediyor. Uygun. Sonra büyük bir plastik kap yoğurt alıyor. Derken birden aklına geliyor; montunun cebinden Çinli kızın cep telefonunu çıkarıyor. Etrafa bakınıyor, kimsenin görmediğinden emin olunca, onu peynir kutularının rafına bırakıyor. Küçük gümüş renkli telefon, tuhaf biçimde oraya yakışıyor. Sanki çok önceden beri oradaymış gibi. Şirakava'nın elinden çıkıp 7-Eleven'ın bir parçası oluyor.

Kasada hesabı ödeyip hızlı adımlarla taksiye dönüyor.

"Bulabildiniz mi?" diye soruyor şoför.

"Buldum" diyor Şirakava.

"O halde doğrudan Tetsugakudo'ya gidiyorum."

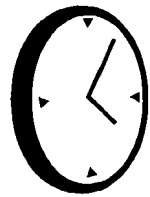
"Biraz uyuyacağım galiba, yaklaşınca uyandırır mısın?" diyor Şirakava. "Şoova Shell istasyonu var yol üzerinde, onun az ilerisi."

"Anladım. Rahatınıza bakın siz."

Şirakava süt ve yoğurdun bulunduğu poşeti yanına koyup, kollarını kavuşturarak gözlerini kapatıyor. Uyuyamayacağını biliyor. Ancak eve varıncaya dek, şoförle havadan sudan konuşmak istemiyor. Gözlerini kapatarak canını sıkmayacak

bir şeyler düşünmeye çalışıyor. Günlük, derin anlamı olmayan bir şey. Ya da basit kavramsal bir şey. Ne var ki, tek bir şey bile gelmiyor aklına. Hiçbir şey düşünmeyince, sağ elindeki keskin acıyı hissediyor sadece. Kalp atışıyla aynı ritimde zonkluyor, deniz sesi gibi uğulduyor kulaklarında. *Tuhaf*, diye düşünüyor. *Deniz buradan çok uzakta.*

Şirakava'nın bindiği taksi, bir süre ilerledikten sonra kırmızı ışıkta duruyor. Büyük bir kavşak, uzun süre yanan kırmızı ışık. Çinli adamın kullandığı siyah Honda motosiklet de kırmızı ışıkta bekliyor. İkisinin arasında yalnızca bir metre kadar mesafe var. Ancak motosikletli adam, dosdoğru önüne bakıyor, Şirakava'yı fark etmiyor. Şirakava koltuğa gömülmüş halde, gözleri kapalı. Uzak, hayali deniz sesi yankılanıyor kulaklarında. Işık yeşile dönüyor, motosiklet öne doğru atılıp hızlanıyor. Taksi, Şirakava'yı uyandırmamak için sessizce ilerliyor, sola dönüp şehirden uzaklaşıyor.

13

Gece yarısı terk edilmiş parkta, Mari ve Takahaşi yan yana iki salıncakta oturuyorlar. Takahaşi yandan Mari'nin yüzüne bakıyor. Suratındaki ifadeden az önce duyduklarını pek idrak edememiş olduğu anlaşılıyor. Konuşmaya devam ediyorlar.

"Uyanmak istemiyor mu?"

Mari bir şey demiyor.

"Bu ne demek?" diye soruyor Takahaşi.

Mari kararsız bir halde susuyor, ayak uçlarına bakıyor. Bunu anlatmaya hazır değil gibi.

"Baksana, biraz yürüyelim mi?" diye soruyor Mari.

"Olur. Yürüyelim. Yürümek iyidir. Yavaş yürü, bol su iç."

"O da ne demek?"

"Benim yaşam mottom. Yavaş yürü, bol su iç."

Mari onun yüzüne bakıyor. Tuhaf bir motto bu. Ama yorum yapmadığı gibi soru da sormuyor. Salıncaktan kalkıp

yürümeye başlıyor, Takahaşi de onun peşinden gidiyor. İkisi parktan çıkıp şehrin aydınlık tarafına doğru yürümeye başlıyorlar.

"Şimdi Skylark'a mı dönüyorsun?" diye soruyor Takahaşi.

Mari hayır anlamında başını sallıyor. "Restoranda oturup kitap okumak benim için epey rahatsız edici olmaya başladı."

"Demek istediğini anlıyor gibiyim" diyor Takahaşi.

"Mümkünse yeniden Alphaville'e gitmek istiyorum."

"Seni götüreyim. Nasıl olsa prova yaptığımız yere yakın."

"*Ne zaman istersen gel,* demişti Kaoru Hanım ama rahatsız eder miyim acaba?" diyor Mari.

Takahaşi başını sallıyor. "Ağzı bozuktur ama dürüst bir insandır. Eğer, *ne zaman istersen gel,* dediyse, sözüne güvenebilirsin."

"Peki."

"Hem ne de olsa bu saatte orada pek iş olmaz. Sen yanına gidersen sevinir de."

"Senin grubun provası sürecek daha, değil mi?"

Takahaşi, kol saatine bakıyor. "Bu muhtemelen son sefer olduğundan elimden gelenin en iyisini yapayım, sonuna kadar eğleneyim istiyorum."

Şehir merkezine dönüyorlar. Bu saatte etrafta bir iki kişi dışında kimse görünmüyor. Saat sabahın dördü, şehrin en durgun zamanı. Caddeye bir sürü şey saçılmış halde. Alüminyum bira kutuları, ayaklar altında çiğnenmiş bir gazete, ezilmiş bir karton kutu, plastik şişeler, sigara izmaritleri. Bir arabanın arka farının parçaları. Bir iş eldiveni teki. Bir indirim kuponu. Bir parça kusmuk. İri ve kirli bir kedi, hevesle çöp kutularını kokluyor. Fareler tarafından dağıtılmadan, şafakta kargalar yiyecek avına çıkmadan önce, kendi payını güvenceye almak istiyor. Neon ışıklarının yarısı sönmüş; tüm

gece açık olan marketin ışıkları daha da göze çarpıyor. Park etmiş araçların sileceklerine gelişigüzel biçimde reklam broşürleri sıkıştırılmış. Yakındaki otobandan geçen büyük kamyonların uğultusu duyuluyor. Kamyon şoförlerinin mesafe kat etmeleri için en uygun zaman, çünkü yollar boş. Mari, Red Sox şapkasını gözlerine kadar indirmiş, iki elini spor montunun ceplerine sokmuş. Yan yana yürürlerken aralarındaki boy farkı iyice ortaya çıkıyor.

"Neden Red Sox şapkası takıyorsun?" diye soruyor Takahaşi.

"Birisi vermişti" diyor Mari.

"Red Sox hayranı değilsin yani?"

"Beyzboldan hiç anlamam."

"Benim de beyzbola pek ilgim yoktur. Daha çok futbol meraklısı sayılırım" diyor Takahaşi. "Her neyse, ablanla ilgili olarak. Az önce konuşuyorduk ya..."

"Hı hı."

"Pek iyi anlayamadım; Eri Asay gözünü artık hiç açmayacak mı?" diye soruyor Takahaşi.

Mari başını kaldırıp cevap veriyor: "Kusura bakma ama bu konuyu yürürken konuşmak istemiyorum. Hassas bir konu çünkü."

"Pekâlâ."

"Başka bir şeylerden söz etsene."

"Ne gibi?"

"Ne olursa. Kendinden söz et."

Takahaşi bir süre düşünüyor.

"İç açıcı bir konu olduğunu düşünmüyorum ama."

"Olsun. İç karartıcı olsa da anlat."

"Annem ben yedi yaşındayken öldü" diyor Takahaşi. "Meme kanseri. Geç teşhis edildiği için teşhisten sadece üç ay sonra öldü. Göz açıp kapayıncaya kadar. Hastalık çok hızlı ilerlemiş, doğru düzgün tedavi görecek fırsatı olmadı. Babam bu

süre boyunca hapishanedeydi. Daha önce söz etmiştim hani."

Mari yine başını kaldırıp Takahaşi'ye bakıyor.

"Sen yedi yaşındayken annen meme kanseri oldu ve baban tüm o süre boyunca hapishanedeydi ha?"

"Evet, öyle" diyor Takahaşi.

"Yani tek başına mıydın?"

"Aynen öyle. Babam dolandırıcılıktan tutuklanıp iki yıl hapis cezasına mahkûm oldu. Saadet zinciri gibi bir şey kurmuş anladığım kadarıyla. Çok büyük zarara neden olmuştu; gençliğinde öğrenci olaylarına karışmaktan da sabıkası olunca, cezası ertelenmedi. Örgüte para toplamak için dolandırıcılık suçu işlediğinden şüphelenildi. Aslında ilgisi yoktu. Annemin beni onunla görüşmem için birkaç kez hapishaneye götürdüğünü hatırlıyorum. Acayip soğuk bir yerdi. Babam hapishaneye girdikten altı ay kadar sonra anneme meme kanseri teşhisi kondu ve hemen hastaneye yatırıldı. Kısacası, ben de geçici bir süre için yetim ve öksüz oldum. Babam hapishanede, annem hastanedeydi."

"Bu arada kim ilgilendi seninle?"

"Sonradan öğrendim, annemin hastane giderleri ile benim bakım masraflarımı babamın ailesi karşılamış. Babamın, ailesi ile ilişkisi yok gibiydi, aralarındaki bağ çok uzun bir süredir kopuktu, ne var ki, yedi yaşındaki bir çocuğu göz göre göre tek başına bırakamazlardı. Teyzem zoraki bir şekilde iki günde bir gelip bana baktı. Komşular da nöbetleşerek ilgilendiler benimle; çamaşırlarımı yıkayıp alışverişimi yaptılar, eve yemek taşıdılar. Evimiz o zamanlar eski mahallelerden birindeydi, böyle olması iyi bir şeydi. Öyle yerlerde hâlâ *komşuluk* devam ediyor. Yine de pek çok şeyi tek başıma yapıyordum galiba. Kendime basit yemekler pişirir, okula gitmek için hazırlanırdım. Ama bu kısımları hayal meyal hatırlıyorum. Sanki çok uzaktaki başka birinin başına gelmiş gibi."

"Baban ne zaman döndü eve?"

"Annem öldükten üç ay kadar sonra. Durum ortadaydı, o yüzden de şartlı salıverildi. Elbette ki babamın eve dönmesine çok sevinmiştim. Artık yetim değildim. Ne de olsa o güçlü bir yetişkindi. Rahat bir nefes alabilirdim artık. Geri döndüğünde üzerinde eski yünlü kumaş pardösüsü vardı, o insana kaşıntı veren hissi ve sigara kokusunu şimdi bile hatırlarım."

Takahaşi, montunun cebinden ellerini çıkarıyor, ensesini birkaç kez sıvazlıyor.

"Ama biliyor musun, babama yeniden kavuşmuş olsam da yüreğimin derinliklerinde bir rahatlama hissedememiştim. Nasıl ifade edeceğimi bilemiyorum ama bir şeyler içimde yerine oturmamıştı sanki. Nasıl desem, sanki aldatılıyormuşum gibi hissediyordum. Diğer bir deyişle, gerçek babam uzaklarda bir yerlerde ebediyen kaybolmuştu da onun boşluğunu doldurmak için başka biri babamın kılığında benim yanıma gönderilmişti, bunun gibi bir histi. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Eh işte" diyor Mari.

Takahaşi bir süre sessiz kalıyor. Sonra konuşmasına devam ediyor:

"Demek istediğim, o zaman şöyle hissetmiştim: Babam, *ne olursa olsun beni tek başıma bırakmamalıydı*. Beni bu dünyada bir yetim olarak bırakmamalıydı. Hapishaneye girmemeliydi. Hapishanenin nasıl bir yer olduğunu o zamanlar tam olarak kavrayamıyordum elbette. Henüz yedi yaşındaydım. Ama oranın kocaman bir dolaba benzediğini düşünüyordum. Karanlık, korkutucu ve uğursuz bir yer. Babam öyle bir yere hiç gitmemeliydi."

Takahaşi hikâyesine son verip soruyor:

"Senin baban hiç hapishaneye girdi mi?"

Mari başını sallıyor. "Bildiğim kadarıyla girmedi."

"Ya annen?"

"Girmedi diye biliyorum."

"Şanslısın. Yaşamında böyle bir şey olmadığı için mutlu olmalısın" diyor Takahaşi. Sonra gülümsüyor. "Gerçi muhtemelen sen bunun farkında bile değilsindir."

"Bunu hiç düşünmemiştim."

"Çoğu insan düşünmez. Ben düşünürüm."

Mari, Takahaşi'nin yüzüne bakıyor.

"Peki ondan sonra baban bir daha hapishaneye girdi mi?"

"Babam daha sonra tek bir kez bile yasal bir problem yaşamadı. Hayır, belki de yaşamıştır. Aslında mutlaka bir işler karıştırmıştır. Doğru yoldan ayrılmadan yürüyecek bir insan değildi çünkü. Ama yeniden hapishaneye girmesini gerektirecek suçlara bulaşmadı. Ama kesinlikle hapis cezası alacak bir şey yapmıştır. Ya da ölmüş anneme ve bana karşı, kendince bir sorumluluk hissediyordu belki de. Her neyse, oldukça karanlık çevrelerde bulunmasına karşın bir şekilde saygıdeğer bir işletmeci oldu. Büyük iniş çıkışlar yaşadı, bir gün acayip zengindik, ertesi gün kıt kanaat geçinecek hale geliyorduk. Lunaparktaki hız trenine binmek gibi bir duyguydu. Babam, bazen şoförlü kocaman bir Mercedes Benz'e biniyordu, bazen de bana bisiklet alacak parası bile olmuyordu. Gecenin bir vakti gizlice evimizi taşıdığımız da oldu. Her gittiğimiz yerde bir tedirginlik duyduğundan hiçbir yere yerleşemedik; altı ayda bir okul değiştirdim. Elbette hiç arkadaş da edinemedim. Ben ortaokula başlayana kadar bu neredeyse hep böyle devam etti."

Takahaşi ellerini bir kez daha montunun ceplerine sokuyor, kasvetli hatıralarını bir kenara atmak ister gibi başını sallıyor.

"Şimdi *az çok* yola gelmiş durumda. Ne de olsa nüfus patlamasının yaşandığı bir dönemin insanı olduğundan, güçlüdür. Mick Jagger'a da 'sör' unvanı verildi ya – o nesil işte. Kıt kanaat geçinilen bir hayatta ayakta kalmayı başarıp yaşamaya devam ediyor. Yaptıkları konusunda içinde de-

rin sorgulamalara girmese de dersini almış oluyor. Babamın şimdi ne işle uğraştığını bilmiyorum. Ben ona sormuyorum, o da anlatmıyor. En azından okul harcımı hiç geciktirmeden ödüyor. Aklına estiğinde cep harçlığı verdiği bile oluyor. Bu dünyada bazı şeyleri bilmemenin daha iyi olduğu durumlar vardır."

"Baban tekrar evlendi mi?"

"Annemin ölümünden dört yıl sonra. Bir erkek olarak tek başına çocuk yetiştirecek kahramanlardan değildi kendisi."

"Babanla yeni eşi çocuk yapmadılar mı?"

"Hayır, ben tek çocuğum. Üvey annem beni gerçekten kendi çocuğu gibi yetiştirdi. Bunun için ona şükran duyuyorum. Bu yüzden, asıl problem bende."

"Nasıl bir problem bu?"

Takahaşi gülümseyerek Mari'ye bakıyor. "Bir kez öksüz kalan biri, ölene dek öksüz kalmış demektir. Sık sık aynı rüyayı görüyorum: Yedi yaşındayım ve yine öksüzüm. Yapayalnızım ve güvenebileceğim tek bir yetişkin yok çevremde. Akşam vakti, etraf gitgide kararıyor. Gece olmak üzere. Hep aynı rüya. Rüyamda, hep yedi yaşına dönüyorum. Böylesi bir yazılım işte; bir kez virüs girince de, değiştirmek mümkün olmaz."

Mari susuyor.

"Ama normalde pek dertlenmiyorum bu konuda" diyor Takahaşi. "Düşünüp durmakla bir yere varılmıyor çünkü. Günübirlik yaşayıp gitmekten başka yapacak bir şey yok."

"Çok yürüyüp, suyu yavaş yavaş içmek daha iyi, değil mi?"

"Öyle değil" diyor, "*Yavaş* yürü, *bol* su iç."

"Her ikisi de aynı gibi görünüyor."

Takahaşi bunun üzerine ciddi bir şekilde düşünüyor. "Öyle mi? Öyledir belki de."

Daha fazla konuşmuyorlar. Sessizce yürümeye devam ediyorlar. Ağızlarından beyaz buharlar çıkararak karanlık merdivenlerini tırmanıp Alphaville Oteli'nin önüne varıyorlar.

Otelin parlak mor renkli neon ışıklarını özlemiş olduğunu hissediyor Mari.

Takahaşi otelin girişinde duruyor, alışılmadık bir ciddiyetle, karşıdan Mari'nin suratına bakıyor. "Sana itiraf etmem gereken bir şey var."

"Ne?"

"Seninle aynı şeyi düşünüyorum" diyor. "Ama bugün olmaz. İç çamaşırım temiz değil."

Mari başını tiksintiyle sallıyor. "Beni yoruyorsun, böyle şakalar yapmayı bırakamaz mısın?"

Takahaşi gülüyor. "Altıda seni almaya gelirim. İstersen birlikte kahvaltı yapalım. Nefis omletler yapan bir restoran biliyorum. Güzelce kabarmış ve sıcak omletler. Şey, omlette de bir sorun olduğunu düşünüyor musun? Mesela, genleriyle oynanması, sistematik hayvan katliamı, politik yanlışlık gibi?"

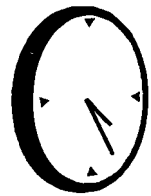
Mari biraz düşünüyor. "İşin politik kısmını bilmiyorum ama tavuklarda sorun varsa, doğal olarak, yumurtalarında da sorun olabilir."

"Ne fena" diyor Takahaşi kaşlarını çatarak. "Benim sevdiğim her şeyde mutlaka bir sorun çıkıyor."

"Omleti ben de severim."

"O halde bir noktada uzlaşalım" diyor Takahaşi, "süper leziz bir omlet bu dediğim."

El sallayıp, tek başına prova yerine doğru yürümeye başlıyor. Mari de başındaki şapkasını düzeltip otele giriyor.

14

Eri Asay'ın odası.

Televizyon açık. Üzerinde pijamasıyla Eri, televizyon ekranının içinden, bizim bulunduğumuz bu tarafa bakıyor. Alnına dökülmüş kâküllerini düzeltmek için başını sallıyor. Diğer taraftan ellerini cama yapıştırıyor ve bu tarafa doğru bir şeyler söylemeye başlıyor. Tıpkı boş bir akvaryumun içinde kapalı kalan birinin kalın camın ardından ziyaretçilere, içine düştüğü zor durumu açıklamaya çalışması gibi. Ne var ki, o ses bize ulaşmıyor. Kızın sesi bizim taraftaki havayı titreştiremiyor.

Eri'nin görüntüsünden, hâlâ uyuşuk bir halde olduğu anlaşılıyor. Elini kolunu istediği gibi hareket ettiremiyor. Çok uzun bir süre derin uykuda kaldığından olmalı. Yine de, kendini içinde bulduğu bu akıl sır ermez durumu biraz da olsa anlamaya gayret ediyor. Şaşırmış ve aklı karışmış olsa da bulunduğu yeri, böyle bir yerin var olmasının altındaki man-

tığı, temel varlık nedenini bir şekilde kavrayabilmek için zihnini zorluyor. Duyguları camın ardından bile anlaşılıyor.

Ancak bu, Eri'nin avaz avaz bağırdığı anlamına gelmesin. Israrla bir şey talep ediyor da değil. Avaz avaz bağırarak talep etmekten yorulmuş görünüyor artık. Sesi bu tarafa ulaşmıyor ve o da bunun farkında.

Onun şimdi yapmaya çalıştığı şey, gözleriyle gördüğü ve duyularıyla hissettiği şeyleri, biraz da olsa düzgün, anlaşılır cümlelere dönüştürebilmek. Bu sözleri biraz bize, biraz da kendine söylüyor aslında. Bu elbette kolay bir iş değil. Dudakları hafifçe uyuşmuş gibi ve kesik kesik kelimeler çıkıyor ağzından. Yabancı bir dil konuşurkenki gibi, bütün tümceleri kısa, sözcükler arasında düzensiz duraklamalar oluşuyor. Boşluk, orada olması gereken anlamı sündürüp seyreltiyor. Biz ise, bu taraftan bakışlarımızı ona odaklamış durumdayız; ancak Eri Asay'ın dudaklarıyla şekil verdiği sözcüklerle sessizliği ayırt etmek zor. Gerçek, kum saatindeki kumlar gibi, onun ince parmakları arasından kayıp gidiyor. Zaman, ondan taraf değil.

Sesini duyurmaya çalışmaktan nihayet yoruluyor, vazgeçip ağzını kapıyor. Sessizliğin üzerine yeni bir sessizlik ekleniyor. Sonra yumruk yaptığı elleriyle içeriden cama vuruyor hafifçe, tık tık diye. Sırf yapabileceği her şeyi yapmış olmak için. Ancak o ses de bu tarafa geçmiyor.

Eri, televizyon camının ardından bu tarafı görüyor olmalı. Bunu gözlerinin hareketine bakarak tahmin ediyoruz. Görünüşe göre, (bu taraftaki) kendi odasında olan eşyaların üzerinde tek tek göz gezdiriyor. Masa, yatak, kitaplık... Onun yeri bu oda, o bu odaya ait. Buradaki yatakta huzur içinde uyumaya devam etmeli. Ama şu anda saydam cam duvarı aşıp da bu tarafa geçemiyor. Bir şeyler aracılığıyla ya da bir amaçla, uyurken o taraftaki odaya taşınmış ve oraya hapsedilmiş. Gözbebekleri durgun göl yüzeyine yansıyan gri bulutlar gibi, yalnızlığın rengini almış halde.

Ne yazık ki (böyle demeliyiz galiba), Eri Asay için yapabileceğimiz bir şey yok. Tekrar etmiş oluyoruz belki ama biz sadece bir görüş açısıyız. Hiçbir duruma hiçbir şekilde müdahale edemiyoruz.

Ancak –diye düşünüyoruz– o Yüzü Olmayan Adam acaba kimin nesi? Eri Asay'a ne yapmış olabilir? Ve şimdi nereye gitmiş olabilir?

Biz daha bu soruların yanıtlarını bulamadan, televizyon ekranı aniden hareketlenmeye başlıyor. Sinyal kötüleşiyor. Eri Asay'ın hatları bulanıklaşıyor ve hafifçe titriyor. Eri kendi bedeninde bir tuhaflık olduğunun farkına varıyor, geriye dönüp etrafına bakınıyor. Başını kaldırıp tavana bakıyor, başını eğip zemine bakıyor, sonra titreyen iki eline bakıyor. Netliğini kaybetmekte olan ellerine bakıyor. Yüzüne endişe dolu bir ifade yerleşiyor. Acaba neler oluyor? Parazitin kulakları rahatsız eden yüksek sesi daha da artıyor. Uzak bir yerlerdeki bir tepenin üzerinde, yine kuvvetli bir rüzgâr esmeye başlamış gibi. İki dünyayı birbirine bağlayan devredeki bağlantı noktası şiddetli bir şekilde sallanıyor. Onun varlığının hatları da silinmeye başlıyor. Fiziksel bedeninin anlamı aşınıp gidiyor.

"Kaç!" diye bağırıyoruz. Tarafsız kalma zorunluluğunu, kuralını unutuveriyoruz. Sesimiz ona ulaşmıyor elbette. Gerçi, Eri'nin kendisi de tehlikenin farkında ve oradan kaçmaya çalışıyor. Hızlı adımlarla uzaklaşmaya çalışıyor. Muhtemelen kapıya doğru gidiyor. Görüntüsü kameranın görüş alanından çıkıyor. Televizyondaki görüntü, az önceki netliğini hızla kaybediyor, eğrilip bükülüyor, şekli bozuluyor. Ekran ışığı giderek sönükleşiyor. Küçük bir pencere şeklini alan bir kare kadar küçülüyor ve sonunda tamamen yok oluyor. Bütün bilgiler heba oluyor, tüm mekân duygusu geri çekiliyor, tüm anlamlar yitip gidiyor, dünya uzaklaşıyor, geriye ruhsuz bir sessizlik kalıyor.

Başka bir yerde başka bir saat. Duvara asılı yuvarlak saatin akreple yelkovanı 04:31'i gösteriyor. Şirakava'nın evinin mutfağı. Şirakava, gömleğinin en üst düğmesini açmış, kravatını gevşetmiş, yemek masasının önünde tek başına oturuyor, kaşıklayarak yoğurt yiyor. Yoğurdu bir tabağa koymamış, kaşığı doğrudan plastik kutuya daldırıp ağzına götürüyor.

Mutfaktaki küçük ekran televizyonu izliyor. Yoğurt kutusunun yanında uzaktan kumanda aleti duruyor. Televizyon ekranında deniz dibi görüntüsü var. Tuhaf şekilli, derin denizlerde yaşayan çeşitli yaratıklar. Çirkin olanlar, güzel olanlar. Avlananlar, av olanlar. Yüksek teknoloji ekipmanıyla donatılmış küçük bir araştırma denizaltısı. Güçlü projektörleri, robotik kolları. *Derin Deniz Yaratıkları* adında bir belgesel programı bu. Televizyonun sesi tamamen kapalı. Şirakava yoğurt yerken ifadesiz bir şekilde televizyondaki hareketleri takip ediyor. Ancak o sırada başka şeyler düşünüyor. Düşünce ile eylemin karşılıklı ilişkisi üzerine düşünüyor. Eylem düşüncenin rastlantısal sonucu mudur, yoksa eylemin sonucu olarak mı düşünce gelir? Gözleri televizyon ekranını takip ederken, o aslında, ekranın ta derinliklerindeki bir şeye bakıyor. Muhtemelen bir ya da iki kilometre ötesinde olan bir şeye.

Duvardaki saate göz atıyor. Akreple yelkovan 04:33'ü gösteriyor. Yelkovan kadranın üzerinde dönüyor. Dünya durmadan, ara vermeden dönmeye devam ediyor. Düşünce ve eylem, aralıksız birbirini takip ediyor. En azından şimdilik.

15

Televizyon ekranında hâlâ *Derin Deniz Yaratıkları* gösteriliyor. Ancak şimdi olduğumuz yer Şirakava'nın evi değil. Ekran, onunkinden çok daha büyük. Alphaville Oteli'nin odalarından birindeki televizyon. Mari ve Korogi görmeyen gözlerle bakıyorlar bu televizyona. Tek kişilik birer koltuğa oturmuşlar. Mari gözlüğünü takmış. Spor montu ve omuz çantası yerde duruyor. Korogi ise çatık kaşlarla *Derin Deniz Yaratıkları*'nı izlerken programa ilgisini kaybediyor, uzaktan kumandayla kanalı değiştiriyor. Ancak sabahın erken saatleri olduğundan, ilginç bir program bulmak pek mümkün değil. Kanalları taramaktan vazgeçip televizyonu kapatıyor.

Korogi, "Uykun gelmiş olmalı, değil mi? Biraz uzanıp uyuyabilirsin. Kaoru Hanım da arka odada uyuyordur eminim" diyor.

"Şimdilik pek uykum yok" diyor Mari.

"O zaman sıcak çay içer misin?" diye soruyor Korogi.

"Zahmet olmazsa."

"Çekinmene gerek yok, çaydan bol bir şey yok burada."

Korogi termostaki sıcak suyu kullanıp, ikisine poşet yeşil çay yapıyor.

"Kaça kadar çalışıyorsunuz?"

"Komugiciğimle birlikte ekip olarak gece ondan sabah ona dek. Müşteriler çıkış yaptıktan sonra onların odalarını derleyip toplayınca bitiyor işimiz. O arada uyukluyoruz fırsat buldukça."

"Uzun zamandır mı burada çalışıyorsunuz?"

"Bir buçuk yıl dolmak üzere. Bu tür bir işte, aynı yerde uzun süre çalışılmaz."

Mari bir an durakladıktan sonra soruyor: "Şey, özel bir soru sorabilir miyim?"

"İstediğini sor. Gerçi bazılarını cevaplaması zor olabilir."

"Özel bir soru sorduğum için kendinizi kötü hisseder misiniz acaba?"

"Yok, hissetmem."

"Gerçek adınızı kullanmayı bıraktığınızı söylemiştiniz, değil mi?"

"Hı hı. Öyle demiştim."

"Neden gerçek adınızı bıraktınız?"

Korogi çay poşetini çıkarıp kül tablasına atıyor, bardağı Mari'nin önüne koyuyor.

"Çünkü, adımı kullanmaya devam etmek benim için tehlikeli olacaktı. Bir sürü başka nedeni daha var. Kısacası, kaçmam gerekti. *Bir yerden.*"

Korogi çayından bir yudum içiyor.

"Bu arada sen bilmiyorsundur ama eğer gerçekten bir şeylerden kaçıyorsan aşk otelinde hizmetli olarak çalışmak ideal bir iştir. Geleneksel Japon pansiyonunda çok daha fazla para kazanabilirsin tabii. Müşteriler bahşiş verir çünkü. Ama o zaman da müşteriler senin yüzünü görürler, öyle değil mi

ama? Ayrıca onlarla konuşmak zorunda da kalırsın. Halbuki, aşk oteli hizmetlisi olarak yüzünü göstermen gerekmez. Karanlık bir yerde, kimselere görünmeden işini yaparsın. Sana kalacak yer de verirler. Senden, özgeçmişini getir, kefil göster gibi taleplerde de bulunulmaz. Onlara, 'Ama gerçek adımı söyleyemem' dediğinde, 'O halde sana Korogi diyelim' der, seni rahat bırakırlar. Çünkü elemanları azdır. Bu sektörde suçluluk hisseden bir sürü kişi çalışır."

"Bu yüzden mi bir yerde uzun süre kalamıyorsunuz?"

"Evet, öyle. Tek bir yerde uzun süre takılırsan yüzün açığa çıkar. Bundan dolayı da durmadan yer değiştirirsin. Hokkaydo'dan Okinava'ya kadar aşk oteli bulunmayan hiçbir şehir olmadığından, iş konusunda sıkıntı çekmezsin. Öte yandan, bu otelde rahatım, Kaoru Hanım da çok iyi biri, bu yüzden ben de uzun süredir buradayım."

"Uzun süredir kaçıyorsunuz demek ki?"

"Öyle. Üç yılı bulacak."

"Hep bunun gibi işler mi yapıyorsunuz?"

"Evet. Bir orada bir burada."

"Kaçtığınız kişi korkunç biri mi?"

"Hem de nasıl. Gerçekten korkunç. Ama bundan daha fazlasını söylemeyeceğim sana. Mümkün olduğunca konuşmuyorum bu konuda."

İkisi bir süre sessizce duruyorlar. Mari çayını içiyor, Korogi ise kapalı televizyon ekranına bakıyor.

"Daha öncesinde ne iş yapıyordunuz?" diye soruyor Mari. "Yani bu şekilde kaçmaya başlamadan önce?"

"Daha önce, bildiğin ofis çalışanıydım. Liseden mezun olduktan sonra Osaka'da adı bilinen bir ticaret şirketinde işe girdim, sabah dokuzdan akşam beşe kadar üniforma giyip çalışıyordum. Senin yaşlarındaydım o zamanlar. Kobe'de depremin olduğu sıralarda. Şimdi düşündüğümde, sanki bir rüyaymış gibi geliyor bana o günler. Sonra bir şeyler oldu. Kü-

çük bir iş geldi başıma. Başta o kadar önemli bir şey değil diye düşünmüştüm. Ne var ki, bir baktım ki kapana kısılmışım. Ne ileri gidebiliyorum, ne de geri. Böylece işimi bıraktım, ailemi de."

Mari sessizce Korogi'nin yüzüne bakıyor.

"Şeey, affedersin, senin adın neydi?" diye soruyor Korogi.

"Mari."

"Maricik. Üzerinde durduğumuz zemin var ya, çok sağlammış gibi görünür ama en ufak bir şey olduğunda, pat diye altımızdan kayıp gidebilir. Ve bir kez altımızdan çekilmeyegörsün, işte o zaman sonumuz gelmiş demektir; bir daha eskiye dönemeyiz. Sonrasında, yerin altındaki o karanlık dünyada bir başımıza yaşamaktan başka çaremiz kalmaz."

Korogi kendi söyledikleri hakkında biraz düşünüyor, sonra da ettiği lafları tartıyormuş gibi sessizce başını sallıyor.

"Belki bu benim zayıf bir insan olmamdandır. Zayıf olduğum için de akıntıya kapılıp gitmiş olabilirim. Bir süre sonra sürüklendiğimi fark ettiğimde, kendime gelip durmam gerektiği halde, durmayı başaramamış olabilirim. Gerçi sana vaaz vermeye hakkım yok ama..."

"Peki sizi bulurlarsa ne olacak? Demek istediğim, şu sizin peşinizdeki adamlara yakalanırsanız."

"Hımın, ne olur acaba?" diyor Korogi. "Bunu pek düşünmek istemiyorum."

Mari susuyor. Korogi, televizyonun uzaktan kumanda aletini eline alıp bir o düğmeye, bir bu düğmeye basıyor. Ancak televizyonu açmıyor.

"İş bittikten sonra yatağa girdiğimde, hep şöyle düşünürüm: Artık hiç uyanmayayım. Hep bu şekilde uyumaya devam edeyim. Öyle olursa, hiçbir şey düşünmeme gerek kalmaz çünkü. Ne var ki, sonra bir rüya görürüm. Hep aynı rüyayı. Hiç durmadan kaçıyorum ama sonunda beni yakalayıp bir yerlere götürüyorlar. Buzdolabı gibi bir şeyin içine tıkıp,

üzerime kapağı kapatıyorlar. Sonra birden uyanıyorum. Üzerimdeki her şey terden sırılsıklam olmuş halde. Uyanıkken de peşimdeler, rüyalarımda da; hiç huzur bulamıyorum. Az da olsa rahatladığım tek zaman, Kaoru Hanım ve Komugiciğimle çay içerek masum, günlük konulardan konuştuğumuz anlar. Bu arada, bunları söylediğim tek kişi sensin Maricik. Ne Kaoru Hanım'a, ne de Komugi'ye içimi döktüm."

"Bir şeylerden kaçtığınızı söylemediniz mi yani?"

"Söylemedim. Gerçi onlar da şüpheleniyorlardır hareketlerimden."

İkisi bir süre sessiz kalıyorlar.

"Anlattıklarıma inanıyor musun?" diye soruyor Korogi.

"İnanıyorum."

"Gerçekten mi?"

"Elbette."

"Belki de tüm bunları uyduruyorumdur. Nereden bileceksin ki? Seninle daha yeni tanıştık."

"İyi de, yalan söyleyecek birine benzemiyorsunuz ki" diyor Mari.

"Bunu söylemen beni mutlu etti" diyor Korogi. "Sana göstermek istediğim bir şey var."

Korogi tişörtünü yukarı doğru sıyırıyor ve sırtını açıyor. Omurgasının iki tarafında mühür gibi bir işaret var. Bir kuşun ayak izini anımsatan üç çapraz çizgi; kızgın demirle dağlanmış gibi. Etrafındaki deri çekilmiş. Şiddetli bir acıdan artakalan izler. Mari bunu görünce istemeden yüzünü buruşturuyor.

"Bu var ya, onların bana yaptıklarının sadece bir kısmı" diyor Korogi. "Üzerimde işaretlerini bıraktılar. Bedenimde başka yerlerde de var. Gösteremeyeceğim yerlerde. Yalan değil bu söylediklerim."

"Ne kadar feci."

"Bu izleri daha önce hiç kimseye göstermedim. Dediklerime inanmanı istediğim için gösteriyorum sana."

"Size inanıyorum."

"Her nasılsa sana açılabileceğimi hissettim. Nedenini bilmiyorum ama."

Korogi tişörtünü indiriyor. Sonra duygusal bir noktalama işareti koyar gibi, derin bir nefes alıyor.

"Şeey, Korogi Hanım..."

"Evet?"

"Benim de kimseye anlatmadığım bir şey var ama size anlatabilir miyim?"

"Olur. Anlat tabii" diyor Korogi.

"Benim bir ablam var. İki kız kardeşiz yani, o benden iki yaş büyük."

"Hı hı."

"Ablam iki ay kadar önce, 'Ben biraz uyuyacağım' dedi. Akşam yemeği sırasında hepimizin önünde söyledi bunu. Kimse önemsemedi bu dediğini. Saat henüz akşam yediydi ama ablamın uyku saatleri hep düzensiz olduğundan şaşılacak bir durum yoktu ortada. 'İyi uykular' dedik kendisine. Ablam yemeğine neredeyse hiç dokunmadan odasına çekilip yatağına yattı. O günden beridir de sürekli uyuyor."

"*Sürekli mi?*"

"Evet, sürekli" diyor Mari.

Korogi'nin kaşları çatılıyor. "Hiç uyanmıyor mu?"

"Arada uyanır gibi oluyor" diyor Mari. "Masasına koyduğumuz yemek azalmış oluyor, tuvalete de gitmiş gibi görünüyor, bazen duşa girip kıyafet de değiştiriyor. Yaşamını devam ettirmek için gereken şeyleri minimum düzeyde yapıyor. *Gerçekten* minimum düzeyde. Ama ne ben ne de annemle babam onu uyanık halde görüyoruz. Ne zaman yanına gitsek, ablam hep yatakta uykuda oluyor. Uyuyormuş gibi yapmıyor, sahiden uyuyor. Nefes alışı duyulmuyor, tek bir kası kımıldamıyor, adeta bir ölü gibi. Yüksek sesle ona seslensen de, sarssan da, gözünü açmıyor."

"Peki, doktora gösterdiniz mi?"

"Aile hekimimiz arada bir uğrayıp onun durumuna bakıyor. Pratisyen hekim olduğundan tam bir muayene yapamıyor ama tıbbi açıdan bakıldığında ablamda anormal bir durum yok. Vücut ısısı normale yakın. Nabız atışı ve tansiyonu oldukça düşük olsa da problem yaratacak kadar değil. Yeterince de besleniyor gibi; serum vermeye gerek yokmuş. Sadece uyuyor. Elbette koma gibi bir durum olsa bu çok ciddi bir sorun olurdu ama arada gözlerini açıp kendi işlerini kendi başına görüyor; özel bakıma ihtiyacı yok. Bir psikiyatra da danıştık. Ancak bu tür belirtilerin daha önce bir benzeri görülmemiş. Ablam, 'Ben biraz uyuyacağım' deyip uyuduğu için, 'Gerçekten uyumayı bu kadar çok istiyorsa, bir süre onun rahat uyumasını sağlayın' dedi psikiyatr. Tedavi için öncelikle uyanması gerekiyormuş, ancak onunla bir görüşme yaptıktan sonra tedaviye başlayabilirmiş. Biz de onu öylece uyusun diye bırakıyoruz."

"Bir hastanede detaylı bir kontrol yaptırmadınız mı?"

"Annem ve babam, mümkün olduğunca bu duruma en iyimser tarafından bakmaya çalışıyorlar. Ablam istediği kadar uyuyacak, günün birinde sanki hiçbir şey olmamış gibi gözlerini açacak ve her şey eskisi gibi olacak, diye. Bu olasılığa sıkı sıkıya tutunmuş durumdalar. Ama ben dayanamıyorum. Ya da şöyle mi demeliyim; bazen dayanamayacak gibi hissediyorum kendimi. Nedenini öğrenip anlamadan, tam iki aydır uyumaya devam eden ablamla aynı çatı altında yaşamaya katlanamıyorum."

"Bu yüzden mi evden çıkıp gece boyunca caddelerde dolanıyorsun?"

"Uyuyamıyorum" diyor Mari. "Uyumaya çalıştıkça, yan odada sürekli uyur haldeki ablamın durumu geliyor aklıma. Kendimi daha da kötü hissetmeye başlıyorum, evde duramıyorum."

"İki ay demek... Çok uzun bir süre bu."

Mari bir şey demeden başıyla onaylıyor.

Korogi konuşuyor: "Baksana, detayları bilemem tabii ama ablanın büyük bir sorunu mu var acaba? Tek başına bir türlü üstesinden gelemediği bir sorun. Bu yüzden de yorganın altına girip uyumak istiyor olabilir. Bu kanlı canlı dünyadan uzak kalmak istiyordur. Onun bu hislerini anlamıyor değilim. Ya da şöyle söyleyeyim, onun bu hislerini çok iyi anlıyorum."

"Sizin kardeşiniz var mı?"

"Var. İki erkek kardeşim var."

"Birbirinize yakın mısınız?"

"Eskiden öyleydik" diyor Korogi. "Şimdi pek bilmiyorum. Uzun süredir görüşmedik de."

"Benim durumumda ise, dürüst olmam gerekirse, ablamı pek tanımıyorum" diyor Mari. "Her gün ne yaptığı, neler düşündüğü, nasıl insanlarla görüştüğü hakkında bir şey bilmiyorum. Bir derdi olup olmadığını bile bilmiyorum. Bu söylediğim çok duygusuz gelebilir ama aynı evde yaşasak da, ablam hep kendi işleriyle meşguldü, ben de kendiminkilerle; iki kız kardeş olarak birbirimize yüreğimizi açıp da konuşmadık hiç. Aramızın kötü olduğu anlamı çıkmasın bundan. Büyüdükten sonra tek bir kez bile kavga etmedik. Çok uzun bir süredir ikimiz de çok farklı yaşamlar sürdürüyoruz sadece."

Mari kapalı televizyon ekranına bakıyor.

Korogi soruyor: "Ablan nasıl biri? İç dünyasını bilmiyorsan, yüzeysel olarak ablan hakkında bildiklerinden söz eder misin bana?"

"Üniversite öğrencisi. Zengin kızların gittiği, eski misyoner tarzı özel bir okula gidiyor. Yirmi bir yaşında. Sosyoloji bölümünde okuyor ama sosyolojiye ilgisi olduğunu düşünmüyorum. Kendisinden beklenen bu olduğu için üniversiteye gidiyor ve sınavları geçmek konusunda da bir sıkıntısı yok. Arada cep harçlığı karşılığında onun ödevlerini yapıyorum.

Bunların dışında, dergilere modellik yapıyor ve bazen de televizyon programlarına çıkıyor."

"Televizyona mı? Ne tür programlara?"

"Özel şeyler değil. Mesela bir yarışma programında yüzünde kocaman bir gülümsemeyle, elinde ödülü tutup gösterdiği de olmuştu. O program artık yayınlanmadığından çıkmıyor şimdi. Ayrıca birkaç küçük reklama da çıkmıştı. Taşıma şirketi gibi bir şeylerin reklamları."

"Çok güzel biri olmalı."

"Herkes güzel olduğunu söylüyor. Hiç benzemeyiz onunla."

"Ben de mümkün olsa –bir kere olsun yeter– öyle güzel bir kadın olarak yeniden doğmak isterdim" diyor Korogi, kısa bir soluk alarak.

Mari biraz bocaladıktan sonra itiraf eder gibi konuşuyor: "Bu tuhaf gelebilir ama... uyurken ablam gerçekten güzel görünüyor. Uyanık olduğu zamankinden daha güzel hatta. Sanki saydam gibi. Onun kız kardeşi olduğum için demiyorum, gerçekten öyle görünüyor."

"*Uyuyan Güzel* gibi."

"Öyle."

"Biri onu öpünce uyanacak" diyor Korogi.

"Her şey yolunda giderse" diyor Mari.

Bir süre susuyorlar. Korogi yine televizyonun uzaktan kumanda aleti elinde, anlamsız bir şekilde düğmelere basıyor. Uzaktan bir ambulansın sireni duyuluyor.

"Baksana, sen reenkarnasyona inanıyor musun?"

Mari başını sallıyor. "İnanmıyorum sanırım."

"Ölümden sonra yaşam yok diye düşünüyorsun yani."

"Bu konuyu derinlemesine düşünmüşlüğüm yok. Ama ölümden sonra yaşam olması için bir neden varmış gibi gelmiyor bana."

"Ölünce, sonrası hiçlik yani?"

"Temelde öyle olduğunu düşünüyorum" diyor Mari.

"Şahsen ben reenkarnasyonun olması gerektiğini düşünüyorum. Nasıl desem, böyle bir şeyin olmaması çok ürkütücü geliyor bana. Hiçlik denen şeyi anlayamıyorum çünkü. Ne anlayabiliyorum, ne de hayal edebiliyorum."

"Hiçlik denen şey, kesinlikle hiçbir şeyin olmaması demek olduğundan, belki de anlamak ve hayal etmek gerekmiyordur."

"Peki ama, sadece bir ihtimal olarak, bu tamamen anlamayı ve hayal etmeyi gerektiren türde bir hiçlik ise, ne yaparsın? Maricik, sen hiç ölmedin değil mi? Gerçekten ölmeden bilinecek bir şey değildir belki de."

"Orası öyle tabii."

"Böyle şeyler düşünmeye başlayınca çok ürküyorum" diyor Korogi. "Düşünmek bile nefesimi daraltıyor, bir köşede büzülmek istiyorum. Bu durumda reenkarnasyona inanmak rahatlatıcı oluyor. Bir sonraki yaşama ne kadar kötü bir şey olarak doğsan da, en azından görüntüsünü somut olarak hayal edebilirsin; bir ata ya da salyangoza dönüşmüş halini. Sonraki yaşamında kötü bir şey olarak doğsan bile ondan bir sonrakinde yeni bir şansın olabilir."

"Ama, yine de bana, öldükten sonra hiçbir şeyin olmaması daha doğal geliyor."

"Bunun nedeni senin psikolojik olarak güçlü biri olmandan kaynaklanıyor sanırım."

"Benim mi?"

Korogi başıyla onaylıyor. "Sen ayakları yere sağlam basan birine benziyorsun."

Mari başını sallıyor. "Yok öyle bir şey. Güçlü falan değilim ben. Küçükken hiç özgüvenim yoktu, her şeyden korkardım, bu yüzden okulda hep hırpalandım. Hırpalanmaya çok müsaittim. O zamanlar, hissettiklerimi hep içime attım. Sık sık rüyalarıma bile girer."

"Ama yıllar içinde gayret edip bunların azar azar üstesinden geldin, değil mi? O zamanlardaki kötü anılarının?"

"Azar azar" diyor Mari. Sonra kendini onaylar gibi başını sallıyor. "Azar azar. Öyle biriyim ben. Gayretli."

"Her şeyi tek başına yapan biri. Köydeki demirci ustası gibi mi?"

"Öyle.

"Biliyor musun, bunu başarabilmiş olman harika bir şey."

"Gayretli olmayı mı?"

"Gayret *edebilmeyi.*"

"Başka hiçbir özelliğim olmasa bile mi?"

Korogi bir şey demeden gülümsüyor.

Mari, Korogi'nin dedikleri üzerine düşünüyor. Sonra konuşuyor:

"Zamanla, kendi dünyam diyebileceğim bir şeyi yavaş yavaş meydana getirdiğimi düşünüyorum. Ve orada tek başıma olduğumda, biraz rahatlıyorum. Ancak kendime özellikle böyle bir dünya yaratmış olmam, aslında çok hassas ve zayıf bir insan olduğum anlamına gelmez mi zaten? Genel olarak toplumun gözünde benim dünyam cılız, zayıf bir dünyadır. Mukavvadan yapılmış gibi, biraz kuvvetli rüzgâr esse, savrulup gidiverecekmiş gibi..."

"Sevgilin var mı?" diye soruyor Korogi.

Mari başını hafifçe, hayır anlamında sallıyor.

"Yoksa henüz bakire misin?" diyor Korogi.

Mari kızarıyor, sonra başını hafifçe eğerek onaylıyor; "Evet, öyleyim."

"Olsun, bunda utanılacak bir şey yok."

"Peki."

"Seveceğin biri çıkmadı mı karşına?"

"Çıktığım biri vardı. Ama..."

"Biraz mesafe kaydetseniz de sonuna kadar gidecek kadar sevmiyorsun onu."

"Hı hı" diyor Mari. "Elbette merak ediyorum ama bir türlü seks yapma isteğine kapılamıyorum. Bilmiyorum işte."

"Önemi yok bunun. O duyguyu hissetmiyorsan, zorlamanın gereği yok. Dürüst olmak gerekirse ben bugüne dek çok sayıda erkekle seks yaptım ama düşünüyorum da, korktuğum içindi bu. Birileri bana sarılmayacak diye korkuyordum, ayrıca birileri tarafından istenince kesin olarak hayır da diyemiyordum. Böyle seks yapmanın hiçbir iyi yanı yok. Her seferinde yaşamın anlamını biraz daha törpüleyen bir şey sadece. Anlıyor musun bu dediklerimi?"

"Galiba."

"Hem zaten karşına doğru kişi çıktığında, o zaman kendine şimdikinden daha çok güveneceksin, buna inanıyorum ben. O yüzden yarım yamalak şeylerle yetinme. Bu dünyada tek başına yapacağın şeyler olduğu gibi iki kişi olmadan yapamayacağın şeyler de vardır. İkisini denge içinde yürütmek önemlidir."

Mari başıyla onaylıyor.

Korogi serçeparmağıyla kulakmemesini kaşıyor. "Benim durumumda ne yazık ki artık çok geç."

"Baksanıza Korogi Hanım" diyor Mari ciddiyetle.

"Hıı?"

"Sizi takip eden kimse, ondan kaçmayı hep başarırsınız umarım."

"Biliyor musun, bazen kendi gölgemle yarışıyormuşum gibi hissediyorum" diyor Korogi. "Ne kadar hızlı koşsam da kaçamıyorum. Kimse kendi gölgesinden kaçamaz."

"Ama gerçek öyle olmayabilir" diyor Mari. Biraz tereddüt ettikten sonra konuşmayı sürdürüyor: "Belki de kendi gölgeniz değildir kaçtığınız, bambaşka bir şeydir."

Korogi, bir süre düşündükten sonra nihayet başıyla onaylıyor. "Öyle, değil mi? Bir şekilde gayret edip üstesinden gelmekten başka çare yok."

Korogi kol saatine bakıyor, uzun uzun gerindikten sonra ayağa kalkıyor.

"Çalışma zamanı gelmiş. Sen burada dinlen biraz, gün ağarınca da hemen evine dön. Tamam mı?"

"Hı hı."

"Ablanın durumu muhakkak düzelecek. Öyle hissediyorum. Bir şekilde."

"Teşekkürler" diyor Mari.

"Mariciğim, şimdi ablana hiç yakınlık hissetmiyor olabilirsin ama bir zamanlar ona yakındın. Onunla gerçekten yakın olduğun bir zamanı hatırlamaya çalış. Hemen şimdi mümkün olmasa da, gayret edersen eminim öyle bir anı hatırlayacaksın. Aile denilen şey uzun yıllara dayanan bir birlikteliktir, birbirinize yakın olduğunuz en az bir anın vardır."

"Tamam" diyor Mari.

"Ben çok sık düşünüyorum geçmişimi. Böyle kaçarak tüm Japonya'yı dolaşmaya başladıktan sonra daha da sık düşünür oldum. Ve gerçekten çaba gösterip hatırlamaya çalışınca, pek çok anı canlı bir şekilde hafızama geri geliyor. Çok uzun bir süredir unuttuğum şeyleri, bir şekilde pat diye hatırlayıveriyorum. Çok ilginç. İnsan hafızası sahiden de çılgınca bir şey. İşe yaramayan, lüzumsuz bir sürü şey çekmeceye kapatılmış gibi. Gerçekte ise önemli, yararlı şeyleri art arda unutup gidiyoruz."

Korogi, elinde televizyonun uzaktan kumanda aletiyle, ayakta dikiliyor.

"Biliyor musun ne düşünüyorum?" diyor sonra, "İnsan denen şey, anılarını yakıt olarak kullanıp yaşamını sürdürüyor olamaz mı acaba? O anıların gerçekte önemli olup olmadığının, yaşamın sürdürülmesi açısından hiçbir önemi yok. Sadece yakıt. İster gazetenin reklam broşürü olsun, isterse felsefe yazıları; ister pornografik fotoğraflar olsun, isterse on bin yenlik kâğıt para desteleri; ateşe verdiğinde hepsi sadece bir kâğıt parçası değil midir? Ateş, 'Aa, bu Kant!' ya da 'Bu *Yomiuri* gazetesinin akşam baskısı' veya 'Vay, ne güzel memeler

bunlar böyle' diye düşünerek yakmaz onları. Ateşe göre bunların hepsi kâğıt parçasından başka bir şey değildir. İşte tam da böyle. Önemli anılar, çok önemli anılar ve hiçbir önemi olmayan anılar... hepsi sadece ve sadece yakıt."

Korogi kendi kendini onaylar gibi başını sallıyor. Sonra konuşmaya devam ediyor:

"Biliyor musun, eğer o yakıt bende olmasaydı, eğer içimde anı çekmecem gibi bir şey var olmasaydı, çok uzun zaman önce pat diye yıkılır giderdim, darmadağın olurdum. Bir hendekte kıvrılıp kalır, orada öylece ölürdüm herhalde. Önemli olsun ya da olmasın bir sürü anıyı gerektiğinde çekmeceden çıkarabildiğim için, kâbus gibi de olsa yaşamaya devam edebildim, kendimce yaşayabiliyorum. Artık bundan fazlasına katlanamam dediğim zamanları da bu sayede aşıyorum."

Hâlâ koltukta oturan Mari, Korogi'nin yüzüne bakıyor.

"Bu yüzden gayret et Mariciğim, pek çok şeyi hatırla. Ablanla ilgili olanları. Eminim önemli bir yakıt olacaktır. Hem senin hem de ablan için."

Mari sessizliğini koruyarak Korogi'nin yüzüne bakıyor.

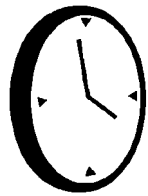
Korogi bir kez daha kol saatine göz atıyor. "Artık gitmem gerek."

"Teşekkürler, her şey için" diyor Mari.

Korogi el sallayıp odadan çıkıp gidiyor.

Mari tek başına kalınca odanın içini tekrar gözden geçiriyor. Bir aşk otelinde daracık bir oda. Pencere yok. Jaluziyi açsan da arkasında apartman boşluğu var. Yatak, odayla orantısız derecede büyük. Yatak başı, anlaşılmaz düğmelerle dolu, sanki uçak kontrol paneli gibi görünüyor. Satış otomatının içinde tuhaf şekilli vibratörler ve acayip tasarımları olan renkli iç çamaşırları var. Bunlar Mari'nin görmeye alışık olmadığı tuhaf şeyler olsa da özellikle bir rahatsızlık hissi uyandırmıyor. Mari bu olağandışı odada tek başına durur-

ken, aksine, kendini korunmuş gibi hissediyor. Çok uzun zamandır kendisini ilk kez huzurlu hissettiğinin farkına varıyor. Koltuğa iyice gömülerek gözlerini kapıyor. Ve öylece uykuya dalıyor. Kısa ama derin bir uykuya. Bu, çok uzun zamandır arzuladığı bir şey.

16

Müzik grubuna gece yarısı prova yapmaları için verilen yer, bir bodrum katında depo gibi tek bir oda. Pencere yok. Tavan yüksek, borular açıkta. Havalandırma sistemi yetersiz olduğundan, odada sigara içilmesi yasak. Gün ağarmak üzere, prova sona ermiş, şimdi doğaçlama yapıyorlar. Odada toplam on kişi var. İçlerinden ikisi kadın, biri piyano çalıyor, diğeri ise soprano saksofon elinde, dinleniyor. Geri kalanlar erkek.

Elektrikli piyano, akustik bas ve davul üçlemesinin arkasında, Takahaşi trombonla uzun bir solo çalıyor. Sonny Rollins'in "Sonnymoon for Two" adlı parçası. Bu, orta hızda bir *blues* parçası. Performansı fena sayılmaz. Teknikten ziyade, *blues* ruhunu hissederek çalıyor. Belki de çalışı Takahaşi'nin kişiliğini yansıtıyor. Takahaşi gözlerini kapatmış, kendini müziğe kaptırmış. Tenor saksofon, alto saksofon ve trompet, geride basit tekrarlar yapıyor. Müziğe katıl-

mayanlar performansı dinleyerek, termoslarından sıcak kahve içip parçalarını partisyon üzerinde kontrol ediyorlar, elleri enstrümanlarının üzerinde geziniyor. Bazen solo aralarında çığlık atıp tezahürat yapıyorlar.

Boş duvarlarla çevrili odada ses çok güçlü yankılandığından baterist sadece hafif dokunuşlarla çalıyor. Uzun bir tahta ve boru sandalyelerden yaptıkları eğreti masanın üzerinde pizza kutusu, kahve dolu termos, kâğıt bardaklar dağınık halde duruyor. Partisyon, küçük bir kayıt cihazı ve saksofon ağızlığı da var masada. Isıtma sistemi yok denecek kadar az çalıştığından herkes üzerinde kaban ya da montuyla çalıyor. Dinlenmek için ara veren grup üyeleri arasında boynuna atkı dolamış, eldiven giymiş olanlar da var. Oldukça tuhaf bir manzara. Takahaşi'nin uzun solosu bitiyor, bas birinci nakaratın solosuna başlıyor. O bitince de dörtlü korno teması finalde birleşiyor.

Parçayı çalmayı bitirince on dakika ara veriyorlar. Uzun bir provanın ardından yorulmuş olmalılar; herkes her zamankinden daha suskun. Sıradaki parçaya hazırlanırken, biri vücudunu esnetiyor, diğeri sıcak bir şeyler içiyor, bir diğeri bisküvi atıştırıyor, bir çift dışarı sigara içmeye çıkıyor. Bir tek uzun saçlı piyanist kız dinlenme aralarında da yerinden kalkmadan enstrümanının başında yeni akor geçişlerini deniyor. Takahaşi boru sandalyede oturmuş, partisyonu düzenleyip saksofonunun parçalarını söküyor, aletin içinde biriken tükürüğü yere boşaltıyor, bezle hızlıca sildikten sonra kutusuna koyuyor. Belli ki sıradaki parçaya katılmayacak.

Uzun boylu basgitarist Takahaşi'nin yanına gelip omzuna hafifçe vuruyor. "Hey, solon harikaydı. Hissettirdi kendini."

"Teşekkürler" diyor Takahaşi.

"Takahaşi, bu gecelik bu kadar mı?" diye sesleniyor uzun saçlı trompetçi adam.

"Hı hı, biraz işim var da" diyor Takahaşi. "Kusura bakmayın, etrafı toplamak için kalamayacağım."

Şirakava'nın evi, mutfak. Televizyonda saat bipliyor, sabah saat beş, NHK haberleri başlıyor. Sunucu tam karşısındaki kameraya bakarak, görev duygusuyla haberleri okuyor. Şirakava, yemek masasında, sesi kısılı televizyonu izliyor. Zar zor duyulacak bir ses bu. Kravatı çıkmış, sandalyenin arkalığında asılı, gömlek kolları dirseklerine kadar sıvanmış. Yoğurt kabı boş. Haberlere öylesine bakıyor. İlgisini çeken tek bir haber bile yok. Bunu en başından beri biliyor. O, sadece uyuyamıyor.

Masanın üzerinde sağ elini defalarca ağır ağır açıp kapatıyor. Orada hissettiği sadece ağrı değil, anıların da dahil olduğu bir ağrı bu. Buzdolabından yeşil etiketli Perrier şişesini çıkarıyor, soğuk şişeyi elinin arkasına bastırıyor. Sonra şişenin kapağını açıp bardağa su koyuyor. Gözlüğünü çıkarıp gözlerinin çevresine dikkatle masaj yapıyor. Ancak uykusu gelmiyor. Bedeni kuşkusuz yorgun ancak kafasında onu uykudan alıkoyan bir şey var. Onu rahatsız eden bir şey. O rahatsız edici şeyi kafasından atamıyor. Şirakava vazgeçip gözlüğünü takıyor tekrar, bakışlarını televizyon ekranına çeviriyor. Çelik ihracatında fiyat indirimi meselesi. Yenin hızlı de-

ğer kazanışı karşısında hükümetin düzenlemeleri. Bir anne iki çocuğunu öldürdükten sonra intihar etmiş. İçine benzin döküp yakmış arabayı. Kapkara enkaz görüntüsü. Üzerinden hâlâ duman tütüyor. Yaklaşan Noel nedeniyle caddelerde dükkânların hediye satış savaşları başlamış.

Gecenin sonu yaklaşıyor ama onun için gece o kadar kolay bitecek gibi görünmüyor. Az sonra ailesi uyanacak. Onlar uyanmadan mutlaka uykuya dalmak istiyor.

Alphaville Oteli'nde bir oda. Mari tek başına koltuğa gömülmüş uyukluyor. Cam sehpanın üzerine beyaz çoraplı ayaklarını koymuş. Yüzünde rahatlamış bir ifade var. Masanın üzerinde yarısı okunmuş kalın bir kitap açık duruyor. Tavandaki lambalar yanıyor. Ancak belli ki Mari odadaki ışıktan rahatsızlık duymuyor. Televizyon kapalı, sessizliğini koruyor. Yatak güzel bir şekilde yapılmış. Tavandaki havalandırmanın monoton uğultusundan başka hiçbir ses duyulmuyor.

Eri Asay'ın odası.

Eri Asay şimdi *bu tarafta*. Kendi odasına dönmüş, kendi yatağında uyuyor. Yüzü tavana dönük, kıpırdamadan yatıyor. Soluk alıp verme sesi bile duyulmuyor. Bu odaya ilk geldiğimizde karşılaştığımız manzaranın aynısını görüyoruz. Ağır bir sessizlik ve ürkütücü derinlikte bir uyku. Tek bir dalganın olmadığı, ayna gibi bir yüzeye sahip düşünceler denizi. Eri orada sırtüstü sürükleniyor. Odada hiçbir dağınıklık görünmüyor. Televizyon soğuk ve kapalı, ayın arka yüzü gibi. O gizemli odadan kaçmayı başarabilmiş mi? Kapı açılmış mı?

Kimse sorularımızı yanıtlamıyor. Soru işaretlerimiz hiç direnmeden, gecenin nihai karanlığı ve katı sessizliği içinde emilip yok oluyor. Emin olduğumuz tek şey, Eri Asay'ın odasına, kendi yatağına dönmüş olduğu. Gördüğümüz kadarıyla, sağ salim bir şekilde, bedeninin ana hatları bozulmamış olarak, bu tarafa dönmeyi başarmış. Kuşkusuz son anda, kapıdan kaçmayı becermiş olmalı. Ya da başka bir çıkış kapısı bulmuş olabilir.

Her koşulda, gece boyunca bu odada meydana gelen bir

dizi tuhaf olay, artık bütünüyle sona ermiş gibi görünüyor. Döngü tamamlanmış, tüm rahatsızlıklar son bulmuş, karışıklıklar giderilmiş, her şey eski haline dönmüş gibi. Etrafımızda sebep ve sonuç el ele vermiş, birleşme ve ayrışma dengeyi koruyor. Sonuç olarak hepsi hiçbir elin ulaşamayacağı, derin ve erişilmez bir çatlakta açığa çıktı. Gece yarısı ile günün ilk ışıkları arasında bu tür yerler, gizlice karanlığa geçit açarlar. Orası, prensiplerimizin hiçbirinin işlemediği yerdir. Bu oyukların insanları ne zaman ve nerede yutacağını veya ne zaman, nerede geri kusacağını kimse öngöremez.

Eri şimdi bütün karmaşalardan uzak, ağırbaşlı bir şekilde yatağında uyuyor. Siyah saçları, yastığının üzerine zarif bir yelpaze gibi usulca yayılmış halde. Şafak vaktinin yaklaştığını seziyoruz. Gecenin en derin karanlığı artık geçip gitti.

Gerçekten öyle mi?

7-Eleven'ın içi. Takahaşi, trombon kutusu omzunda, ciddi bakışlarla yiyecek bir şeyler seçiyor. Markette başka müşteri yok. Dairesine dönüp uyuyacak ama uyanınca yemek için bir şeyler alması gerek. Tavandaki hoparlörden Şikao Suga'nın "Bomb Juice" adlı parçası yayılıyor. Plastik kap içindeki tonbalıklı sandvici seçiyor, sonra bir süt kutusu alıyor eline ve diğer kutularla son tüketim tarihini karşılaştırıyor. Süt, onun yaşamında büyük öneme sahip bir gıda; söz konusu süt olduğunda hiçbir detayı göz ardı edemez.

Tam o sırada, peynir rafında duran cep telefonu çalmaya başlıyor. Şirakava'nın az önce bıraktığı telefon bu. Takahaşi'nin kaşları çatılıyor, telefona şüpheyle bakıyor. Acaba kim böyle bir yerde cep telefonunu unutmuş olabilir? Kasaya doğru bakıyor ancak kasiyer yerinde değil. Telefonun zili susmak bilmiyor. Çaresiz o küçük gümüşi cep telefonunu eline alıyor ve telefonun açma düğmesine basıyor.

"Alo" diyor Takahaşi.

"Kaçamazsın" diyor bir adam hemen. "Kaçamazsın. Nereye gidersen git seni mutlaka buluruz."

Sanki bir kâğıttan okuyormuş gibi monoton bir sesle konuşuyor. Sesinde duygu denen şeyden eser yok. Adamın neden söz ettiği konusunda Takahaşi'nin zerre kadar fikri yok elbette.

"Hey, dur bakalım, bekle biraz" diyor Takahaşi, öncekinden daha yüksek bir sesle.

Ancak onun sözleri, karşısındaki adamın kulağına ulaşmıyor sanki. Telefonun diğer ucundaki adam, aynı vurgusuz tonda konuşmaya devam ediyor.

Telesekretere mesaj bırakır gibi.

"Bir gün gelip omzuna dokunacağız. Yüzünü tanıyoruz."

"Ne diyorsun sen?.."

Adam devam ediyor: "Bir gün bir yerde omzuna hafifçe vuran biri olursa, bil ki o biziz."

Ne diyeceğini bilemeyen Takahaşi susuyor. Rafta uzun süre soğuğa maruz kalmış telefon, elini rahatsız edici şekilde üşütüyor.

"Sen unutabilirsin ama biz unutmayız."

"Bir dinlesenize beni, ne dediğinizi anlamıyorum, yanlış kişiyle konuşuyorsunuz" diyor Takahaşi.

"Kaçamazsın."

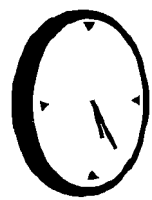
Telefon pat diye kapanıyor. Hat kesiliyor. Son mesaj ıssız bir plajda terk edilmiş gibi kalıyor. Takahaşi elindeki telefona bakıyor. Adamın "biz" dediği acaba ne tür insanlar, bu te-

lefona cevap vermesi gereken asıl kişi nasıl bir insan, hiçbir tahminde bulunamıyor ama adamın geride kötü bir his bırakan sesi absürd bir lanet gibi şekli bozulmuş kulakmemesinin olduğu kulağında yankılanmaya devam ediyor. Avucunda, yılan sokmuş gibi tuhaf, soğuk bir his var.

Bir nedenden ötürü birkaç kişi birinin peşine düşmüş olmalı diye düşünüyor Takahaşi. Telefon eden kişinin ilan eder gibi söyleyişine bakılırsa, o birisi, kaçmayı başaramayacak. Bir gün bir yerde, hiç beklemediği bir anda, birisi omzuna dokunacak. Ondan sonra neler olacak acaba?

Sonuçta, bunun benimle bir ilgisi yok, diyor kendi kendine Takahaşi. Bu, muhtemelen, şehrin kuytu köşelerinde gizlice gerçekleşen bir dolu kanlı şiddet eylemlerinden biri. Başka bir dünyadan başka bir hattan ulaşan bir şey. *Ben sadece gelip geçen biriyim. Marketin bir rafında çalan telefonu iyilik olsun diye elime aldım. Birisi telefonunu unutmuş ve yerini öğrenmek için arıyordur diye düşündüm.*

Takahaşi telefonun kapağını kapatıyor, eski yerine bırakıyor. *Camembert* peyniri kutularının yanına. *En iyisi bu telefondan uzak durmak. Ve bir an önce burayı terk etmek. Bu tehlikeli hattan bir an evvel uzaklaşmalı.* Hızlı adımlarla kasaya gidiyor, cebinden çıkardığı bozuk paralarla sandviç ve sütün parasını ödüyor.

Parktaki bankta tek başına oturuyor Takahaşi. Biraz önce oturdukları o kedili küçük park bu. Ondan başka kimse yok.

Yan yana duran iki salıncak, yere saçılmış kuru yapraklar. Gökyüzünde ay. Deri montunun cebinden kendi cep telefonunu çıkarıp numaraları tuşluyor.

Alphaville Oteli'nde Mari'nin bulunduğu oda. Telefon çalıyor. Dördüncü ya da beşinci çalışta gözünü açıyor Mari. Gözlerini kısıp kol saatine bakıyor. Koltuktan kalkıp telefona cevap veriyor.

"Alo" diyor Mari, kararsız bir sesle.

"Alo. Benim, uyuyor muydun?"

"Biraz dalmışım" diyor Mari. Eliyle ahizeyi kapatıp öksürüyor. "Sorun değil. Koltukta uyukluyordum."

"Kahvaltı yapmaya gidelim ister misin? Sana biraz önce sözünü ettiğim leziz omletleri yapan restorana. Omlet dışında daha başka lezzetli yiyecekler olduğundan da eminim."

"Çalışmanız bitti mi?" diye soruyor Mari. Ama sesi kendi sesiymiş gibi gelmiyor kulağına. *Ben, hem benim, hem de ben değilim.*

"Bitti. Karnım zil çalıyor. Sen acıktın mı?"

"Aslına bakarsan pek acıkmadım. Eve dönmeyi daha çok istiyorum."

"O da olur. Seni istasyona kadar geçireyim. Tren seferleri başlamıştır artık."

"Buradan istasyona kadar kendim de gidebilirim" diyor Mari.

"Mümkünse seninle biraz konuşmak istiyorum" diyor Takahaşi. "İstasyona kadar birlikte yürüyüp konuşalım. Eğer seni rahatsız etmeyeceksem."

"Rahatsız etmezsin tabii."

"On dakika sonra orada olurum. Tamam mı?"

"Tamam" diye yanıtlıyor Mari.

Takahaşi telefonu kapatıyor, kapağını kapatıp cebine koyuyor. Banktan kalkıyor, geriniyor, sonra gökyüzüne bakıyor. Hâlâ karanlık. Az önceki gibi gökte hilal şeklindeki ay var.

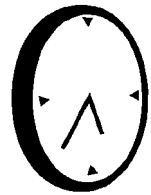
Şafağın sökmesine yakın saatlerde şehrin bir köşesinden bakınca, böylesine büyük bir kütlenin havada öylece, bedavadan asılı durması çok tuhaf.

"Kaçamazsın" diyor Takahaşi hilale bakarak.

Bu sözlerin esrarengiz tınısı bir metafor gibi Takahaşi'nin içine işliyor *Kaçamazsın... Sen unutabilirsin ama biz unutmayız*, demişti telefondaki adam. Bu sözlerin anlamını düşünürken, bunun başkasına değil de doğrudan kendisine yönelik bir mesaj olduğunu düşünmeye başlıyor. Belki de tesadüf değildi. Cep telefonu marketin o rafında gizlenip Takahaşi'nin önüne çıkmayı beklemiş olabilirdi. *Biz,* diye düşünüyor Takahaşi. Adamın *biz* dediği kişiler kimler? Ve onlar, acaba neyi unutmayacaklar?

Takahaşi, trombon kutusuyla çantasını omzuna atıyor, usul adımlarla Alphaville'e doğru yürümeye başlıyor. Yürürken çıkmaya başlamış favorilerini kaşıyor. Gecenin son karanlığı, şehri ince bir deri gibi sarıyor. Cadde boyunca çöp arabaları görülmeye başlıyor. Onlar gelip geçerken aynı dakikalarda, şehrin çeşitli yerlerinde geceyi geçiren insanlar, istasyona doğru yürümeye koyuluyorlar. Akıntıya karşı yüzen balık sürüleri gibi, birlikte ilk trene ulaşmaya çalışıyorlar. Gece işlerini nihayet bitiren insanlar, gece mesaine kalanlar, gece boyunca eğlenen gençler, statüleri ve vasıfları farklı olsa da, sessizlikte eşitler. İçecek otomatının önünde birbirlerine sımsıkı sarılmış genç çiftin bile, artık konuşacak bir şeyi kalmamış gibi. Bedenlerinde kalan son sıcaklığı sessizce paylaşıyorlar.

Yeni gün neredeyse başlamak üzere ama eskisi hâlâ ağır eteklerini sürüklüyor. Deniz suyu ile nehir suyunun nehir ağzında birbiriyle boğuşması gibi, yeni zaman ile eski zaman birbiriyle çatışıyor, iç içe geçiyor. Takahaşi bile şu an kendi çekim merkezinin dünyanın hangi tarafında olduğunu bilemiyor.

17

Mari ve Takahaşi caddede yan yana yürüyorlar. Mari çantasını omzuna atmış, Red Sox şapkasını gözlerine kadar indirmiş. Gözlüğünü çıkarmış.

"Nasılsın, uykun var mı?" diye soruyor Takahaşi.

Mari başını sallıyor. "Yok, az önce uyukladım biraz."

"Bir keresinde yine böyle tüm gece çalıştıktan sonra eve dönmek üzere Şincuku'dan Çuo hattındaki trene binmiştim, gözümü açtığımda bir baktım Yamanaşi bölgesindeydim. Dağların arasında. Övünmek gibi olmasın, her yerde her an uykuya dalabilirim ben."

Mari başka bir şey düşünüyormuşçasına susuyor.

"Baksana, biraz önce konuştuğumuz konuya dönersek. Eri Asay hakkındaki..." diyor Takahaşi. "Eğer konuşmak istemezsen, konuşmayabiliriz de. Sadece bir şey soracaktım."

"Hı hı."

"Ablan sürekli uyuyor. Gözünü açacak gibi de görünmüyor. Böyle demiştin, değil mi?"

"Öyle."

"Durumunu çok iyi bilmiyorum ama bu senin dediğin bir tür koma gibi bir şey olmasın? Ya da bilinç kaybı gibi?"

Mari biraz duraksıyor. "Öyle değil. Şimdilik hayatını tehdit eden olumsuz bir durum yok. Sadece... uyuyor."

"Sadece uyuyor mu?" diye soruyor Takahaşi.

"Hı hı. Sadece..." diye konuşmaya başlıyor, sonra iç çekiyor Mari. "Şey, kusura bakma ama pek iyi anlatamıyorum."

"Olsun. İyi anlatamıyorsan, konuşmana gerek yok."

"Çok yorgunum, zihnimi toparlayamıyorum. Dahası, sanki sesim benim sesim değilmiş gibi geliyor kulağıma."

"*Başka sefere.* Başka sefere konuşuruz. Şimdi bunu konuşmayı bırakalım."

"Hı hı" diyor Mari, rahatlamış bir halde.

Sonrasında bir süre konuşmuyorlar. İstasyona doğru yürüyorlar yalnızca. Takahaşi yürürken ıslık çalıyor.

"Acaba saat kaçta gün ağaracak?" diye soruyor Mari.

Takahaşi kol saatine bakıyor. "Bu mevsime göre, öyle ya, 06:40'ta olmalı. Gecenin en uzun olduğu günlerdeyiz, bir süre daha böyle karanlık olacak."

"Karanlık epey yoruyor, değil mi?"

"Herkesin uyuması gereken zaman aslında" diyor Takahaşi. "İnsan türünün hava kardıktan sonra dışarıya çıkması, tarih açısından baktığımızda, çok yakın zamanlarda mümkün olmuş. Eskiden insanlar güneş battıktan sonra mağaralarına çekilip kendilerini korumak zorundaydılar. Biyolojik saatimiz, hava kararınca uyumaya ayarlı hâlâ."

"Dün akşamüzeri hava kardıktan bu yana çok uzun zaman geçmiş gibi geldi bana."

"Gerçekten de uzun zaman geçti."

Büyük bir yük kamyonu bir eczanenin önüne park etmiş, şoför kamyondaki malları dükkânın yarı açık kepenginin altından içeriye aktarıyor. İki genç onun önünden geçiyorlar.

"Baksana, yakın zamanda yine görüşür müyüz?" diyor Takahaşi.

"Niye?"

"Niye?" diye tekrarlıyor Takahaşi. "Çünkü seninle yeniden görüşüp sohbet etmek istiyorum da ondan. Mümkünse daha uygun bir saatte."

"Demek istediğin, çıkmak gibi bir şey mi?"

"Öyle de denebilir."

"Ama benimle buluşup da ne konuşacaksın ki?"

Takahaşi biraz düşünüyor. "Aramızda konuşacak nasıl bir ortak konu olabilir diye mi soruyorsun?"

"Eri konusu dışında, evet."

"Öyle ya, birden ortak konu deyince de aklıma somut bir şey gelmiyor. Şimdilik tabii. Ama bir araya gelince, birçok konuda konuşabilirmişiz gibi geliyor bana."

"Benimle sohbet etmek pek ilginç değildir."

"Daha önce biri böyle mi söyledi yoksa sana? Seninle sohbet etmek hiç ilginç değil diye."

Mari başını sallıyor. "Hayır, öyle bir şey olmadı."

"O halde endişelenecek bir şey de yok."

"Karanlık bir kişiliğim olduğu söylendi ama" diyor Mari dürüstçe, "birkaç kez..."

Takahaşi trombon kutusunu sağ omzundan sol omzuna aktarıyor. Sonra, "Biliyor musun, yaşamlarımız aydınlık ve karanlık diye basitçe ikiye ayrılmaz" diyor. "İkisinin arasında gölgeli bir ara bölge vardır. O gölgenin katmanlarının farkına varıp onları idrak etmek sağlıklı bir zekânın işidir. Ve o sağlıklı zekâyı elde etmek için de zaman ve gayret gerekir. Demek istediğim, ben senin kişiliğinin karanlık olduğunu düşünmüyorum."

Mari, Takahaşi'nin söyledikleri üzerine düşünüyor. "Ayrıca ben bir korkağım."

"Hayır, değilsin. Korkak bir kız senin yaptığın gibi tek ba-

şına geceyi dışarıda geçirmez. Sen burada bir şey keşfetmek istedin, öyle değil mi?"

"*Burada* mı?" diye soruyor Mari.

"Her zamankinden farklı bir yer, yaşadığın yerin dışındaki bir bölge anlamında."

"Peki ne keşfetmiş olabilirim acaba? Burada?"

Takahaşi gülümseyip Mari'ye bakıyor.

"En azından ben bir kez daha seninle görüşüp konuşmak isterim. Bunu arzu ediyorum."

Mari, Takahaşi'nin yüzüne bakıyor. İkisi göz göze şimdi.

"Ama bu biraz zor olabilir" diyor Mari.

"Zor mu?"

"Hı hı."

"Yani benimle bir daha görüşmeyebilirsin mi demek bu?"

"Gerçekçi olursak" diyor Mari.

"Görüştüğün biri mi var?"

"Şu anda yok."

"O halde, benden pek hoşlanmadın, öyle mi?"

Mari başını sallıyor. "Ondan değil. Şöyle ki, gelecek hafta pazartesi gününden sonra artık Japonya'da olmayacağım. Pekin'deki bir üniversiteye değişim öğrencisi olarak gidiyorum, gelecek yıl haziran ayına dek orada olacağım."

"Demek öyle" diyor Takahaşi ilgiyle. "Ne kadar başarılı bir öğrencisin sen."

"*Şansımı* denemek için başvurmuştum, seçildim. Henüz birinci sınıfta olduğum için ihtimal vermemiştim ama biraz özel ve farklı bir programmış bu."

"Harika. Tebrikler."

"İşte, gitmeden önce hazırlıklarımı tamamlamam gerektiğinden epey meşgul olacağım."

"Elbette."

"Elbette ne?"

"Pekin'deki üniversiteye gitmeden önce yapman gereken

hazırlıklar var ve bir sürü şeyle meşgul olacaksın, benimle görüşecek zamanın olmayacak. Elbette" diyor Takahaşi. "Bunu çok iyi anlıyorum. Tamam, sorun değil. Ben beklerim."

"Japonya'ya altı ay sonra döneceğim ama."

"Ben oldukça sabırlı biriyimdir. Zaman geçirmekte de üstüme yoktur. Gideceğin yerin adresini verir misin sakıncası yoksa? Sana mektup yazarım."

"Olur tabii."

"Sana yazdığım mektuplara cevap yazar mısın peki?"

"Hı hı" diyor Mari.

"Ve gelecek yaz Japonya'ya döndüğünde, çıkalım. Hayvanat bahçesine, botanik parkına veya akvaryuma gidip politik doğru leziz omletler yiyelim."

Mari bir kez daha Takahaşi'nin yüzüne bakıyor. Bir şeyden emin olmak istermiş gibi, doğrudan gözlerinin içine bakıyor.

"İyi de neden benimle bu kadar ilgilisin?"

"Hımın, neden acaba? Şu an doğru dürüst açıklayamıyorum. Ama seninle bir sonraki buluşmamızda biz konuşurken, bir yerlerden Francis Lai müzikleri çalmaya başlayacak ve belki de o zaman neden sana ilgi duyduğumu somut sebepleriyle ardı ardına sıralayacağım. Hatta belki de bizim için kar bile yağmış olur."

İstasyona varınca Mari cebinden kırmızı not defterini çıkarıp Pekin adresini bir sayfaya yazıyor, sonra o sayfayı not defterinden koparıp Takahaşi'ye uzatıyor. Takahaşi kâğıdı alıp ikiye katlıyor, cüzdanına koyuyor.

"Teşekkürler. Uzun mektuplar yazacağım bilesin" diyor.

Mari bilet otomatının önünde durup bir şeyler düşünüyor. Düşündüklerini dile getirip getirmeme konusunda tereddüt ediyor.

"Eri hakkında, az önce bir şeyler hatırladım" diyor nihayet kararlı bir sesle. "Uzun bir süredir unuttuğum bir şeydi, senden telefon geldikten sonra otelde koltukta dalgın dalgın otu-

rurken, birdenbire hatırlayıverdim. Onu şimdi sana anlatsam olur mu?"

"Elbette."

"Net bir şekilde hatırlamışken, bundan birine söz etmeliyim" diyor Mari, "Öyle yapmazsam, detaylar silinip gidecekmiş gibi bir his var çünkü içimde."

Takahaşi *kulağına dokunuyor*, onu dinlemeye hazır olduğunun bir işareti olarak.

Mari anlatmaya başlıyor. "Ben kreşe giderken Eri ile ikimiz apartmanımızdaki asansörün içinde kapalı kalmıştık. Sanırım bir deprem olmuştu. Asansör iki katın arasında büyük bir sarsıntıyla durdu. Aynı anda ışıklar da gitti ve içerisi karanlığa gömüldü. Zifiri karanlıktı. Kendi elimi bile göremiyordum. Asansöre ikimizden başkası binmemişti. Ben panik içinde kaskatı oldum. Sanki bir anda taş kesilmiştim. Ne düzgün nefes alabiliyordum, ne de sesim çıkıyordu. Eri adımla bana seslendi ama ona cevap veremedim. Beynim uyuşmuş gibiydi. Eri'nin sesi de bir çatlağın içinden geliyor gibiydi..."

Mari bir süre gözlerini kapatıyor, o zamanki karanlığı hayalinde yeniden yaşıyor.

Sonra konuşmaya devam ediyor: "O karanlık ne kadar sürdü, hatırlamıyorum. Çok uzun gelmişti bana, ancak gerçekte o kadar da olmayabilir. Beş dakika mı geçti yirmi dakika mı bunun önemi yok. O sırada, Eri karanlığın içinde bana sarıldı. Normal bir sarılma değildi bu. İki beden birbirinin içinde erimiş, tek beden olmuş gibi, çok güçlü bir sarılmaydı. Bir an bile gevşetmedi kollarını. Bir kez ayrılırsak bu dünyada bir daha asla biraraya gelemezmişiz gibi."

Takahaşi bir şey demeden, bilet otomatına dayanmış halde, Mari'nin anlatmaya devam etmesini bekliyor. Mari spor montunun cebinden sağ elini çıkarıp bir süre eline bakıyor. Başını kaldırıp, konuşmasına kaldığı yerden devam ediyor:

"Aslında Eri de çok korkmuştur diye düşünüyorum. Emi-

nim o da çok korkmuştu. Belki de yüksek sesle bağırıp çağırmak, hatta ağlamak istiyordu. Henüz ilkokul ikinci sınıf öğrencisiydi. Ama Eri soğukkanlı davrandı. Ben güçlü olmalıyım diye karar verdi belki. Benim için, benden yaşça daha büyük olduğu için, güçlü olmak zorundayım diye düşünmüş olmalı. Durmadan kulağıma, 'Her şey yolunda. Korkma. Bak ben seninleyim, hem birileri mutlaka bizi kurtarmaya gelecektir yakında' gibi bir şeyler fısıldadı. Son derece sakin bir ses tonuyla. Sanki bir yetişkin gibiydi. Hangi şarkıydı aklımda kalmadı ama şarkı bile söylemişti bana. Ben de onunla birlikte söylemeye çalıştım, yapamadım. Korkudan sesim çıkmıyordu. Ama Eri tek başına benim için şarkı söyledi. O sırada ben, başımı Eri'nin kollarının arasına gizlemiştim. O karanlığın içinde aramızda hiçbir boşluk yoktu. Kalp atışlarımızın sesi bile bir olmuştu. Sonra aniden ışıklar geri geldi ve asansör büyük bir sarsıntıyla yeniden çalışmaya başladı."

Mari konuşmasına biraz ara veriyor. Hafızasını yoklayıp doğru sözcükleri arıyor.

"Bu son olmuştu. Bu... nasıl desem, benim Eri'ye en yakın olduğum andı. Yüreklerimiz bir olmuş, aramızda hiçbir mesafe kalmamış, bütünleşmiştik. O günden sonra Eri ve ben birbirimizden giderek uzaklaştık gibi hissediyorum. Ayrıldık ve kendi ayrı dünyalarımızda yaşamaya başladık. O asansörün karanlığı içinde hissettiğimiz tek beden olma duygusu ya da kalplerimizin arasındaki o güçlü bağ bir daha da ikimizin arasında oluşmadı. Yanlış giden neydi bilmiyorum. Ne var ki, bir daha eskiye dönemedik."

Takahaşi elini uzatıp Mari'nin elini tutuyor. Mari biraz şaşırsa da elini çekmeye çalışmıyor. Takahaşi uzun bir süre onun elini nazikçe, sessizce tutuyor. Küçük, yumuşak bir el bu.

"Aslında gitmek istemiyorum" diyor Mari.

"Çin'e mi?"

"Evet."

"Neden istemiyorsun?"

"Korkuyorum çünkü."

"Korkman normal. Tek başına, pek bilmediğin, uzak bir yere gidiyorsun" diyor Takahaşi.

"Hı hı."

"Ama sen üstesinden gelirsin. Başaracaksın. Ben de burada seni bekliyor olacağım hem."

Mari başıyla onaylıyor.

"Çok güzelsin. Biliyor muydun?" diye soruyor Takahaşi.

Mari başını kaldırıp Takahaşi'nin yüzüne bakıyor. Sonra elini onun elinden çekip spor montunun cebine sokuyor. Ayak uçlarına bakıyor. Sarı bez ayakkabısının kirlenip kirlenmediğinden emin olmak ister gibi.

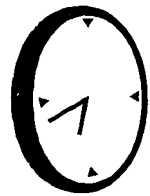
"Teşekkürler. Artık eve döneyim."

"Mektup yazacağım sana" diyor Takahaşi, "eski romanlardaki gibi, çok ama çok uzun mektuplar."

"Hı hı" diyor Mari.

Turnikeden geçip perona doğru yürüyor, orada duran trene binip gözden kayboluyor. Takahaşi onun arkasından bakıyor. Trenin kalkış düdüğü çalıyor, kapılar kapanıyor, tren perondan hareket ediyor. Tren artık gözden kaybolduğunda, Takahaşi yere bıraktığı müzik kutusunu alıp omzuna atıyor, hafifçe ıslık çalarak JR[9] hattının istasyonuna doğru yürüyor. İstasyondaki yolcuların sayısı giderek artıyor.

9. JR: Japan Railways; Japon tren şirketi (ç.n.)

18

Eri Asay'ın odası.

Pencerenin dışındaki aydınlık artıyor. Eri Asay yatakta uyuyor. Yüz ifadesi de, bedeninin duruşu da az önce nasılsa öyle. Uyku kalın bir pelerin gibi sarmalamış onu.

Mari odaya giriyor. Ailesi fark etmesin diye sessizce kapıyı açıyor, içeri süzülüyor ve yine sessizce kapıyı kapatıyor. Odanın soğukluğu ve sessizliği Mari'nin gerilmesine yol açıyor. Kapının önünde dikilip ablasının odasının içini dikkatlice inceliyor. Her zamanki oda olduğundan emin oluyor. Orada bir tuhaflık olup olmadığını, daha önce görmediği bir şeyin bir köşede gizlenip gizlenmediğini inceden inceye kontrol ediyor. Sonra yatağın yanına yaklaşıp, uyumakta olan ablasının yüzüne bakıyor. Elini uzatıp onun alnına dokunuyor, kısık sesle adıyla sesleniyor. Ancak hiçbir tepki yok. Her zamanki gibi. Mari masanın önünden yatağın başucuna çektiği döner koltuğa oturuyor. Öne doğru eğilip ablasının yüzünü çok yakından dikkatli-

ce inceliyor. Orada gizlenmiş anlamlı bir işaret arar gibi.

Beş dakika kadar zaman geçiyor. Mari koltuktan kalkıp Red Sox şapkasını çıkarıyor, dağınık saçlarını düzelttikten sonra kol saatini de çıkarıyor. Onları ablasının masasının üzerine yan yana koyuyor. Spor montunu, kapüşonlu parkasını da çıkarıyor. Parkasının altına giymiş olduğu çizgili gömleği de üzerinden sıyırıp beyaz tişörtü ile kalıyor. Spor ayakkabıları ile kalın çoraplarını ve kot pantolonunu da çıkarıyor. Sonra yavaşça ablasının yatağının içine süzülüyor. Bedeni yorganın altında durmaya alışınca, ince kolunu sırtüstü uyumakta olan ablasının bedenine doluyor. Yanağını yavaşça ablasının göğsüne yaslıyor ve öylece duruyor. Ablasının kalp atışlarını yakalamak için kulak kesiliyor. Onun kalbinin sesini dinlerken Mari'nin gözkapakları ağırlaşıp kapanıyor. Çok geçmeden, hiç beklemediği bir anda kapalı gözlerinden yaşlar akmaya başlıyor. Kendiliğinden gözlerinden dökülen kocaman gözyaşları bunlar. Bu gözyaşları yanağından aşağı doğru süzülüyor, ablasının pijamasını ıslatıyor. Sonra bir damla daha süzülüyor çenesinden.

Mari yatakta doğruluyor, parmak uçlarıyla gözyaşlarını siliyor. *Bir şeye* karşı –bu şey somut olarak nedir, onu bilmiyor ama– bir suç işlemiş gibi hissediyor kendini. Sanki telafisi imkânsız bir şey yapmış gibi bir duygu bu. Öncesinde hiçbir uyarı vermeyen, çok ani bir şekilde kendini hissettiren bir duygu. Ama çok net ve kesin. Gözyaşları dökülmeye devam ediyor. Mari avuç içine düşen damlaları tutuyor. Yeni düşen damlalar kan kadar ılık. Vücudunun sıcaklığını hâlâ koruyorlar. Mari'nin bir anda aklına geliyor: *Buradan* farklı bir yerde de olabilirdim. Ve Eri de *buradan* farklı bir yerde olabilirdi.

Mari emin olmak için bir kez daha odanın içini inceliyor, sonra Eri'nin yüzüne bakıyor. Uykuda, güzel bir yüz, gerçekten çok güzel. Öyle güzel ki insan onu bir cam kutunun içi-

ne koymak ister. Şu anda bilinci yerinde değil. Bir yerlerde saklanıyor. Ama yerin altındaki su akıntısı gibi, gözle görülemeyen bir yere doğru akıyor olmalı. Mari onun cılız yankısını duyabiliyor. Kulak kabartıyor. Buradan pek de uzak olmayan bir yer orası. Ve akıntı, bir yerde mutlaka ben denen bu akıntı ile iç içe geçecek. Mari böyle olacağını hissediyor. *Biz kız kardeşiz çünkü.*

Eri'nin üzerine eğilip dudaklarını hafifçe onun dudaklarına bastırıyor. Başını kaldırıp bir kez daha ablasının yüzüne bakıyor. Yüreğinde zamanın geçişine izin veriyor. Bir kez daha öpüyor onu. Bu kez daha uzun. Daha yumuşak. Kendi kendiyle öpüşür gibi bir his bu. Mari ve Eri, iki isim arasında tek bir hece farkı var. Gülümsüyor. Rahatlamış bir şekilde ablasının yanına kıvrılıp yatıyor. Ablasıyla biraz daha yakınlaşıp bedenlerinin sıcaklıklarının birbirlerine geçmesini sağlamaya çalışıyor. Yaşam belirtilerini değiş tokuş etmek istiyor.

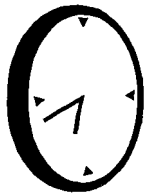
Eri, geri gel, diye fısıldıyor ablasının kulağına. *Lütfen*, diyor. Sonra gözlerini kapatıyor ve bedenindeki gücün çekilmesine izin veriyor. Gözlerini kapayınca uyku, açık denizden gelen sakin bir dalga gibi kucaklıyor onu. Gözyaşları artık durmuş.

Pencerenin dışında hava hızla aydınlanıyor. Güneşliklerin arasından parlak güneş ışınları odaya giriyor. Eski zaman gücünü yitirip arka plana doğru çekiliyor. Birçok insanın ağzından hâlâ eski cümleler çıkmaya devam ediyor. Ne var ki, kendini yeni yeni göstermeye başlayan güneş ışıklarıyla, cümlelerin anlamları hızlıca değişiyor ve yenileniyor. Bu yeni anlamların çoğu günbatımına dek sürmeyecek olsa bile, biz onlarla birlikte vakit geçirip yürümeye devam etmek durumundayız.

Odanın köşesinde, televizyon ekranı bir an için parıldar gibi oluyor. Işık muhtemelen televizyon tüpünden geliyordur. Orada *bir şey* hareket etmeye başlıyor sanki. Belki de bir görüntü titremesi. Devre yeniden mi bağlanmaya çalışıyor? Biz

sadece soluğumuzu tutup o hareketi gözlüyoruz. Ancak, bir an sonra, ekranda hiçbir şey görünmüyor. Orada olan tek şey, salt boşluk.

Gördüğümüzü *düşündüğümüz* şey, sadece bir göz yanılsaması olabilir. Pencere camından içeri sızan güneş ışığının bir anlık yansıması olabilir. Odaya yine sessizlik hâkim. Ancak yoğunluğu ve ağırlığı, eskisiyle kıyaslanınca belirgin bir şekilde azalmış, gerilemiş durumda. Şimdi, küçük kuşların ötüşleri duyuluyor. Eğer kulak kesilirsek, caddeden geçen arabaların seslerini, insanların konuşmalarını, hava durumunu veren radyonun sesini de işitebiliriz belki. Belki de ekmeğin kızarma sesini bile duyarız. Cömert sabah güneşi dünyanın her köşesini karşılık beklemeden yıkıyor. Genç kız kardeşler, küçük bir yatak içinde, bedenleri birbirine yaslanmış halde, sessizce uyuyorlar. Muhtemelen bizim dışımızda kimse bunu bilmiyor.

7-Eleven'ın içi. Kasiyer elinde kontrol listesi, koridorda diz çökmüş, sayım yapıyor. Japon hip-hop müziği çalmakta. Kasiyer genç bir adam. Az önce kasada Takahaşi'nin ödeme yaptığı kişi. Saçı kırmızı pas renginde, zayıf biri. Gece vardiyasının sonunda yorgun görünüyor, defalarca esniyor. Markette çalan müziğin arasında bir yerlerde çalan cep telefonunun sesini duyuyor. Ayağa kalkıp etrafına bakınıyor. Reyonlara tek tek bakıyor. Müşteri görünmüyor. Markette başka biri yok. Ne var ki, cep telefonu hiç durmayacakmış gibi çalmaya devam ediyor. Tuhaf bir durum. Oraya buraya bakındıktan sonra, nihayet süt ürünlerinin bulunduğu rafta onu buluyor. Oraya bırakılmış bir cep telefonu.

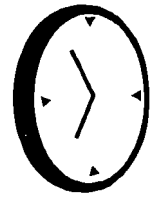
Kim böyle bir yerde cep telefonunu unutur ki? Aklından zoru olmalı. Dilini şaklatıyor, iğrenmiş gibi bir yüz ifadesiyle o soğuk aleti eline alıp konuşma düğmesine basıp kulağına götürüyor.

"Aloo" diyor.

"Paçamı kurtardım diye düşünebilirsin" diyor adam vurgusuz bir sesle.

"Aloo" diye bağırıyor kasiyer.

"Ama kaçamazsın. Nereye gidersen git, bizden kaçamazsın." İmalı, kısa bir sessizliğin ardından, telefon kapanıyor.

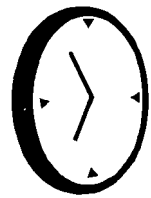

Biz saf bir görüş açısına dönüşüyoruz, şehrin üzerindeyiz. Gördüğümüz, uyanmaya başlayan büyük bir şehrin görüntüsü. Çeşitli renklere boyanmış banliyö trenleri farklı yönlere doğru gidiyor, bir sürü insanı bir yerden bir yere taşıyorlar. Trenlerde taşınan insanların her biri farklı bir yüze ve ruha sahip ama hepsi de ortak bir varlığın isimsiz *parçaları*. Her biri kendi içinde bir bütün ve aynı zamanda bir parça. Bu ikiliği ustaca ve faydalı bir şekilde idare ederek sabah ritüellerini beceriyle, olması gerektiği gibi yerine getiriyorlar. Dişlerini fırçalıyor, sakal tıraşı oluyor, kravat seçiyor, yemek yiyor ve tuvalete gidiyorlar.

Güneşin doğuşuyla birlikte kargalar yiyecek aramak için sürüler halinde caddelere iniyorlar. Kara, yağlı tüyleri güneşte parlıyor. İkilik, insanlar için olduğu kadar önemli bir şey değil kargalar için. Onlar için tek ve en önemli şey, hayatta kalmak için beslenebilmek. Çöp arabaları henüz tüm çöpleri toplamış değil. Ne de olsa bu çok büyük bir şehir, çıkardığı çöp de çok büyük miktarda oluyor. Kargalar cırtlak sesler çıkararak, bombardıman uçakları gibi şehrin her köşesine doğru dalışa geçiyorlar.

Yeni güneş yeni ışınlarını caddelere akıtıyor. Yüksek katlı binaların camları insanın gözünü alacak şekilde parlıyor. Gökyüzünde tek bir bulut görünmüyor. Şimdilik hiçbir şey yok. Ufukta asılı gibi duran ince bir sis tabakası var yalnızca. Hilal sessiz, beyaz bir anıt gibi, uzun süredir kayıp bir mesaj gibi batı göğünde süzülüyor. Bir haber helikopteri, asabi bir

böcek gibi gökyüzünde dans ediyor, yollardaki trafik yoğunluğu durumunu merkeze bildiriyor. Büyükşehir otobanında, gişelerin önünde, şehre giriş yapmak isteyen arabalar artmaya başlamış. Binaların arasına sıkışmış caddeler, henüz soğuk gölgeler altında. Oralarda, bir önceki gecenin anılarının çoğu el değmemiş halde duruyor hâlâ.

Şehrin göğünden ayrılıp şehir merkezinin dışındaki sakin mahallelere doğru hareket ediyoruz. Altımızda, bahçeli iki katlı evler sıralanıyor. Yukarıdan bakınca, bütün evler birbirinin aynı gibi görünüyor. Aynı yıllık gelirler, aynı aile yapıları. Koyu mavi renkli bir Volvo gururla sabah güneşini yansıtıyor. Çimenliğin üzerinde, golf sahasını çevreleyen bir file. Biraz önce bırakılmış sabah gazetesi. Kocaman köpeklerini gezdiren insanlar. Mutfak penceresinden gelen kahvaltı hazırlığı sesleri. Birbirlerine seslenen insanlar. Burada da yeni bir gün başlamakta. Diğer günlerden farksız bir gün olabilir bu ya da pek çok anlamda hafızalarda iz bırakacak bir gün de olabilir. Ancak hangisi olursa olsun, şu an için yeni gün, herkes için, henüz üzerine hiçbir şey yazılmamış beyaz bir sayfa.

Hepsi birbirinin aynısı gibi görünen evlerin arasından birini seçip onun üzerine doğru alçalıyoruz. Krem rengi güneşliklerle örtülü ikinci kattaki pencere camının içinden geçip sessizce Eri Asay'ın odasına giriyoruz.

Mari yatakta ablasına sarılmış halde uyuyor. Sakin sakin nefes alıp verişini duyabiliyoruz. Görebildiğimiz kadarıyla, huzurla uyuyor. Bedeni ısındığından mıdır, yanakları biraz öncesine göre daha da kızarmış görünüyor. Kâkülü gözünün üstüne düşmüş. Rüya gördüğünden mi, yoksa hafızasında yer etmiş bir şey yüzünden mi, dudaklarında bir gülümsemenin gölgesi var. Mari uzun ve karanlık saatler geçirdi, orada tanıştığı gece insanlarıyla epey sohbet etti, şimdi ait olduğu yere dönmüş durumda. Onu tehdit eden bir şey, en azından şimdilik, yok. O, on dokuz yaşında; bir çatı ve duvarlarla korunuyor. Çimenli bahçe ve hırsıza karşı alarmla, yeni cilalanmış steyşın vagon arabayla, komşuların yürüyüşe çıkardığı büyük köpeklerle korunuyor. Pencereden içeri sızan gün ışığı onu nazikçe sarmalayıp ısıtıyor. Mari'nin sol eli Eri'nin yastığa yayılmış siyah saçlarının üzerinde duruyor. Parmakları doğal bir şekilde hafifçe açılmış, kıvrılmış halde.

Eri'nin duruşunda ve yüz ifadesinde herhangi bir değişiklik yok. Kız kardeşinin gelip yatağa girdiğinin, yanında uyuduğunun farkında değil.

Ne var ki, Eri'nin küçük ağzı, bir şeylere tepki veriyormuş gibi kıpırdıyor. Bir anlık, belki de saniyenin onda biri kadar süren bir kıpırtı bu. Dikkat kesilmiş bir görüş açısından ibaret olabiliriz ama bu hareket gözümüzden kaçmıyor. Bu bir anlık bedensel işareti gözlerimiz anında kaydediyor. Bu kıpırtı, gelecek olan bir şeyin küçük bir hızlandırıcısı olabilir. Ya da bu küçük hızlandırıcının bir habercisi olabilir. Hangisi olursa olsun, bir şeyler bilincin ufak bir açıklığından bu tarafa bir *işaret* gönderiyor. Böylesine net bir izlenim ediniyoruz.

Biz, bu işaretin, başka bir şey tarafından engellenmeden, sabahın ilk ışıkları içinde giderek genişlemesini, dikkatle ve fark edilmeden gözlüyoruz. Nihayet gece sona erip sabah oluyor. Bir sonraki karanlığa kadar daha zaman var.

Gece yarısından sonra zamanın kendine özgü bir akışı vardır. Ona karşı koyamazsın...

Sık sık aynı rüyayı görüyorum: Yedi yaşındayım ve yine öksüzüm. Yapayalnızım ve güvenebileceğim tek bir yetişkin yok çevremde. Gece olmak üzere. Hep aynı rüya. Rüyamda, hep yedi yaşına dönüyorum.

Bütün bir geceyi dışarıda geçirmek zorunda olan bir genç kız... Onun iki aydır uyanmak istemeyen kız kardeşi... Aşk otellerinden birinde korkunç şekilde dövülen bir eskort kadın... Karanlık yanını büyük bir ustalıkla gizleyen bir erkek... Ve güzel bir kızı başka bir gerçekliğe kaçıran Yüzü Olmayan Adam... *Karanlıktan Sonra* gece insanlarının romanı... Bütün Murakami romanları kadar gizemli ve ürpertici...

Çeviren: Ali Volkan Erdemir

tavsiye edilen satış fiyatı
₺16

ISBN 978-605-09-4321-4
Sertifika no: 11940
9 786050 943214
DK DOĞAN KİTAP